

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 29 Ιούλη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 945 ■ 1.50€

Η πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης καίει τη χώρα και τον λαό!

Η λαϊκή αλληλεγγύη είναι η ελπίδα

Τελικά αυτή η χώρα που «βαδίζει στην ανάπτυξη», που έχει τους πιο ισχυρούς «συμμάχους», θα ήταν -σύμφωνα με την κυβερνητική-συστημική προπαγάνδα- «θαύμα» να μην καίγεται η μισή κάθε καλοκαίρι! Θα ήταν «θαύμα» να υπάρχουν οι απαιτούμενες προϋποθέσεις σε μόνιμο προσωπικό, μέσα πυρόσβεσης, μέτρα πρόληψης και πυροπροστασίας, ώστε οι πυρκαγιές να αντιμετωπίζονται πριν κατακάψουν τα δάση, το βίος και τα σπίτια των ανθρώπων!

Αυτός ο κυνισμός της εγκατάλειψης, ο κυνισμός μιας πολιτικής που ρημάζει τη χώρα και βυθίζει σε αδιέξοδο τον λαό μας, είναι ο κυνισμός του κέρδους και

της αρπαχτής. Είναι ο κυνισμός που απαιτεί από τον λαό να «μάθει να ζει» μέσα στην κόλαση, χωρίς καμιά προσδοκία, χωρίς καμιά απαίτηση. Μοιραία και αναπόφευκτη -μας λένε- η καταστροφή, εξάλλου συμβαίνει σε όλη τη Μεσόγειο! Το μόνο που μπορεί να γίνει είναι η εντολή «εκκενώστε», αυτός ο θρίαμβος της ψηφιακής προστασίας που αφήνει πίσω του εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα στάχτη και έναν λαό απελπισμένο να χρεώνεται την καταστροφή.

Πίσω από τις φλόγες και μέσα στον καύσωνα μαίνεται η εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα. Επώνυμα θύματά της οι τελευταίοι σκοτωμένοι στην Πάτρα, στην Καλλιθέα, στη Χαλκίδα, θύ-

ματα της αδηφαγίας του κεφαλαίου και της εργοδοσίας. Δίπλα σε αυτούς, μια στρατιά ανώνυμων της βιοπάλης που, σε οριακές συνθήκες για την ίδια την επιβίωσή τους, παλεύουν για το άθλιο μεροκάματο.

Αυτή την πραγματικότητα επιχειρούν να συγκαλύψουν και να φτιασιδώσουν η κυβερνητική προπαγάνδα και τα κάθε λογής κανάλια του συστήματος. Αυτή η πραγματικότητα χρειάζεται να βρει τη δική της φωνή, τον δικό της ρόλο στην ταξική πάλη! Εκεί μπορεί και χρειάζεται να βάλει στην άκρη τους κοινοβουλευτικούς καθωσπρεπισμούς και με μαζικούς αγώνες να διεκδικήσει τα δίκια της.

συνέχεια στη σελ. 2

ΣΥΡΙΖΑ

Με «οδικό χάρτη» προς τα δεξιά

(σελ. 7)

Περί Αποχής ο λόγος ...

Θέλουμε ψηφοφόρους

ή έναν οργανωμένο

και πολιτικοποιημένο λαό ;

(σελ. 6)

Τοπική αυτοδιοίκηση και

Περιφερειακές-Δημοτικές εκλογές

2023

(σελ. 8)

Τα νοσοκομεία στο στόχαστρο

Τα σχέδια της κυβέρνησης

για το ξεθεμελίωμα της δωρεάν

περίθαλψης

(σελ. 9)

Ο εργασιακός μεσαίωνας

δεν είναι «κανονικότητα»

(σελ. 11)

Με επιτυχία η ΕΒΕ

φέρνει τον όλεθρο

στις Πανελλαδικές εξετάσεις

(σελ. 15)

Ο νέος ΑΣΕΠ

για την πρόσληψη εκπαιδευτικών

δεν πρέπει να περάσει

(σελ. 17)

Πυρκαγιές σε όλη τη χώρα

Καίνε τις ζωές μας

και το περιβάλλον

Ένοχες οι κυβερνήσεις

και το σύστημα

της εκμετάλλευσης

Εργαζόμενοι και καύσωνας:

Το σύστημα δολοφονεί!

Να μη μείνουν αναπάντητα τα

νέα εργοδοτικά εγκλήματα!

«Μέτρα πρόληψης και προστασίας»

Απαγόρευση κυκλοφορίας

σε πάρκα και άλση

εν μέσω καύσωνα...

(σελ. 12-13)

Ουκρανία

**Αναβάθμιση του πολέμου
και επέκταση των κινδύνων**

σελ. 20

Το επόμενο φύλλο της Π.Σ

θα κυκλοφορήσει

το Σάββατο 9 Σεπτέμβρη

Η πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης καίει τη χώρα και τον λαό!

Η λαϊκή αλληλεγγύη είναι η ελπίδα

συνέχεια από σελ. 1

Ακραίοι κοινωνικοί καιροί

Η θερινή και αστική φιλολογία επιχειρεί, με το πέπλο των καιρικών συνθηκών και το ιμπεριαλιστικής προέλευσης σλόγκαν της «κλιματικής κρίσης», να συγκαλύψει την αγριότητα της ταξικής κοινωνικής πραγματικότητας που βαίνει κλιμακούμενη. Να συγκαλύψει τις πολιτικές του συστήματος ως τον πραγματικό αίτιο για την καταστροφή του περιβάλλοντος, για τα δεινά στη ζωή του λαού. «*Εχουμε πόλεμο*» δήλωσε ο Μητσοτάκης στο Υπουργικό Συμβούλιο. Πράγματι έχουμε «πόλεμο», αλλά ποιος με ποιον «πολεμά»; Ποιος κήρυξε επίθεση -εδώ και δεκαετίες- ενάντια σε ποιον; Ποιος κλιμακώνει σήμερα αυτή την επίθεση με τον πιο άγριο τρόπο;

Η εργατική τάξη, ο λαός, η νεολαία, μετρούν καθημερινά βαριές απώλειες - και νεκρούς- από την άγρια επίθεση του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αυτό είναι που επιτίθεται εδώ και δεκαετίες στις κατακτήσεις, στα εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα των μαζών. Αυτό είναι που φορτώνει τα αδιέξοδα του, τις αντιδραστικές επιλογές του, στις πλάτες του λαού. Αυτό είναι που ρήμαξε τη χώρα, ερήμωσε την περιφέρεια και μετέτρεψε το λεκανοπέδιο σε θάλαμο αερίων.

Στις σημερινές συνθήκες της κρίσης και του πολέμου, μεγαλώνουν τα προβλήματα και στενεύουν τα περιθώρια κίνησης του συστήματος και η επίθεσή του αγριεύει ακόμα περισσότερο. Για την άρχουσα τάξη, το ξεζούμισμα των εργατών, η λεηλασία του λαού, η επιβολή της υποταγής των από κάτω σε ό,τι χρειαστεί και απαιτηθεί από τους πάτρωνές της είναι η μόνη πολιτική επιλογή. Αυτή την επιλογή υπηρετεί η κυβέρνηση της ΝΔ που, με τον «αέρα» της εκλογικής νίκης της και η ελλείψει αντιπολίτευσης, θέλει να παρουσιάσει ως περίπου «διακομματική» και ως κυβέρνηση «όλων των Ελλήνων»! Με αυτά τα δεδομένα επιχειρεί να παρουσιάζει τις άγριες ταξικές επιλογές της -όπως τη «νομιμοποίηση» της εργασίας των συνταξιούχων που δεν μπορούν να ζήσουν με τη σύνταξη τους- ως «φιλολαϊκές» επιλογές!

Το βέβαιο είναι ότι η προπαγάνδα μπορεί να φτιάχνει μια βιτρίνα, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν αναιρεί την πραγματικότητα! Και η πραγματικότητα «τρέχει» με τους ...πραγματικούς όρους που διαμορφώνουν η κρίση, οι πολεμικοί ανταγωνισμοί των ιμπεριαλιστών, τα συσσωρευμένα αδιέξοδα και η αντιδραστική γύμνια του συστήματος. Με βάση αυτούς τους όρους έγινε το έγκλημα της κατάρρευσης της γέφυρας στον περιφερειακό της Πάτρας. Στη βάση των ίδιων όρων, οι πυρκαγιές καίνε και τη λεγόμενη «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού, αποκαλύπτοντας πόσο έωλα είναι τα κηρύγματα της «ανάπτυξης» που παρουσιάζει για τη

χώρα η άρχουσα τάξη. Είναι απολύτως χαρακτηριστικό ότι, εν μέσω αυτής της κατάστασης, η υπουργός Τουρισμού σε ρόλο ...τουριστικού πράκτορα βγαίνει στα διεθνή ΜΜΕ για να βεβαιώσει πως είναι «ασφαλείς» οι διακοπές στην Ελλάδα! Στη βάση των ίδιων όρων καταρρέουν στην πυρόσβεση τα 50χρονα Κανατέρ, ενώ δεν υπάρχουν πια -ελέω Ουκρανίας και της επιλογής «της σωστής πλευράς της ιστορίας»- οι δυνατότητες να συνδράμουν τα ρώσικα αεροπλάνα που τόσο είχαν εξυμνηθεί τα προηγούμενα χρόνια. Στη βάση πάλι των ίδιων όρων, ο Μητσοτάκης εξαγγέλλει σχεδόν αμήχανα την παράταση του «market pass» για «μερικούς μήνες» (αφού η ΕΕ επιβάλλει την κατάργηση ακόμα και αυτής της «ελεημοσύνης») και ενώ οι θηριώδεις αυξήσεις στα τρόφιμα απειλούν ακόμα και με πείνα τις λαϊκές οικογένειες.

Συνεπώς, οι καιροί είναι «ακραίοι» - στη χώρα και σε όλο τον κόσμο- αλλά αυτό καθόλου δεν ξεκινάει από τις μετεωρολογικές και κλιματικές συνθήκες! Οι ακραίοι καιροί παράγονται διεθνώς από τη βαρβαρότητα και τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, από τη γενικευμένη επίθεση στο προλεταριάτο και τους λαούς. Στη χώρα μας αυτή η κατάσταση «μεταφέρεται» πολλαπλασιασμένη, στη βάση της ιμπεριαλιστικής της εξάρτησης και όλων όσων αυτή έχει διαμορφώσει στο οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό πεδίο. Δεν είναι «μοιραία», συνεπώς, η επικράτηση αυτής της κατάστασης. Έχει απάντηση και είναι αυτή που ανιχνεύουν και επιχειρούν ήδη οι εργάτες και οι λαοί του κόσμου, με τις απεργίες τους, τους αγώνες τους, τους ξεσηκωμούς τους.

Η μεγάλη (γεωπολιτική) αναταραχή

«Πίσω» από αυτή την άγρια κοινωνική κατάσταση και τα μεγάλα οικονομικά αδιέξοδα εξελίσσεται και το ζήτημα της διευθέτησης των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Η επίθεση των ρώσικων drones στην Ουκρανία, λίγες δεκάδες μέτρα από τα σύνορα με τη Ρουμανία, είναι ένα ακόμα δραματικό στοιχείο που επιβεβαιώνει την αμερικάνικη ανάγκη να διαμορφώσει όρους συνοχής και «σύμπλευσης» στη ΝΑ πτέρυγα του ΝΑΤΟ, δηλαδή μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας. Αυτές είναι (οι ΗΠΑ) που καθοδηγούσαν και διαμόρφωναν την πορεία της αναζητούμενης διευθέτησης όλο το προηγούμενο διάστημα, όπως εξάλλου επιβεβαιώνεται από διάφορες «αποκαλύψεις» που, καθόλου τυχαία, γίνονται στη χώρα το τελευταίο διάστημα. Ωστόσο, είναι ερώτημα το ποιο μπορεί να είναι το περιεχόμενο μιας διευθέτησης η οποία προσκρούει τόσο στην αντιδραστική φύση των δύο αστικών τάξεων, όσο και στις ιμπεριαλιστι-

κές επιδιώξεις, που κάθε άλλο παρά θέλουν να αρθεί ο αντιδραστικός ανταγωνισμός των δύο αστικών τάξεων. Ίσως να αναζητείται μια «λύση» που θα βάζει τα επίδικα του ανταγωνισμού αυτού «στο ράφι», όπως ήταν μια παλιά έκφραση του Α. Παπανδρέου. Ωστόσο, και μια τέτοια μεθόδευση είναι σήμερα πολύ πιο δύσκολη καθώς ο αντιδραστικός αυτός ανταγωνισμός έχει μπλέξει με ολόκληρο το κουβάρι των αντιθέσεων στην περιοχή της ΝΑ Μεσογείου. Από τη μια οι «άξονες» της Ελλάδας με Ισραήλ, Αίγυπτο, Κύπρο, από την άλλη το τουρκολιβυκό σύμφωνο και οι προσπάθειες Ερντογάν για αποκατάσταση σχέσεων με Ισραήλ και Αίγυπτο είναι στοιχεία της πολυπλοκότητας που έχει διαμορφωθεί. Φόντο και βάση της είναι η «παρουσία» της Ρωσίας στην περιοχή και η δυσκολία των ΗΠΑ να την εκδιώξουν και να επιβάλλουν τους όρους τους στα καθεστώτα και τις χώρες της περιοχής.

Σε κάθε περίπτωση, και μετά τη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο Βίλνιους της Λιθουανίας, η αναστάτωση στο πολιτικό-δημοσιογραφικό προσωπικό της χώρας είναι έκδηλη. Πάνε και έρχονται τα αφιερώματα για τα 100 χρόνια από την υπογραφή της συνθήκης της Λοζάνης, οι ανησυχίες (έντονες ή και σφοδρές) για το αν μπορεί να γίνει κοινή προσφυγή στη Χάγη, με ποιο ζητούμενο κοκ. Από τη μια είναι ισχυρή και κοινή στον αστικό κόσμο η αίσθηση της ανάγκης να «ανταποκριθούν» στις αμερικάνικες απαιτήσεις. Αυτή είναι η γραμμή («του καλού παιδιού») πάνω στην οποία βασίστηκε η πολιτική τους όλα τα προηγούμενα χρόνια. Από την άλλη, ανησυχούν ότι η όποια διευθέτηση θα υπονομεύει σε σημαντικό βαθμό τα αστικά αφηγήματα πολλών δεκαετιών, θα ακυρώνει δηλαδή τις πάγιες μωροφιλοδοξίες και μαξιμαλισμούς της αστικής τάξης. Εξάλλου και η πολιτική συγκυρία δεν είναι εύκολη. Ο Μητσοτάκης είναι κυρίαρχος εν-

τός της ΝΔ, αλλά πάντα υπάρχει ο Σαμαράς και οι δικό του. Ο ΣΥΡΙΖΑ -που θα μπορούσε να βοηθήσει- βρίσκεται σε κρίση και ο Ανδρουλάκης σταμάτησε τα «Όχι στις Πρέσπες του Αιγαίου», αλλά στο ΠΑΣΟΚ υπάρχουν πάντα οι ανάλογες τάσεις. Επιπλέον, το ζήτημα περιπλέκεται και από την παρουσία στη Βουλή των τριών ακροδεξιών-φασιστικών μορφωμάτων.

Όλα αυτά συνθέτουν την πολιτική εικόνα μιας αστικής τάξης ανεργμάντιστης, τυχοδιωκτικής, εξαρτημένης και επικίνδυνης για τον λαό μας. Γιατί όλα αυτά τα κόμματα, τα μορφώματα και οι τάσεις τους είναι δικά της. Είναι εκφράσεις στο πολιτικό επίπεδο των δικών της χαρακτηριστικών, των δικών της αδιεξόδων. Και αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι με την όποια εκδοχή των εξελίξεων στο ζήτημα αυτό οι κίνδυνοι για τον λαό μας, για τους λαούς Ελλάδας και Τουρκίας θα μεγαλώσουν! Γιατί οι εξελίξεις αυτές διαμορφώνονται πριν από όλα από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την κλιμάκωση των πολεμικών του βημάτων στην ευρύτερη περιοχή που βρίσκεται ήδη στις πολεμικές φλόγες. Γιατί αυτές τις φλόγες συνδουλιζει και υπηρετεί η πολιτική της εξάρτησης είτε στην «πρόθυμη» εκδοχή της είτε με το προσωπείο των «αιτημάτων για ανταλλάγματα» και των εθνικιστικών κραυγών.

Σε καμιά συνεπώς πλευρά και τάση αυτού του αστικού πολιτικού προσωπικού δεν μπορεί ο λαός να εναποθέσει τις τύχες του και τη ζωή του. Μόνο με τη δικιά του πάλη και την κοινή πάλη του με τον λαό της Τουρκίας και όλους τους λαούς της περιοχής μπορεί να αναμετρηθεί και με τους ακραίους καιρούς του πολέμου. Πάλι ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση, πάλι για την ενίσχυση της φιλίας και την αλληλεγγύη των λαών, για την οικοδόμηση του Μετώπου Πάλης των λαών που επιτακτικά απαιτούν οι εξελίξεις.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Προχωράει ο διαγωνισμός για την παραχώρηση αστικών λεωφορείων της Αττικής σε ιδιώτες

Το 2020, κατά τους πρώτους μήνες της πανδημίας, παραχωρήθηκαν με απευθείας ανάθεση 72 λεωφορειακές γραμμές της Ανατολικής και Δυτικής Αττικής στα ΚΤΕΛ, δηλαδή σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, με πρόσχημα την αντιμετώπιση του συνωστισμού. Έκτοτε, και μέχρι τον περασμένο Οκτώβρη, με πανδημία ή χωρίς, γινόταν ανανέωση της απευθείας ανάθεσης των γραμμών αυτών στα ΚΤΕΛ. Πρόκειται για μια από τις πολλές περιπτώσεις στις οποίες το σύστημα και η κυβέρνηση βρήκαν την «ευκαιρία» της πανδημίας ως επιχείρημα για να ξεδιπλώσουν την επίθεσή τους και χρόνια μετά δρέπουν ακόμη τους ίδιους καρπούς...

Τον Οκτώβρη του 2022, το Ελεγκτικό Συνέδριο, του οποίου η θετική γνωμοδότηση αποτελεί απαραίτητο βήμα για την ολοκλήρωση της διαδικασίας, απέρριψε την εισήγηση για νέα απευθείας ανάθεση και ζήτησε κανονική διαδικασία διαγωνισμού. Οι ενέργειες προχώρησαν και πριν από λίγες ημέρες, στις 29 Ιούνη, τα τεύχη του διαγωνισμού έφτασαν στο στάδιο της δημόσιας διαβούλευσης.

Πρόκειται για τη δημοπράτηση 63 γραμμών από τις 72 που είχαν αρχικά παραχωρηθεί στα ΚΤΕΛ. Το ακριβές αντικείμενο του διαγωνισμού είναι η «Παροχή Υπηρεσιών Επιβατικών Μεταφορών με Αστικά Λεωφορεία στην Ανατολική και Δυτική Αττική για εξήντα (60) μήνες με δικαίωμα παράτασης έως τριάντα (30) μήνες». Αφορά 25 λεωφορειακές γραμμές της Ανατολικής Αττικής και 38 γραμμές της Δυτικής Αττικής, ενώ ο προϋπολογισμός για τα επτάμισι χρόνια ξεπερνάει τα 312 εκατ. ευρώ.

Η απόρριψη της νέας απευθείας ανάθεσης από το Ελεγκτικό παρουσίαστηκε αρχικά ως πλήγμα στην κυβερνητική πολιτική. Η αλήθεια όμως είναι ότι όχι μόνο πλήγμα δεν ήταν, αλλά, αντίθετα, έδινε τη δυνατότητα να προχωρήσει με πιο σαφή τρόπο η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων στις συγκοινωνίες. Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του τότε υπουργού Μεταφορών, του υπουργού του εγκλήματος των Τεμπών, Κ. Καραμανλή σε εκπομπή της ΕΡΤ στις 5/10/2022: «[...] εμείς, και είμαι πολύ περήφα-

νος γι' αυτό, έχουμε ιδιωτικοποιήσει στην Αθήνα γύρω στο 20% των δρομολογίων [...] και στη Θεσσαλονίκη γύρω στο 40% [...]. Αυτή τη στιγμή πάμε να επεκτείνουμε αυτή τη διαδικασία». Τι πιο καθαρό για τις προθέσεις τους από αυτή την τοποθέτηση!

Όπως συχνά γίνεται όταν ξεπουλιέται η δημόσια περιουσία, έτσι και τώρα, παρουσιάζεται μια εικόνα περίπου ζοφερή, από την οποία μόνο το ιδιωτικό κεφάλαιο μπορεί να μας σώσει... Στις πλήρεις διαστάσεις του ζητήματος, βέβαια, η ζοφερή εικόνα είναι η πραγματική κατάσταση διάλυσης στην οποία με μαεστρία οδηγούν τις δημόσιες δομές. Στην προκειμένη περίπτωση, τις «ασφαλείς και φθηνές συγκοινωνίες» μπορεί να τις εξασφαλίσει μόνο ο ιδιώτης. Έτσι, του δίνουμε ένα ακόμη φιλέτο που θα εκμεταλλευτεί για να θησαυρίσει περισσότερο.

Άλλωστε, το «όλα στο κεφάλαιο» αποτελεί δέσμευση και αυτής της κυβέρνησης. Πρόκειται για μια πολύ βασική πλευρά της επίθεσης του συστήματος, η οποία απλώνεται σε ένα πολύ ευρύ πεδίο. Ταυτόχρονα, όμως, αποτελεί κι ένα κομμάτι της επίθεσης που έχει γεννήσει σημαντικές αντιστάσεις από το λαό, που έχει αποτελέσει αφορμή για μεγάλα κινηματικά ξεσπάσματα.

Απέναντι σε αυτά θέλει το σύστημα και η κυβέρνησή του να θωρακιστεί. Γι' αυτό επιστρατεύει κατά περίπτωση όλο το αντιδραστικό οπλοστάσιο και επιχειρεί να στήσει εκείνη την εικόνα που θα διευκολύνει την υλοποίηση της πολιτικής του.

Τα ζητήματα των συγκοινωνιών τέθηκαν από τον ίδιο το λαό με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο, ύστερα από το έγκλημα στα Τέμπη. Αυτό που απαιτήσε ο λαός με τις κινητοποιήσεις του, μαζί και παράλληλα με την καταγγελία του εγκλήματος, ήταν οι ασφαλείς και φθηνές συγκοινωνίες για όλους. Η πραγματικότητα έχει δείξει ότι το σύστημα και οι κυβερνήσεις του βαδίζουν προς την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση, πασχίζουν για την εξασφάλιση της κερδοφορίας της τάξης που υπηρετούν, θυσιάζοντας σε όλη αυτή τη διαδρομή ακόμη και την ίδια την ανθρώπινη ζωή.

Αποψη

Μετά την πρόσφατη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο περιθώριο της Συνόδου του ΝΑΤΟ, φούντωσαν οι παρεμβάσεις στον έντυπο και ηλεκτρονικό Τύπο για το τί αυτή επιφυλάσσει αναφορικά με τα επίμαχα ανοικτά μεταξύ των δύο χωρών θέματα. Η Αθήνα δηλώνει για άλλη μια φορά πρόθυμη για προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης αναφορικά με τις θαλάσσιες ζώνες. Η Άγκυρα -κατά πάγια τακτική- διευρύνει τα θέματα, βάζοντας στο τραπέζι το καθεστώς των νησιών του Αιγαίου, το μειονοτικό και ενδεχόμενα το κυπριακό. Δύσκολο να προκύψει κάτω απ' αυτούς τους όρους Συνοπτικό για τη Χάγη. Είναι όμως έτσι;

και «αναγκαία» για να δημιουργήσει δήθεν τετελεσμένα, ενόψει πιθανής προσφυγής στη Χάγη. Οι «αναλυτές» αυτοί νομίζουν ότι παίζουν μόνοι τους στο γήπεδο. Θα πρόκειται για μια άκρως επιθετική και προβοκατόρική ενέργεια στην περιοχή που θα επιχειρεί να αλλάξει άρδην το status quo και που συναντά όχι μόνο το casus belli της Τουρκίας, αλλά πρώτα και κύρια τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών. Η αλλαγή συνόρων, γιατί περί αυτού θα πρόκειται, είναι ό,τι πιο επικίνδυνο για τους λαούς μπορεί να υπάρξει. Προβάλλουν, ωστόσο, οι υποστηρικτές αυτοί των πιο «δραστικών λύσεων» ένα επιχείρημα: τυχόν απόφαση

Ελληνοτουρκικά

Παιχνίδια γεωπολιτικής ανεξάρτητα από προσφυγή ή μέσω Χάγης;

Ένας βασικός παράγοντας που πιέζει προς μια «διευθέτηση» των εκκρεμοτήτων είναι ο αμερικανικός. Με βάση τις σημερινές του ανάγκες στην μεγάλη και δεσπόζουσα αντιπαράθεση με τη Ρωσία, «συνιστά» πάγωμα της κόντρας και καταλάγιασμα των «παθών». Το βάθος και το εύρος τους, ωστόσο, προδιαθέτει για το αντίθετο! Ήδη, αστοί αναλυτές εκφράζουν μια τουλάχιστον επιφυλακτικότητα ως προς το αποτέλεσμα μιας πιθανής επαγωγής του θέματος στη δικαιοδοσία του Δ.Δ. της Χάγης, τονίζοντας ότι είναι δρόμος περίπου χωρίς επιστροφή για την άρχουσα τάξη της χώρας μας με βάση τα χαρακτηριστικά της (αυτό το τελευταίο υπονοείται εμφανώς). Συμφέρι ή όχι, λοιπόν, η Χάγη; Το ερώτημα συναρτάται ευθέως με το αποτέλεσμα: συμφέρι αν «κερδίσουμε»! Τόση εμπιστοσύνη στο επονομαζόμενο Διεθνές Δίκαιο και στο ειδικά το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS 1982). Που, κατά τα άλλα, είναι ... υπέρ «μας».

Το άγχος επιτείνεται από την ως τα σήμερα νομολογία του δικαστηρίου αυτού, που υπάγεται στον κύκλο αρμοδιοτήτων του ΟΗΕ. Σε ανάλογες περιπτώσεις που κλήθηκε να αποφανθεί, στο ζήτημα φερ' ειπείν των χωρικών υδάτων (αιγιαλιτίδας ζώνης), εφάρμοσε αλλού την μέθοδο της «μέσης γραμμής-ίσης απόστασης» και αλλού την μέθοδο της «ευθυδικίας». Με ποιο κριτήριο; Από νομικής πλευράς, άγνωστο! Πολιτικά-γεωπολιτικά, είναι ολοφάνερο ότι καταλυτικό κριτήριο αποτέλεσαν τα συμφέροντα του ισχυρού ιμπεριαλιστή που εμπλεκόταν στην «υπό κρίση» περιοχή. Όπως είναι γνωστό, οι ισχυρότεροι ιμπεριαλιστές του πλανήτη δεν έχουν υπογράψει ούτε έχουν ενταχθεί στη Συνθήκη για το Δίκαιο της Θάλασσας και -προφανώς- δεν την έχουν επικυρώσει και αναγνωρίσει. Πρόσφατο μάλιστα είναι το παράδειγμα οριοθέτησης ΑΟΖ μεταξύ Ισραήλ και Λιβάνου, με διαμεσολαβητή-εγγυητή, ποιον άλλον, τις ΗΠΑ!

Έχουν αρχίσει να πληθαίνουν οι φωνές στη χώρα μας για μια μονομερή επέκταση της αιγιαλιτίδας ζώνης από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια. Την πρόταση αυτή μάλιστα, την προσδιορίζουν ως «επείγουσα»

του Δ.Δ. της Χάγης για «μειωμένη επίπληξη» των μικρών νησιών -εν προκειμένω του Καστελόριζου και της Στρογγύλης- σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, θα σημάνει ότι δεν υφίστανται σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου. Μπορεί, με άλλα λόγια, η άρχουσα τάξη της χώρας μας να πάει για μαλλί και να βγει κουρεμένη!

Κατόπιν τούτων, η διαμάχη που έχει ξεσπάσει για την προσφυγή ή μη στη Χάγη -και όχι μόνο από πλευράς των ακραίων εθνικιστικών κύκλων- είναι δηλωτική της αναταραχής που επικρατεί στα ανώτατα κλιμάκια της άρχουσας τάξης της χώρας μας. Είναι τμήμα της «σταθερότητας και κανονικότητας» που υποσχόταν η κυβέρνηση Μητσοτάκη και η ΝΔ πριν την επανεκλογή της και συνεχίζει, τρομάρα της, να διαφημίζει. Το κερασάκι στη τούρτα της ανησυχίας της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου ήρθαν να βάσουν οι δηλώσεις του πρωθυπουργού περί «βασικής διαφοράς» (αναφερόμενος σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ, άρα υπάρχουν κι άλλες;), καθώς και περί «υποχωρήσεων» από τις θέσεις εκκίνησης της διαπραγματεύσεως. Μετά από όλα αυτά, να μην είναι τουλάχιστον προβληματισμένο το κεφάλαιο; Η εξωτερική πολιτική της χώρας -λέμε τώρα- δείχνει να κρέμεται από μια κλωστή. Τα γέλια εναλλάσσονται με τα κλάματα, αφού οι «υψηλοί» επιδιαιτητές Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν προκρίνουν ούτε έστω μια «νίκη στα σημεία». Οι εκκρεμότητες είναι φανερό ότι τους βολεύουν καλύτερα.

Η αγωνία, επομένως, συνεχίζεται και εντείνεται με βάση αυτό το τελευταίο στοιχείο και τις απαιτήσεις των υπερατλαντικών αφεντικών. Γιατί, αν η άρχουσα τάξη και η κυβέρνησή της μπουν στη διαδικασία δικαστικής διαιτησίας, κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος για την έκβαση. Πολύ περισσότερο που ένα ενδεχόμενο Συνοπτικό προσφυγής θα πρέπει να ορίζει επακριβώς τα προς διευθέτηση θέματα. Από αυτό ακριβώς το σημείο αρχίζουν τα δύσκολα. Ή, όπως τόνισε κι ο Μητσοτάκης για λογαριασμό των ντόπιων και ξένων αφεντικών του, θα είναι «μια δύσκολη και μακρά διαδικασία». Αν προκριθεί ...

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, ο τίτλος του άρθρου του Βασίλη Σαμαρά στη σελίδα 18 ήταν λάθος. Αντί του ορθού «Ακροδεξιά μορφώματα και αστικές μεταμορφώσεις», τυπώθηκε λαθεμένα ο τίτλος «Ακροδεξιά μορφώματα και αστικές μεταμορφώσεις στην αμερικάνικη εξωτερική πολιτική». Η ευθύνη στη σύνταξη και όχι στον γνωστό δαίμονα που καιροφυλακτεί στα έντυπα.

Το άρθρο, με τον σωστό τίτλο, βρίσκεται στην ηλεκτρονική έκδοση της ΠΣ, στην διεύθυνση www.kkeml.gr/ps944

Από τη Συντακτική Επιτροπή

Λευτεριά στην Ayten Öztürk!

Το 2018, η τουρκάλα αγωνίστρια δημοσιογράφος Ayten Öztürk απήχθη από τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες και μεταφέρθηκε σε άγνωστο μέρος, για 6 μήνες. Βασανίστηκε και στη συνέχεια φυλακίστηκε, για 3,5 χρόνια, για την αγωνιστική της δράση. Το αντιδραστικό τουρκικό καθεστώς έχει δολοφονήσει τον αδελφό της και τη νύφη της, ενώ η αδελφή της έχασε τη ζωή της σε απεργία πείνας στις φυλακές. Εδώ και δύο χρόνια η Ayten Öztürk βρίσκεται σε κατ'οίκον περιορισμό, και παρακολουθείται στενά από την «αντιτρομοκρατική». Το τελευταίο διάστημα αναπτύσσεται πιο έντονα μια καμπάνια για την απελευθέρωσή της, με βίντεο συμπαράστασης που κυκλοφορούν στο διαδίκτυο. Να απελευθερωθεί! Να αρθεί άμεσα ο κατ'οίκον περιορισμός!

Εισβολή με αστυνομία και μπουλντόζες στην κατάληψη «Βοτανικός Κήπος» Πετρούπολης

Το πρωί της Δευτέρας 24/7, την ίδια στιγμή που όλη η χώρα είναι παραδομένη στις πυρκαγιές, μπουλντόζες συνοδεία αστυνομίας εισέβαλαν στον κατειλημμένο χώρο «Βοτανικός Κήπος» της Πετρούπολης και τον εκκένωσαν. Με την κατασταλτική αυτή επιχείρηση, η κυβέρνηση και το αστικό κράτος έβαλαν τέλος σε μια ακόμα κατάληψη του αναρχικού χώρου, που υπήρχε από τον Οκτώβρη του 2009, απότοκο της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008. Στόχος όπως αναφέρουν, η κατασκευή δημαρχείου και η εμπορική αξιοποίηση. Ο χώρος αυτός είχε δεχθεί πρόσφατα (τον Δεκέμβρη του '22) και επίθεση από ομάδα νεοναζί.

Θάνατος Ινδού μετανάστη προκαλεί εξέγερση στο Κέντρο Κράτησης της Αμυγδαλέζας

Σύμφωνα με καταγγελίες μεταναστών που κρατούνται στο στρατόπεδο της Αμυγδαλέζας (το λεγόμενο «Προ-αναχωρητικό Κέντρο Κράτησης Αλλοδαπών»), το βράδυ της Τρίτης 25/7, ένας 26χρονος ινδός μετανάστης που ήταν βαριά άρρωστος και δεν του χορηγήθηκε καμία απολύτως (!) φαρμακευτική αγωγή, έχασε τη ζωή του. Όταν έφτασε το ΕΚΑΒ αφού είχε χάσει τις αισθήσεις του, διαπιστώθηκε ο θάνατός του... Ανέφεραν πως «ο θάνατος οφειλόταν σε παθολογικά αίτια» (sic). Πόσο αξίζει, άραγε, για τους ιθύνοντες του ντόπιου εκμεταλλευτικού συστήματος, η ζωή ενός ινδού μετανάστη στα κολαστήρια κράτησης όπου στοιβάζουν εκατοντάδες μετανάστες. Το γεγονός αυτό –στην πραγματικότητα, η κρατική δολοφονία, όπως την χαρακτήρισαν οι ίδιοι οι μετανάστες και τα συνθήματα που φώναζαν – προκάλεσε εξέγερση κρατούμενων μεταναστών, που έβαλαν φωτιά σε στρώματα και σε κοντέινερς και αρνούσαν να επιστρέψουν στους χώρους κράτησής τους. Όπως συνήθως, ακολούθησε επέμβαση διμοιριών ΜΑΤ. Μετανάστες συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις, ακολούθησε άγρια καταστολή, μέχρι το πρωί της Τετάρτης, ενώ πραγματοποιήθηκαν 10 συλλήψεις μεταναστών, που μεταφέρθηκαν στο Α.Τ. Μενιδίου και σχηματίστηκαν δικογραφίες. Φυλάκιση, εξάθλιωση, περιθωριοποίηση, πλήρης απουσία ιατρικής περίθαλψης, θάνατος, αστυνομική βία... Αυτή είναι η «τύχη» που επιφυλάσσει το σύστημα της εκμετάλλευσης για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Δημοκρατικά δικαιώματα

Ο αντιεισαγγελέας Ζήσης ασκεί έφεση στην αθωωτική απόφαση για τους 11 Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές!

Στο προηγούμενο φύλλο της «Π.Σ.», στη στήλη αυτή, αναφερθήκαμε στην αστυνομική εισβολή και στην εκκένωση του Κέντρου πολιτικών προσφύγων από Τουρκία-Κουρδιστάν στο Λαύριο. Μια κίνηση του ντόπιου συστήματος και της κυβέρνησης που χαιρετίστηκε απ' το φασιστικό τουρκικό κράτος και που αποτελεί κίνηση συνεργασίας μεταξύ της ντόπιας και της -ανταγωνιστικής της - τουρκικής άρχουσας τάξης ενάντια στους λαούς και τους αγωνιστές. Τώρα, σειρά είχαν οι 11 Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές και αγωνίστριες πολιτικοί πρόσφυγες, που στις 13 του περασμένου Μάρτη αθώωθηκαν τελεσίδικα από το 5μελές Εφετείο Κακουρηγημάτων για την κατηγορία της «τρομοκρατικής δράσης», στη δίκη αυτή σε δεύτερο βαθμό. Η αθώωση τους (πλήρης αθώωση για τους 10 και ενοχή του ενός, για «απλή οπλοκατοχή»), κατορθώθηκε μετά από την ανάπτυξη ενός επίμονου και μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης στη χώρα μας, όταν οι αγωνιστές αυτοί είχαν ήδη διανύσει διάστημα φυλάκισης τριών χρόνων σε διάφορες φυλακές της χώρας -μετά την πρωτόδικη καταδίκη τους σε... 30 χρόνια φυλάκιση ο καθένας (!) -όπου είχαν υποστεί βασανισμούς και αφού είχαν κάνει και μία πολύμηνη απεργία πείνας. Κι ενώ το σαθρό κατηγορητήριο κατέρρευσε, τώρα -όπως καταγγέλλει το Λαϊκό Μέτωπο- ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Αχιλλέας Ζήσης, ασκεί «αντι-έφεση» στην αθωωτική απόφαση του Εφετείου, θεωρώντας πως η δικαστική έδρα «υπερέβη τις εξουσίες της», ζητά νέα δίκη (που ορίστηκε για τις 5/12/23) και φυλάκιση των αγωνιστών μέχρι τότε!!! Δεν είναι η πρώτη φορά, βέβαια, όπου ξεκάθαρα πολιτικές αποφάσεις και παρεμβάσεις του αστικού κράτους αναιρούν αυτές του -κάθε άλλο παρά ανεξάρτητου- δικαστικού συστήματος. Ένα παρόμοιο παράδειγμα αποτελεί η παρέμβαση στη λεγόμενη «δίκη των Σεπολίων», των συλληφθέντων αγωνιστών τη 17η Νοέμβρη του 2020, όπου, ακριβώς πριν την ολοκλήρωση της δίκης

-και με αθωωτική απόφαση λόγω της κατάρρευσης του κατηγορητηρίου-, αυτή ορίστηκε να ξεκινήσει από την αρχή. Με ακύρωση της μέχρι τότε διαδικασίας και «ξήλωμα» μάλιστα της προέδρου του δικαστηρίου και αντικατάστασής της!! Τώρα βέβαια, στην περίπτωση των Τούρκων και Κούρδων αγωνιστών, είναι ολοφάνερο πως η αμερικάνικη παρέμβαση για τη λεγόμενη «εξομάλυνση» της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, ειδικά μετά τη σύνοδο του NATO στις 11-12/7, και η συνεργασία των ανταγωνιζόμενων αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας, ενάντια στους λαούς και στους αγωνιστές «χρωματίζει» την όλη εξέλιξη. Πως αποτελεί μια ακόμα κίνηση της κυβέρνησης και της ντόπιας άρχουσας τάξης ενάντια στους πολιτικούς πρόσφυγες από την Τουρκία, προς ικανοποίηση της τούρκικης. Μια ματιά στο ιστορικό του εν λόγω εισαγγελέα, Αχιλλέα Ζήση, είναι πολύ διαφωτιστικό για το πραγματικό διακύβευμα. Πρόκειται για κάποιον που είχε κατηγορηθεί το 2005 για εμπλοκή στο «παραδικαστικό κύκλωμα» και είχε παραιτηθεί εξαιτίας αυτού από πρόεδρος της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων. Είχε τεθεί επίσης σε προσωρινή αργία απ' το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο το 2008 για «παρεμβάσεις σε δικαστικές υποθέσεις με απειλές μεθόδων», για «τηλεφωνικές οχλήσεις» και πιέσεις σε άλλους δικαστικούς. Ενώ το 2009, μετά από μήνυση για «συκοφαντική δυσφήμιση» εναντίον μιας δημοσιογράφου -για κάποιον.. άρθρο δηλαδή (!)- το σπίτι της τελευταίας βγήκε σε πλειστηριασμό και κινδύνευσε να χαθεί! Γνωρίζουν πολύ καλά λοιπόν οι ιθύνοντες του συστήματος σε ποιους αναθέτουν τέτοιες «δουλειές». Χρέος του λαϊκού κινήματος στη χώρα μας είναι να υπερασπίσει τους Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές και αγωνίστριες, να αντιταχθεί σε κάθε απόπειρα φυλάκισής τους και νέας ενοχοποίησής τους. Να καταγγείλει όσο γίνεται πλατύτερα την εξέλιξη αυτή και να απαιτήσει η αθώωση και η απελευθέρωσή τους να είναι πραγματικά τελεσίδικες!

Οι παραλίες στο σφυρί, οικόπεδα για λεηλασία

Με εντυπωσιακό ρυθμό κλιμακώνεται τα τελευταία χρόνια η επέκταση-επέλαση του κεφαλαίου στις θάλασσες και τις ακτές όλης της χώρας. Όποια παράλια και να επισκεφτεί κανείς, από την Αττική μέχρι σε οπουδήποτε τουριστικό προορισμό, διαπιστώνει, με ελάχιστες εξαιρέσεις, την κατάληψή της από τις καντίνες και τα μπαρ, από τις ομπρέλες και τις ξαπλώστρες, τα τραπέζοκαθίσματα και τους καναπέδες, μέχρι και ολόκληρα αυθαίρετα κτίσματα πάνω στον αιγιαλό. Τα πρόσφατα ρεπορτάζ γύρω από τη Μύκονο, τη ναυαρχίδα της «βαριάς βιομηχανίας», δεν αποτελούν μια ιδιαίτερη περίπτωση, αλλά τον κανόνα που, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, ισχύει σε όλη σχεδόν την προσβάσιμη ακτογραμμή της χώρας.

Η ιδιωτικοποίηση των παραλιών και η χρήση του αιγιαλού από ιδιώτες, μέσω των παραχωρήσεων, διαμορφώνει πλέον μια ασφυκτική κατάσταση για τα φτωκά και λαϊκά κοινωνικά στρώματα. Ιδιαίτερα φέτος, για μεγάλο

ποσοστό του λαού, των εργαζομένων, των ανέργων, των συνταξιούχων, της νεολαίας, τα «μπάνια του λαού» έχουν μετατραπεί σε «όνειρο θερινής νυκτός», με την ακρίβεια να καλπάζει, από τα βασικά είδη διατροφής μέχρι την ενέργεια, τα καύσιμα και τις μεταφορές.

Για τους κατοίκους της Αττικής, που αδυνατούν οικονομικά να προγραμματίσουν θερινές διακοπές έχοντας γονατίσει από την πολιτική της φτώχειας και της εξεθλίωσης, οι παραλίες της αποτελούν τη μοναδική διέξοδο για το μπάνιο, τη χαλάρωση, την αναψυχή τους, εφόσον είναι αναγκασμένοι να περάσουν τις διακοπές τους στην τερατούπολη.

Πέραν των αρνητικών περιβαλλοντικών συνέπειων των ιδιωτικοποιήσεων, την καταστροφή του οικοσυστήματος κ.α., οι κάτοικοι έρχονται αντιμέτωποι με την άμεση ταξική πλευρά των ιδιωτικοποιήσεων. Δηλαδή στερούνται βίαια το αναφαίρετο δικαίωμα τους (όλου του λαού) στην ελεύθερη πρόσβαση στη παραλία.

Τραγωδία στη γέφυρα «603» της περιμετρικής Πατρών Το έγκλημα δεν συγκαλύπτεται!

Με συντονισμένες προσπάθειες όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς ολοκλήρωσαν ακόμα μία τραγωδία! Αυτός θα μπορούσε να είναι αντίστροφα ο τίτλος κάποιου δημοσιεύματος σαν και αυτά που μας έχουν συνηθίσει τα αστικά φερέφωνα. Στην γέφυρα «603» της περιμετρικής Πατρών έγινε άλλο ένα έγκλημα με τους γνωστούς συνεργούς. Ο απολογισμός βαρύς, ένας νεκρός και δεκάδες οι τραυματίες. Στα καλάσματα αυτής της γέφυρας συγκεντρώνονται όλα τα στοιχεία που διαμορφώνουν την βαρβαρότητα που βιώνει ο λαός και η εργατική τάξη.

Κυριακή καταμεσήμερο, όταν ολόκληρη η χώρα ψηνόταν από τις υψηλές θερμοκρασίες, η ΑΒΑΞ Α.Ε. ανάγκασε τους εργαζόμενούς της να δουλέψουν στο λιοπίρι, με σκοπό να ολοκληρωθεί η κατεδάφιση της σαθρής και επικίνδυνης κατασκευής μέσα στην προθεσμία η οποία θα έληγε την επόμενη ημέρα. Χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, τεχνικά μέσα και οδηγίες, η εταιρία οδήγησε τον κόσμο της σε βέβαιο σκάτεμα. Δύο μηχανήματα δεκάδων τόνων ενεργούσαν σχεδόν στον αέρα, χωρίς υποστυλώματα, πάνω σε μια ετοιμόρροπη γέφυρα, μόνο και μόνο για να προλάβει με ελάχιστο κόστος την διορία που της είχε δοθεί.

Στο χώρο των εργασιών δεν ήταν μόνο οι εργαζόμενοι της εταιρίας αλλά και Ρομά που μάζευαν τα παλιοσίδερα από τα μπάζα της γέφυρας. Ο 33χρονος που έχασε τη ζωή του κάτω από τα καλάσματα ήταν ένας από αυτούς τους φτωχοδιάβολους, που βρέθηκε εκεί για να μαζέψει λίγο μέταλλο για να βγάλει το ψωμί του. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν τυχαία εκεί, δεν ήρθαν ακάλεστοι, ούτε ενήργησαν κρυφά μέσα στη νύχτα. Η εταιρία τους κάλεσε άτυπα για να ξεμαζώσουν την περιοχή, με αντάλλαγμα τα σκουριασμένα παλιοσίδερα που θα περίσσευαν. Για να γλυτώσει επιπλέον κόστος καθαρισμού και μεταφοράς, η εταιρία έβαλε τους Ρομά να κάνουν την βρομοδουλειά μαύρα και ανασφάλιστα. Μοναδική αμοιβή τους, τα άχρηστα για την εταιρία υλικά... αυτό και αν είναι μεσαίωνας!

Στη ζυγαριά των κερδών οι ζωές των εργατών και των Ρομά δεν μετράνε. Όσοι ζουν στο κοινωνικό και ταξικό περιθώριο γίνονται με ευκολία αναλώσιμοι για να θησαυρίζουν εργοδότες και εργολάβοι. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής του συστήματος, που έχει γκρεμίσει κάθε δικαίωμα στην ασφαλή και σταθερή δουλειά. Όσο και να προσπαθούν να κρυφτούν οι άνθρωποι της κυβέρνησης πίσω από τον καταγγελλι-

κό λόγο για τα όσα συνέβησαν στην γέφυρα στην Πάτρα, δεν μπορούν να βγουν από το κάδρο της συνενοχής αυτού του εγκλήματος. Οι δηλώσεις νομιμότητας της εταιρίας δεν μπορούν να κουκουλώσουν αυτό το εργοδοτικό έγκλημα, όχι μόνο γιατί οι απανωτές αποκαλύψεις ξεσκεπάζουν την θλιβερή πραγματικότητα, αλλά και γιατί έχει γίνει πλέον μακάβριος κανόνας αυτή η ματωμένη κερδοφορία των κατασκευαστικών εταιριών.

Από την πρώτη στιγμή και για άλλη μια φορά τα αστικά ΜΜΕ έκαναν τα πάντα για να συγκαλύψουν αυτό το έγκλημα. Πάλι ακούσαμε για το ανθρωπινό λάθος, την απειρία των χειριστών, μέχρι και για «φατρίες» Ρομά που μπουκάρουν στα εργοτάξια (Καθημερινή 25/07/23) έγινε λόγος, για να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου ώστε να μη δει τους πραγματικούς ενόχους. Η τοπική κοινωνία και οι εργαζόμενοι της Πάτρας όμως, συγκλονισμένοι από το γεγονός, κατέβηκαν στο δρόμο διαδηλώνοντας δύο φορές μέσα στην εβδομάδα. Με απεργιακή κινητοποίηση το πρωί της Δευτέρας και απογευματινό συλλαλητήριο την Τρίτη, εργαζόμενοι, νεολαία και Ρομά κατήγγειλαν το θανατηφόρο γεγονός και τις πολιτικές που τροφοδοτούν εγκλήματα σαν και αυτό. Οι κινητοποιήσεις αυτές μπορεί να μην

είχαν την μαζικότητα που απαιτούσε το γεγονός, έδωσαν όμως μια πρώτη απάντηση. Στόχος και ζητούμενο παραμένουν η συνέχιση των κινητοποιήσεων και η ανάπτυξη ενός οργανωμένου κινήματος που θα προλαβαίνει τέτοιες εργοδοτικές αυθαιρεσίες, για να μην υπάρξουν και άλλοι νεκροί και σακατεμένοι εν ώρα εργασίας.

Με αφορμή το δυστύχημα στην «603» βγήκε ξανά στην επιφάνεια η αμαρτωλή ιστορία της «περιμετρικής Πατρών», ένα έργο που ξεκίνησε το 1982 και ακόμα να ολοκληρωθεί. Οι χιλιάδες κάτοικοι που χρησιμοποιούν την περιμετρική για τις δουλειές τους παίρνουν καθημερινά τα ρίσκα τους για μια μικρή διαδρομή σε ένα κακοφτιαγμένο έργο. Η Βαθυλωνία των κατασκευαστικών εταιριών, οι κακοτεχνίες, η απουσία μέτρων ασφαλείας και μια σειρά από «ατασθαλίες» και ελλείψεις δημιούργησαν το έκτρομα της περιμετρικής. Όλα βέβαια έγιναν με γνώμονα την μείωση του κόστους και την προώθηση μιας εικονικής ανάπτυξης, με την συμμετοχή εργολάβων, κυβερνήσεων, υπουργείων και Περιφέρειας. Η τραγωδία των Τεμπών θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να επαναληφθεί στο οδόστρωμα της περιμετρικής και οι ένοχοι θα έχουν το ίδιο όνομα.

Όλη πλέον η Αττική κατακλύζεται από ιδιωτικές πλαζ οχυρά-απόρθητα φρούρια, με εισιτήριο εισόδου, μπράβους και σκευοριτάδες. Το ελάχιστο κόστος σε μια ιδιωτική πλαζ για μια τετραμελή οικογένεια διαμορφώνεται στο δυσπρόσιτο ποσό των 30-35 ευρώ μόνο για ομπρέλες και ξαπλώστρες. Από εκεί και πέρα αυξάνεται κλιμακωτά για να φτάσει στα 360-400 ευρώ στα πολυτελή resort, όπου το μεγάλο κεφάλαιο πλιατσικολογεί και λεηλατεί τα καλύτερα φιλέτα της φύσης, τα λυμάνεται για να ικανοποιεί τις επιθυμίες της αριστοκρατίας, αυγατίζοντας παρ'επέρα τα κέρδη του.

Η κατάληψη των παραλιών από το κεφάλαιο ονομάζεται «δημόσιο συμφέρον» και όσο μεγαλύτερη είναι η κατάληψη, τόσο μεγαλύτερο και το «δημόσιο συμφέρον». Δηλαδή τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών από τη λεηλασία της φύσης και η κατάργηση για τον λαό του δικαιώματος της ελεύθερης πρόσβασης στη παραλία.

Η «βαριά βιομηχανία» του τουρισμού επιβάλλει τη λεηλασία της φύσης και κάθε εκατοστού ελευθέρου χώρου, το ξεζούμισμα των εργαζομένων και τον αποκλεισμό του λαού από τις παραλίες. «Όλα στο κε-

φάλαιο, όλα για το κεφάλαιο». Αυτή την κατεύθυνση εξυπηρέτησαν και ενίσχυσαν από κοινού όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, διαμορφώνοντας ένα νομοθετικό πλαίσιο που ενισχύει την ασοδοσία του κεφαλαίου.

Ιδιαίτερα όμως αξίζει να σταθούμε στις τελευταίες νομοθετικές ρυθμίσεις της ΝΔ. Τον Μάιο του 2020, με πρόσχημα τον κορονοϊό, υπογράφεται Κοινή Υπουργική Απόφαση των υπουργείων Εσωτερικών, Περιβάλλοντος και Ενέργειας και Οικονομικών, με την οποία απλοποιείται η διαδικασία για την παραχώρηση απλής χρήσης αιγιαλού και παραλίας, προβλέποντας μόνο την προσκόμιση των απαραίτητων δικαιολογητικών, προκειμένου να υπογραφούν και να προχωρήσουν γρήγορα οι συμβάσεις παραχώρησης για την εκμετάλλευση παραλιών.

Με τον νόμο 4864/2021 για τις «στρατηγικές επενδύσεις» επιτρέπεται η υλοποίηση «στρατηγικών επενδύσεων» σε όλες τις περιοχές του δικτύου Natura 2000, ενώ οι παραλίες και ο αιγιαλός αντιμετωπίζονται ως οικόπεδο για επενδύσεις

Ο νόμος 4916/2022 ορίζει ότι «στα ενοικιαζόμενα επιπλωμένα δωμάτια-διαμερίσματα που είναι

όμορα προς τον αιγιαλό και την παραλία και τα οποία λειτουργούν νόμιμα, μπορεί να παραχωρείται με αντάλλαγμα η απλή χρήση αιγιαλού, παραλίας, χωρίς δημοπρασία».

Το Μάρτη του 2023 η κυβέρνηση ψηφίζει ακόμη έναν πολυνόμο, τον 5036, με τον οποίο, μεταξύ άλλων, μεταβιβάζει στην Εταιρεία Ακινήτων Δημοσίου (ΕΤΑΔ) Α.Ε., δηλαδή στη θυγατρική εταιρεία του Υπερταμείου, τις παραλίες που έχουν χαρακτηριστεί ως «τουριστικά δημόσια κτήματα».

Η διαμορφωμένη κατάσταση και το νομοθετικό πλαίσιο προμηγύνουν την κλιμάκωση της παρέμβασης του κεφαλαίου. Παραλίες και αιγιαλός θυσία στο βωμό του κέρδους. Εδώ βέβαια γίνεται θυσία η ανθρωπινή ζωή, τις παραλίες θα σκεφτούν;

Ελπιδοφόρα μηνύματα έρχονται από την οργάνωση κατοίκων διάφορων περιοχών που υπερασπίζονται το δικαίωμα στην ελεύθερη πρόσβαση και ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις από διάφορες περιοχές της χώρας. Όπως στην Ηγουμενίτσα για την παραλία της Ελιάς, αλλά και στην Πάρο για τη παραλία Σάντα Μαρία.

Περί Αποχής ο λόγος ... Θέλουμε ψηφοφόρους ή έναν οργανωμένο και πολιτικοποιημένο λαό ;

Στις εκλογές της 25 Ιούνη ψήφισαν 846.000 λιγότεροι σε σχέση με τις εκλογές της 21 Μάη, εκτινάσσοντας το ποσοστό της αποχής στα μεγαλύτερα ύψη μεταπολιτευτικά.

Για να μπορέσουμε όμως να βγάλουμε κάποια συμπεράσματα, πρέπει να δούμε την συμμετοχή και την αποχή από τις εκλογές στις τελευταίες αναμετρήσεις, παίρνοντας σαν «έτος βάσης» τις εθνικές εκλογές του Οκτωβρίου 2009, όπου οι συμμετέχοντες στις εκλογές ήταν σε απόλυτο αριθμό 7.044.000 (για διευκόλυνση, όλα τα νούμερα θα στρογγυλοποιούνται στην χιλιάδα). Αν συγκρίνουμε αυτήν την συμμετοχή με την πρόσφατη του Ιούνη, η διαφορά είναι ο ιλιγγιώδης αριθμός του 1.830.000. Δεν μπορεί να έφυγαν αυτά τα χρόνια τόσο πολλοί από την χώρα (που έφυγαν), ούτε επίσης να πέθαναν τόσο πολλοί (που πέθαναν από covid), ώστε να δικαιολογηθεί αυτή η τεράστια διαφορά.

Τα αίτια αυτής της πολιτικής στάσης πρέπει να αναζητηθούν με κοινωνικούς και πολιτικούς όρους και με βάση τις εξελίξεις στην χώρα αυτά τα χρόνια που ήταν πυκνές, δύσκολες και σημαντικές.

Στο σημείο αυτό, είναι αναγκαία μία γενικότερη παρατήρηση για μία άποψη που κυκλοφορεί ευρέως στην Αριστερά και ιδιαίτερα την ρεφορμιστική, ότι το αστικό πολιτικό σύστημα, σε παγκόσμιο επίπεδο, «σπρώχνει» τον κόσμο στην αποχή από τις εκλογές για να τον μετατρέψει σε απολίτικο και άβουλο, έτσι ώστε να κυριαρχούν μόνιμα οι αντιδραστικές δυνάμεις.

Αυτή η άποψη έχει μέσα της όλες τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και τον εκλογικό κρετινισμό που έχει συσσωρεύσει ο ρεβιζιονισμός-ρεφορμισμός στις δεκαετίες της κυριαρχίας του, που έχει αναγάγει τις εκλογικές αναμετρήσεις σε «μάχες των μαχών». Που αντιλαμβάνεται την πολιτικοποίηση του εργαζόμενου λαού μόνο από την συμμετοχή του στις εκλογές και το τι ψηφίζει. Μία άποψη που βρίσκεται σε αντίθεση με την κατεύθυνση των μαζικών αγώνων αντίστασης, διεκδίκησης και αναμέτρησης των εργαζόμενων και της νεολαίας, αγώνες τους οποίους όχι μόνο έχει εγκαταλείψει, αλλά τους υπονομεύει μόνιμα και συνειδητά.

Αυτό που -πρώτα από όλα και πάνω από όλα- ενδιαφέρει το αστικό πολιτικό σύστημα είναι να χτυπήσει και να τσακί-

σει κάθε προσπάθεια του λαού -των λαών- στην Οργάνωση και τον Αγώνα για τα δικά του συμφέροντα και τους στόχους πάλης του. Στην κατεύθυνση αυτή δουλεύουν νυκθημερόν όλοι οι μηχανισμοί, από τους ιδεολογικούς και πολιτικούς μέχρι τους κατασταλτικούς για να αποπροσανατολίσουν, να εξωραϊσουν, να υποτάξουν, να τρομοκρατήσουν τον λαό -τους λαούς- από το να ανιχνεύσουν και να βρουν τον δικό τους δρόμο. Η αποχή είναι για το αστικό πολιτικό σύστημα μία «παράπλευρη απώλεια» της πολιτικής του, που δεν το κάνει απαραίτητα να χαιρέται, καθώς το ενδιαφέρει ιδιαίτερα να αναβαπτίζει την αντεργατική-αντιλαϊκή του πολιτική μέσα από την λαϊκή αποδοχή και ψήφο. Αν δούμε την συμμετοχή στις εκλογές στις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού, ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, όπου κρίνεται η κύρια κατεύθυνση της πολιτικής τους ανάμεσα στις μονοπωλιακές αστικές μερίδες, θα διαπιστώσουμε μεγάλα ποσοστά, που αποδεικνύουν ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αναζητά, επιδιώκει και επιβάλλει την αντιλαϊκή του πολιτική και μέσα από την λαϊκή ψήφο.

Ας δούμε όμως την εξέλιξη της συμμετοχής στις εκλογές από τον Οκτώβρη του 2009 μέχρι αυτές του Ιούνη 2023, για να έχουμε ένα μέτρο για την κάθε περίοδο.

Τον Οκτώβρη του 2009 έχουμε 7.044.000 ψηφοφόρους, τον Μάιο του 2012 έχουμε 6.476.000 και τον Ιούνιο 6.217.000, τον Ιανουάριο του 2015 έχουμε 6.181.000 και τον Σεπτέμβριο του 2015 5.433.000, τον Ιούλιο του 2019 έχουμε 5.769.000, τον Μάιο 2023 έχουμε 6.061.000 και τον Ιούνιο 2023 έχουμε 5.214.000. Και πρέπει να σημειωθεί ότι στις εκλογές του Μάη έχουμε την «είσοδο» 430.000 νέων ψηφοφόρων από 17 έως 21 ετών.

Τον Οκτώβρη του 2009, όταν είχε ξεσπάσει ήδη η παγκόσμια οικονομική κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, όταν -σε συνδυασμό με την πολιτική και γεωστρατηγική κρίση- είχαν συμπυκνωθεί σε δομική κρίση, στην Ελλάδα οι αστικές πολιτικές δυνάμεις (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) προσποιούνταν ότι αυτή η κρίση «δεν μας ακουμπά». Είτε γιατί «είμαστε στο ευρώ και δεν έχουμε μεγάλη βιομηχανία», όπως έλεγε ο Καραμανλής, είτε γιατί «λεφτά υπάρχουν», όπως έλεγε ο Παπανδρέου. Η κρίση χτύπησε με σφοδρότητα την χώρα και κυρίως τον εργαζόμενο λαό, με την μορφή κρίσης χρέους, και αποκάλυψε την «φούσκα» του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλιστικού συστήματος. Η ένταξη στην ΕΕ και την ΟΝΕ (ευρώ), η μαζική αποβιομηχάνιση και η κατακόρυφη πτώση του γεωργικού τομέα αποκάλυψαν ότι, όχι μόνο δεν ήταν «ασπίδα προστασίας», αλλά βασικές αιτίες της έντασης της κρίσης. Όσο για τα «λεφτά» που «υπήρχαν», αυτά μετακινήθηκαν αστραπιαία στην Ελβετία και άλλες ασφαλείς τοποθετήσεις από την ντόπια άρχουσα τάξη, που για άλλη μία φορά απέδειξε τον «πατριωτισμό» της.

Με την επιβολή των αντιλαϊκών μονιμών τον Μάη του 2010 μέχρι τις εκλογές τον Μάη του 2012 μεσολαβεί ένα χρονικό διάστημα με κύρια χαρακτηριστικά τις λαϊκές κινητοποιήσεις και από την άλλη το μεγάλο στρίμωγμα των αστικών πολιτικών δυνάμεων, καθώς είχε αποκαλυφθεί ο ρόλος τους σαν ορντινάντσες των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας. Στο σημείο αυτό είναι σημαντικό να ειπωθεί ότι τον «τόνο» στις λαϊκές κινητοποιήσεις έδιναν τα μικροαστικά-μεσοαστικά στρώματα και λιγότερο οι εργαζόμενοι και η εργατική τάξη, σαν αποτέλεσμα της συνολικότερης πορείας αποσυγκρότησης του εργατικού κινήματος, με ευθύνη των κυβερνητικών-εργοδοτικών εργοδοτών αλλά και του ρεφορμισμού. Φτάνοντας στις εκλογές τον Μάιο του 2012, έχει προηγηθεί «παύση κινήματος» ήδη από τον Φλεβάρη, με στόχο την «μητέρα των μαχών» και βασικούς υπεύθυνους τις ηγεσίες ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ, που η μοναδική πρόταση που απεύθυναν στον λαό ήταν οι κάλπες. Παρόλα αυτά, στις εκλογές του Μάϊου έχουμε μείωση συμμετοχής κατά 568.000. Για πολλούς από αυτούς, η πολιτική διαμεσολάβηση και αντιπροσώπευση είναι «τελειωμένη υπόθεση» και ανίκανη να απαντήσει στην καταβαράθρωση της ζωής τους. Δεν ήταν ότι δεν είχαν «κόμμα να ψηφίσουν», αλλά γύρισαν την πλάτη στην πολιτική αυτή διαδικασία και στην πολιτική γενικότερα. Μαζί με αυτή την στάση δυναμώνει και η τάση «ο σώζων εαυτόν σωθήτω», η μαζική μετανάστευση ιδιαίτερα νέων στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο ήταν μία από τις εκφράσεις αυτού του φαινομένου. Η τάση αυτή κυριαρχεί στα μικροαστικά-μεσοαστικά στρώματα, καθώς βλέπουν ότι η οι ιμπεριαλιστές και η ντόπια άρχουσα τάξη σπάνε -σε βάρος τους- το αντιδραστικό κοινωνικό συμβόλαιο που είχε οικοδομηθεί τα προηγούμενα χρόνια. Αλλά και σε τμήματα της νεολαίας που επηρεάζονται από τις αναρχικές/ αυτόνομες/αντιεξουσιαστικές

απόψεις για «εκλογική απεργία» και άλλα τέτοια και αναζητούν την «αδιαμεσολάβητη» πολιτική-κοινωνική οργάνωση και δράση. Από την άλλη, τα αποτελέσματα των εκλογών του Μάη ήταν ένα σοκ για το αστικό πολιτικό σύστημα, με την «ρευστοποίηση» των δύο βασικών πυλώνων του, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και την εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ σε αξιωματική αντιπολίτευση, σαν έκφραση της ανάγκης των μαζών να σταματήσουν την βαρβαρότητα που κλιμακώνονταν.

Οι εκλογές τον Γενάρη του 2015 -με το ζητούμενο της «κυβερνώσας αριστεράς»- σταθεροποιεί το φαινόμενο της αποχής, αν και σε αυτές τις εκλογές έχουμε μείωση ψηφοφόρων (γύρω στους 36.000) για να εκτοξευθεί στις εκλογές του Σεπτέμβρη της ίδιας χρονιάς στις 748.000 σε σχέση με τις προηγούμενες.

Η ένταξη του ΣΥΡΙΖΑ στις δυνάμεις της επίθεσης, με την ψήφιση του τρίτου μνημονίου και μετά το κάλπικο δημοψήφισμα του Ιούλη, σκόρπισε απογοήτευση και γκρέμισε ψευδαισθήσεις που είχαν οικοδομηθεί συστηματικά από την ηγεσία του αλλά και από μια σειρά «κολαούζων» του, που στην συνέχεια εμφανίζονταν σαν «προδομένοι». Ενώ το ΚΚΕ έδινε «μάχη» για να πείσει τον λαό να «διορθώσει την ψήφο» του. Ήδη από τις εκλογές του Οκτώβρη 2009 μας χωρίζουν 1.611.000 ψηφοφόροι και καταγράφεται η μεγαλύτερη αποχή της μεταπολίτευσης.

Στις εκλογές του Ιούλη το 2019 έχουμε μία αύξηση γύρω στις 330.000, η οποία κατά βάση έχει σαν «κίνητρο» την ανατροπή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ και την ανάδειξη της ΝΔ στην κυβέρνηση, ενώ από την άλλη υπάρχουν κάποια ψήγματα υπεράσπισης της «κυβερνώσας αριστεράς» .

Η κατάρρευση του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές τον Μάη του 2023 και η μαζική -υπόκωφη όμως- μετακίνηση μικροαστικών-μεσοαστικών στρωμάτων στην «σιγουριά» της ΝΔ, που παρέσυρε και κομμάτια

ΣΥΡΙΖΑ

Με «οδικό χάρτη» προς τα δεξιά

Με ολοφάνερη την προσπάθεια να καλυφθεί η ταραχή στο εσωτερικό του και να προβληθεί μια εικόνα ενότητας, συνεχίζεται η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ προς την εκλογή νέου προέδρου.

Οι τέσσερις συνολικά υποψήφιοι για τη θέση του προέδρου δίνουν όρκους για το σεβασμό στη «συλλογικότητα» του κόμματος και διαβεβαιώνουν ότι δεν είναι αντίπαλοι, ωστόσο τα πράγματα κάθε άλλο παρά έτσι είναι. Οι συζητήσεις γύρω από τις τάσεις και τις ομαδοποιήσεις (που έτσι κι αλλιώς υπήρχαν και πριν την παραίτηση Τσίπρα) δίνουν και παίρνουν, αλλά και οι ωσμώσεις και οι μεταπηδήσεις ανάμεσά τους, με το «μίγμα» να γίνεται ακόμη πιο πολύπλοκο.

Οι μέρες πριν την κατάληξη των υποψηφιοτήτων ήταν πολύ χαρακτηριστικές για το μέγεθος των αντιπαραθέσεων, με ανοικτό ακόμη και το ενδεχόμενο αποχώρησης στελεχών. Και οι αντιπαραθέσεις είχαν απ' όλα: από μηχτικές για τον αρχηγοκεντρικό χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι ευθείες κατηγορίες για «χρεοκοπημένους κομματικούς μεγαλομετόχους, που αναζητούν θέσεις και ρόλους».

Ως ένα βαθμό, οι αντιπαραθέσεις αυτές εστιάστηκαν στο χρονοδιάγραμμα

των εσωκομματικών διαδικασιών προς την εκλογή του νέου προέδρου. Και όχι άδικα, θα έλεγε κανείς, καθώς η πρόταση που εισηγήθηκε η Πολιτική Γραμματεία (και ψηφίστηκε τελικά από την Κεντρική Επιτροπή) προέβλεπε πρώτα εκλογή προέδρου και μετά κομματικό συνέδριο! Το ότι σε μια τέτοια κρίση στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, που θέτει ευθέως συνολικό ζήτημα πολιτικής και ιδεολογικής φυσιογνωμίας, προσπερνιέται το ζήτημα της εσωκομματικής συζήτησης και προτάσσεται η εκλογή προέδρου, είναι ενδεικτικό για τα αστικά χαρακτηριστικά που έχει πάρει αυτό το κόμμα. Αλλά είναι και ενδεικτικό της πορείας που σκοπεύει να ακολουθήσει. Πορεία ολοταχώς δεξιά, με στόχους, πρώτο, να σταματήσει τη φθίνουσα πορεία του και, δεύτερο (σημαντικότερο, αλλά με προϋπόθεση την υλοποίηση του πρώτου) να συνεχίσει να αποτελεί εναλλακτική κυβερνητική επιλογή για την άρχουσα τάξη.

Αυτό θέλει να υπηρετήσει και ο «οδικός χάρτης» που καταλήχθηκε στην Κεντρική Επιτροπή και προβλέπει «διαρκές συνέδριο» στα τέλη Αυγούστου, εκλογή νέου προέδρου αρχές Σεπτεμβρίου και νέο συνέδριο τον... Νοέμβριο. Προφανώς, σε «βαθιά δημοκρατικά» κόμματα όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, η εσωκομματική συζήτηση μπορεί να περιμένει! Η -πιο σωστά- πρέπει

να γίνει με ξεκαθαρισμένα και δεδομένα κάποια βασικά ζητήματα:

- Ότι βασικός συνομιλητής του ΣΥΡΙΖΑ είναι η άρχουσα τάξη και τα ξένα αφεντικά της. Δηλαδή, το χώνεμα της γραμμής Τσίπρα ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ είναι κόμμα εξουσίας και όχι διαμαρτυρίας».

- Ότι κάθε συζήτηση που ανοίγει περί «ιδεολογικής ταυτότητας» πρέπει να έχει σαφή προσανατολισμό, και σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από το «αμαρτωλό» παρελθόν με τις αναφορές σε «ριζοσπαστική αριστερά». (Βέβαια, κάπως πρέπει να βολέψουν και το ζήτημα του ονόματος, αλλά κάτι θα γίνει και γι' αυτό!)

- Ότι η αμέσως επόμενη περίοδος (με Δημοτικές-Περιφερειακές Εκλογές και Ευρωεκλογές) θα «τρέξει» με όσο το δυνατόν πιο ληγμένα τα παραπάνω ζητήματα.

Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, ότι και οι τρεις ΣΥΡΙΖΑίοι υποψήφιοι (αφήνουμε στην άκρη την περίπτωση Τζουμάκα) κινούνται σε αυτούς τους άξονες, παρά τις ιδιαίτερες αποχρώσεις του καθενός.

- Όλοι τους τάχθηκαν με την πρόταση της Πολιτικής Γραμματείας και τον συγκεκριμένο «οδικό χάρτη».

- Όλοι τους κλίνουν σε όλες τις πτώσεις τη λέξη «κέντρο» και τα διάφορα παράγωγά της, πιστοποιώντας το διαζυγίο τους με κάθε έννοια ταξικής διεκδίκησης. Μια λέξη συνώνυμη με την αταξική θεώρησή η -καλύτερα- με την ταξική υποταγή της εργατικής τάξης.

- Και όλοι τους, φυσικά, δηλώνουν διατεθειμένοι να υπηρετήσουν την «ευρωπαϊκή προοπτική» της χώρας και, βεβαίως, την αμερικανοΝΑΤΟϊκή επικυριαρχία.

Και αν διαβάσει κανείς τον απολογισμό που κάνει ο καθένας τους για το εκλογικό τους στρατό, θα διαπιστώσει ότι οι βασικοί άξονες της αστικής φυσιογνωμίας του ΣΥΡΙΖΑ είναι κοινός τόπος (και «αδιαπραγμάτευτος») και ότι αυτό που «στράβωσε» ήταν η αδυναμία τους να πείσουν ότι μπορούν να κυβερνήσουν.

Και εκεί στρέφονται πλέον όλοι τους: να πείσουν, δηλαδή, την άρχουσα τάξη ότι αξίζουν μια ακόμη ευκαιρία.

Ο Παππάς επαναλαμβάνει όπου σταθεί κι όπου βρεθεί ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν πρέπει να επιστρέψει στη «ζεστή φωλιά της ριζοσπαστικής Αρι-

στεράς», αποκηρύσσει ακόμη και κάθε αναφορά σε «διαπραγμάτευση» και κάνει επαφές με εμπόρους και επιχειρηματίες.

Η Αχτσιόγλου δηλώνει «κομψά» ότι πρέπει «να αποδεσμευτούμε οριστικά από έναν τρόπο σκέψης που δίνει υπερβολική έμφαση στις ταμπέλες και τους χαρακτηρισμούς». Και συνεχίζει λέγοντας ότι «το μεγάλο ερώτημα για τον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ της νέας εποχής δεν είναι αν θα στρίψει προς τα αριστερά ή προς το κέντρο», προφανώς γιατί αυτό το ερώτημα πρέπει να θεωρείται απαντημένο (και προ πολλού, θα λέγαμε εμείς).

Ο δε Τσακαλώτος «προειδοποιεί» για «τον κίνδυνο του λαϊκισμού», καθώς «ένα αριστερό κόμμα στην κυβέρνηση δεν μπορεί να υποσχεθεί τα πάντα σε όλους, ούτε να παίρνει όλα τα αιτήματα και αυτή να είναι η πολιτική του».

Δεν έχει τέλος ο «ποταμός» διαβεβαιώσεων τους προς την άρχουσα τάξη. Και θέλουν να κάνουν ξεκάθαρο και προς το εσωτερικό τους ότι από εκεί θα έρθει το «φως» και ότι πρέπει να είναι στοιχισμένοι ως προς αυτό, μιας και πλέον υπάρχει και ο «μπαμπούλας» του ΠΑΣΟΚ, του έτερου «μνηστήρα» που επανέκαμψε, και μάλιστα με μεγαλύτερες οργανωτικές δυνατότητες σε δήμους, συνδικάτα κ.λπ.

Βέβαια, καθόλου βέβαιο δεν είναι το ότι θα προχωρήσει ανέφελα το πράγμα. Όπως αναφέραμε, οι αντιπαραθέσεις είναι ήδη σε εξέλιξη και οι τάσεις σε μεγάλο αναφουρρούρισμα. Μάλιστα, χρειάστηκε η παρέμβαση του Τσίπρα για να οριστικοποιηθεί το ζήτημα του «οδικού χάρτη» προς την εκλογή προέδρου. Ωστόσο, το βέβαιο είναι ότι όλες αυτές οι αντιπαραθέσεις μικρή αξία έχουν ως προς τον κεντρικό προσανατολισμό. Γιατί, παρά τις διαφοροποιήσεις, το κεντρικό αφήγημα παραμένει κοινό και βαθύτατα δεξιό.

Όμως, επειδή σε τέτοιους είδους κόμματα οι προσωπικές πολιτικές περισσεύουν, τίποτε δεν αποκλείεται, ούτε φυσικά η διάσπαση. Και για να φτάνει στο σημείο ο Τεμπονέρας (ένας από αυτούς που θέλανε πρώτα συνέδριο και μετά εκλογή προέδρου) να δηλώνει ότι «ο Αλέξης Τσίπρας είναι εγγυητής της ενότητας και της κυβερνητικής προοπτικής του ΣΥΡΙΖΑ» σημαίνει ότι τα πράγματα δεν είναι και τόσο ρόδινα.

του εργαζόμενου λαού, διαμόρφωσε ένα νέο πολιτικό τοπίο, το οποίο ταυτόχρονα δημιούργησε και τους όρους για την αποχή του Ιούνη.

« Αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν την ζωή μας, θα ήταν παράνομες» είχε πει ο Κάρλ Μάρξ.

Για μία Κομμουνιστική Οργάνωση, για το Κομμουνιστικό Κίνημα συνολικότερα, οι εκλογές αποτελούν μία πολιτική μάχη, την οποία πρέπει να δίνει με πλήρη συνείδηση ότι διεξάγεται στο έδαφος του πολιτικού-ταξικού αντιπάλου, και ότι τα αποτελέσματά της δεν μπορούν να ξεπεράσουν τους συσχετισμούς που ήδη έχουν διαμορφωθεί στην κοινωνία. Αυτούς τους συσχετισμούς θα εκφράσουν και μάλιστα με διαστρεβλωμένο τρόπο, λόγω της αστικής κυριαρχίας και -επί πλέον στην χώρα μας- λόγω της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας. Με αυτή την έννοια, η συμμετοχή στις εκλογές αποτελεί ένα τακτικό πολιτικό ζήτημα που πρέπει κάθε φορά να εξετάζεται, πάντα σε συνάρτηση με τους όρους και

τις προϋποθέσεις της ανάπτυξης του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Από την άλλη μεριά, πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι ο «κόσμος της αποχής» δεν είναι ενιαίος ούτε ταξικά ούτε πολιτικά, όμως πρέπει να είναι στο ενδιαφέρον μας, καθώς εκεί βρίσκονται και μεγάλα τμήματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας που δεν βλέπουν στην πολιτική πάλη διέξοδο και για αυτό επιλέγουν σαν στάση την αποχή από τις εκλογές.

Η έγνοια μας δεν μπορεί να είναι πως αυτός ο κόσμος θα πάει στις κάλπες, αλλά πως θα οργανωθεί και θα παλέψει στους χώρους δουλειάς, σπουδών και κατοικίας, καθώς μέσα από την οργάνωση και την πάλη μπορεί να αναπτυχθεί το πολιτικό κριτήριο και να ανέβει το επίπεδο της πολιτικής-ταξικής συνείδησης, βασική ανάγκη του σήμερα και του αύριο για την συγκρότηση ενός ισχυρού κινήματος ικανού να ανατρέψει το βάρβαρο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης.

Τοπική αυτοδιοίκηση και Περιφερειακές-Δημοτικές εκλογές 2023

Στις αρχές του Οκτώβρη είναι προγραμματισμένες οι δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, οι οποίες θα πραγματοποιηθούν με τον τελευταίο νόμο του Βορίδη, (στον οποίο αναφερόμαστε παρακάτω), σε συνδυασμό και με μια σειρά νομοθετικών παρεμβάσεων που έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση της ΝΔ.

Πριν μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα για τις εκλογές του Οκτώβρη, είναι αναγκαίο να θυμίσουμε μερικά από τα χαρακτηριστικά που έχει πλέον η Τ.Α. (Τοπική Αυτοδιοίκηση).

Η τοπική αυτοδιοίκηση σήμερα

Η τοπική εξουσία ή τοπική αυτοδιοίκηση όπως λέγεται, με μια σειρά νόμους από την δεκαετία του 2000 έως και σήμερα (Καλλικράτης, Καποδίστριας, Κλεισθένης,) μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε όργανο επιβολής της κρατικής εξουσίας απέναντι στο λαό, καθώς και -όλο και πιο απροκάλυπτα- σε όργανο εξυπηρέτησης των συμφερόντων της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της. Τα -ούτως ή άλλως- αντιλαϊκά χαρακτηριστικά του θεσμού ενισχύονται ιδιαίτερα με μοχλό και βασικό εργαλείο τον 2ο βαθμό της τοπικής αυτοδιοίκησης (περιφέρειες). Για αυτό το λόγο, είμαστε ενάντια στη συμμετοχή στις περιφερειακές εκλογές και καλούμε το λαό να γυρίσει την πλάτη του σε αυτή τη διαδικασία.

Οι δήμοι, όπως διαμορφώθηκαν μέσα από όλες αυτές τις παρεμβάσεις, απομακρύνθηκαν ακόμα περισσότερο από τον λαό. Συγκέντρωσαν τις αρμοδιότητες που αφορούν πολύ εκτεταμένες περιοχές σε ένα μόνο δήμο, οδηγώντας την ύπαιθρο της Χώρας σε εγκατάλειψη, ενώ αντίστοιχα δημιουργήθηκαν δήμοι «τέρατα» στα αστικά κέντρα.

Ο δεύτερος βαθμός αυτοδιοίκησης (η Περιφέρεια) αύξησε τη δυσκολία παρέμβασης του λαού για την επίλυση ζωτικών προβλημάτων του και συνέβαλε στο να υπάρξει μια διάχυση -και άρα απόκρυψη- ευθυνών. Χαρακτηριστικό το πρόσφατο παράδειγμα με το μπαλάκι ευθυνών για τις τελευταίες μεγάλες πυρκαγιές, με την αδυναμία κατάδειξης κάποιου υπευθύνου για τα δάση και την πυροπροστασία... Οι Περιφέρειες δεν είναι παρά μηχανισμός φοροληστείας, αδιαφανών αναθέσεων και ταυτόχρονα δίκτης, μέσω προσχηματικών αιτιών, κάθε ενοχλητικής αγωνιστικής άποψης και φωνής. Πρόσφατο παράδειγμα, τα πρόστιμα για αφισορύπανση της περιφέρειας Αττικής στην οργάνωση μας και στο ΚΚΕ. Λειτουργούν ως «τροχονόμοι» ευρωπαϊκών προγραμμάτων ανάπτυξης, διοχετεύοντας τα χρήματα στο ντόπιο κεφάλαιο μέσω ΣΔΙΤ, παραχωρώντας καινούργια πεδία κερδοφορίας για το κεφάλαιο, όπως τα εργοστάσια διαχωρισμού και ανακύκλωσης απορριμμάτων. Ακολουθούν την κεντρική επιλογή του συστήματος των ιδιωτικοποιήσεων, με παραχωρήσεις σε ιδιώτες των άλλοτε

ελεύθερων δημοσίων χώρων (εκμετάλλευση παραλιών στην επαρχία, φιλετοποίηση και ξεπούλημα κομματιών του πάρκου Τρίτση στην Δ.Αθήνα). Παραχωρούν μια σειρά αρμοδιότητες των δήμων σε ιδιώτες εργολάβους με χτύπημα των εργατικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων στους δήμους αλλά και των «εργολαβικών» εργαζόμενων.

Το κεντρικό κράτος μετέφερε μια σειρά αρμοδιότητες στις περιφέρειες και στους δήμους (συντήρηση σχολικών μονάδων αλλά και χρηματοδότηση της λειτουργίας τους), με ελλιπή όμως χρηματοδότηση για τις συγκεκριμένες αρμοδιότητες, ειδικά σε όσες αφορούν λαϊκά δικαιώματα. Οι δήμοι ήδη χρησιμοποιούνται για την αλλαγή του χαρακτήρα των αστικών κέντρων με έργα βιτρίνας, προς ενίσχυση της κατεύθυνσης της ανάπτυξης της «βαριάς βιομηχανίας», του τουρισμού. Χαρακτηριστική η περίπτωση του δήμου της Αθήνας και των «έργων ανάπλασης» του κέντρου της, με στόχο την μετατροπή της Αθήνας σε ένα «τουριστικό προϊόν», εχθρικό και ακατάλληλο για τους κατοίκους του και τους εργαζόμενους, κατασπαταλώντας χρήματα από τους φόρους των εργαζόμενων.

Ο νόμος Βορίδη

Είναι αναγκαίο στο σημείο αυτό να κάνουμε μια αναφορά στο νόμο Βορίδη. Με μια σειρά παρεμβάσεις, η κυβέρνηση της ΝΔ μετέφερε αρμοδιότητες από τα Δημοτικά Συμβούλια στις επιτροπές των δήμων, στις περιπτώσεις που η παράταξη του δημάρχου έχει πλειοψηφία.

Ο νόμος Βορίδη του 2021 βαθαίνει τα αντιδημοκρατικά χαρακτηριστικά της Τ.Α., ακυρώνοντας στη ουσία τα Δ.Σ. και περιορίζοντας τις αρμοδιότητές τους σε γνωμοδοτικού χαρακτήρα, με την εισαγωγή και στις αυτοδιοικητικές εκλογές του ορίου του 3%. Καταργεί την απλή αναλογική, αυξάνει τις προϋποθέσεις και τους ελέγχους επί των οικονομικών των δημοτικών παρατάξεων. Εντέλει, καθιστά παρά πολύ δύσκολο -έως ακατόρθωτο- για τις δυνάμεις που αναφέρονται στο λαό να παρέμβουν στο λαό μέσω των δημοτικών εκλογών.

Η παρέμβαση μας στις νέες συνθήκες

Με ένα γενικό τρόπο μπορούμε να πούμε ότι ο χαρακτήρας της Τοπικής Αυτοδιοίκησης δεν επιτρέπει αυταπάτες για τις δυνατότητες που έχει η παρέμβαση στον θεσμό μέσω των δημοτικών συμβουλίων, για να ανατραπεί η κατεύθυνση που επιβάλλει περισσότερα βάρη στις πλάτες του λαού. Παρόλο αυτό όμως, αποτελεί μια πρώτης τάξης δυνατότητα για το λαό να καταδικάσει την επιβαλλόμενη αντιλαϊκή πολιτική, καταγγέλλοντας ταυτόχρονα και μια σειρά από εχθρικές και επιζήμιες για το λαϊκό

κίνημα απόψεις συνδιαχείρισης και διαπραγμάτευσης. Απόψεις και λογικές που προβάλλονται και από «προοδευτική» έως και «αγωνιστική» πλευρά. Είναι ξεκάθαρο για εμάς ότι η παρέμβαση σε αυτό το πεδίο αποτελεί ακόμα μια προσπάθεια να ανοίξει και να προβληθεί η ανάγκη της οργάνωσης του λαού με στόχο την αντίσταση και διεκδίκηση και σε τοπικό επίπεδο.

Οι «νέες» συνθήκες

Οι παραπάνω γενική άποψη για την παρέμβαση μας στην τοπική αυτοδιοίκηση οφείλει να εμπλουτιστεί με τα νέα δεδομένα που έχουν διαμορφωθεί τα τελευταία χρόνια στον πολιτικό συσχετισμό, που εν μέρει και «στρεβλά» αποτυπώθηκαν στις δύο πρόσφατες εθνικές εκλογικές αναμετρήσεις. Καταρχάς, τα αρνητικά δεδομένα σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού που διαμόρφωσε η υπερδεκαετής επίθεση του συστήματος στους όρους ζωής και δουλειάς. Δεδομένα που επιδεινώθηκαν περαιτέρω κατά την περίοδο της καραντίνας και του εγκλεισμού. Κατόπιν, η ιδεολογική κυριαρχία του συστήματος, με την προβολή εθνικιστικών και σκοταδιστικών απόψεων (ειδικά με την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και την πλήρη υποταγή της κυβέρνησης στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ). Η συνεχής δεξιά μετατόπιση των πολιτικών δυνάμεων και του συστήματος, μαζί και των ρεφορμιστικών. Αν συνοπτικά αυτά είναι τα γενικά πολιτικά δεδομένα, στο χώρο της τ.α. είναι χαρακτηριστική η επιμονή της ΝΔ (που ελέγχει σχεδόν το σύνολο των δήμων και των περιφερειών) σε μια σειρά αντιλαϊκές ρυθμίσεις και επεμβάσεις (χωροθέτηση ΑΠΕ, αλλαγές χρήσης γης και «κατάργηση» πλατειών-πλ. Εξαρχείων, πλατεία Πρωτομαγιάς). Επίθεση που βρήκε βέβαια αντιστάσεις από την πλευρά της αριστεράς και του λαού, άλλοτε όμως ασυντόνιστες και «λίγες» ώστε να καταφέρουν να συγκινήσουν και συγκροτήσουν της λαϊκές μάζες, άλλοτε υποταγμένες στον αγωνιστικό ρεφορμισμό και τις αυταπάτες των δικαστικών προσφυγών, με ανομολόγητο -ή και ομολογημένο- πόθο την αλλαγή της κυβέρνησης, με την αυταπάτη ότι ο... «καλός» ΣΥΡΙΖΑ θα ικανοποιούσε όλα τα αιτήματα...

Είναι χαρακτηριστικό σ' αυτές τις συνθήκες, ότι μετά τις εθνικές εκλογές, μια σειρά δυνάμεων που αναφέρονται στην αριστερά είδαν στις αυτοδιοικητικές εκλογές του Οκτώβρη την ευκαιρία για να «ρεφάρουν» από τα αποτελέσματα των εθνικών εκλογών ή για να συνεχίσουν την «εκλογική τους ανοδική καταγραφή». Ο εγκλωβισμός τους στην εκλογικίστικη λογική δεν τους επιτρέπει για άλλη μια φορά να δουν αυτοκριτικά τη δράση τους όλο το προηγούμενο διάστημα. Πρώτο και καλύτερο βέβαια το ΚΚΕ, του οποίου ο γραμματέας -στην δή-

λωση του μετά της εκλογές στις 25 Ιούνη- έδωσε το σύνθημα για την επόμενη «μεγάλη μάχη» που είναι οι εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση. Διαπιστώνουμε ξανά ότι στην περίοδο που διανύουμε, μια σειρά δυνάμεις της αριστεράς αρνούνται να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα, οπότε καταλήγουν να την διαστρέφουν, μετατρέποντας τις εκλογικές διαδικασίες σε «μάχες» του κινήματος και στοιχίζοντας τις δυνάμεις τους με εκλογικίστικο τρόπο. Από Σεπτέμβρη, καθώς μια σειρά δυνάμεις σε τοπικό επίπεδο θα έχουν σαν προτεραιότητα τους τις εκλογές και την πίεση του 3%, θα καταστεί δύσκολη οποιαδήποτε κίνηση κοινής δράσης, με υποβαθμισμένη την αναγκαιότητα δημιουργίας εστιών αντίστασης και κοινής δράσης με στόχο την αντίσταση στην συνεχιζόμενη και κλιμακωμένη επίθεση του συστήματος.

Από τη μεριά μας, θα παρέμβουμε με τα πλατιά μας σχήματα στην προεκλογική περίοδο, καταγγέλλοντας την πολιτική του συστήματος γενικότερα, αλλά και τις μορφές που αυτή εκφράζεται μέσω των δήμων σε τοπικό επίπεδο. Θα συνεχίσουμε να καταγγέλλουμε το αντιδημοκρατικό πλαίσιο των εκλογών της Τ.Α, το οποίο -τόσο από πλευράς διαδικασιών όσο και οικονομικών απαιτήσεων- αποτρέπει την παρέμβαση λαϊκών σχημάτων και συλλογικοτήτων.

Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε στις γειτονιές της Αθήνας κόντρα στην πολιτική της ακρίβειας και της φτωχοποίησης, όπως κάναμε όλα τα προηγούμενα χρόνια της δράσης μας.

Θα συνεχίσουμε την προσπάθεια για την συγκρότηση πλατιών επιτροπών ενάντια στους πλειστηριασμούς των σπιτιών του λαού.

Θα συνεχίσουμε ενάντια στην πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταστολής σε τοπικό αλλά και σε κεντρικό επίπεδο.

Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για την δημιουργία πλατιού κινήματος ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις που προωθούνται ή ήδη υλοποιούνται.

Θα συνεχίσουμε να αποκαλύπτουμε με την δράση μας στο λαό της κάθε γειτονιάς τον κίνδυνο από την εμπλοκή της χώρας στον πόλεμο της Ουκρανίας, καταγγέλλοντας παράλληλα τους ιμπεριαλιστές ως μοναδικούς εμπρηστές αυτού του πολέμου.

Θα συνεχίσουμε να παλεύουμε μέσα στο λαό, έτσι ώστε ο λαός μέσα από τους αγώνες του να αποκτήσει συνείδηση ότι έχει την δύναμη να αλλάξει το μέλλον του και τη ζωή του και -τελικά- τον κόσμο.

Τέλος, θα συνεχίσουμε αταλάντευτα στο δρόμο της μαζικής λαϊκής πάλης, ανεξάρτητα αν οι όροι και οι προϋποθέσεις που βάζει το σύστημα για τις δημοτικές εκλογές δεν μας επιτρέψουν να συμμετέχουμε με ψηφοδέλτιο σε αυτές.

Τα νοσοκομεία στο στόχαστρο

Τα σχέδια της κυβέρνησης για το ξεθεμελίωμα της δωρεάν περίθαλψης

Με πολλές δεσμεύσεις και υποσχέσεις (προς το κεφάλαιο) ξεκίνησε τη θητεία του ο νέος υπουργός Υγείας, αποφασισμένος να θέσει σε εφαρμογή όλο το σχέδιο της κυβέρνησης για την περίθαλψη και τις αλλαγές στα νοσοκομεία. Γνωρίζοντας τις αντιδράσεις που θα φέρει όλο αυτό που έρχεται, προετοιμάζει την κατάσταση με την «αξιολόγηση παντού», αναφέροντας ότι θα ξεκινήσει απ' τις διοικήσεις των νοσοκομείων.

Ο υπουργός δήλωσε ότι οι ήδη υπάρχοντες διοικητές θα αξιολογηθούν, ενδεχόμενα «θυσιάζοντας» και κάποιους, αλλά και ότι θα προκηρυχθούν εκ νέου οι θέσεις των διοικητών, με «αξιοκρατικά» κριτήρια και προσωπική συνέντευξη. Τα κριτήρια αυτά δεν θα είναι άλλα από «μνημόνια απόδοσης», που θα περιλαμβάνουν συγκεκριμένους οικονομικούς στόχους, στοιχισμένους με τους ευρύτερους δημοσιονομικούς στόχους. Οι διοικητές που δεν θα πιάσουν τους στόχους, μάλιστα, θα απολύονται. Αυτό που έχει τη μεγαλύτερη σημασία είναι το πόσο οι διοικητές θα φροντίζουν τα νοσοκομεία «τους» να λειτουργούν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, «σαν επιχείρηση». Το πόσο θα προωθούν την κυβερνητική πολιτική μέσα στα νοσοκομεία.

Οι κεντρικοί στόχοι της νέας κυβέρνησης παρουσιάστηκαν απ' τον Χρυσόχοϊδη στη Βουλή στη διάρκεια των προγραμματικών δηλώσεων, τονίζοντας πως αυτή θα είναι «η τερατεία της υγείας». Η κυβέρνηση βαφτίζει «επαναθεμελίωση του ΕΣΥ» το σχέδιο για τη διάλυση της δωρεάν περίθαλψης, εντάσσοντας σ' αυτό την αλλαγή του υγειονομικού χάρτη, τις μεταρρυθμίσεις στα νοσοκομεία και τα κέντρα υγείας, την επέκταση του θεσμού του «προσωπικού γιατρού» και τις ρυθμίσεις στο ΕΚΑΒ.

Μπορεί ο υπουργός, συνομιλώντας με εκπροσώπους της ΠΟΕΔΗΝ κατά την πρόσφατη απεργιακή κινητοποίηση, να «καθησύχασε» ότι τα νοσοκομεία δεν θα μετατραπούν σε ΝΠΙΔ ούτε τίθεται ζήτημα ιδιωτικοποιήσεων, στην πραγματικότητα όμως το πλαίσιο υπάρχει και με σκοπό ν' αξιοποιηθεί. Το πρόσφατο παράδειγμα του ογκολογικού κέντρου παιδών Αγία Σοφία, που μετατράπηκε σε ΝΠΙΔ, έδειξε το δρόμο. Το ζήτημα της δράσης του ιδιωτικού κεφαλαίου μέσα στα κρατικά νοσοκομεία βέβαια είναι πολύ ευρύτερο και έτσι κι αλλιώς υπαρκτό με χίλιους δυο τρόπους. Όπως υπαρκτό και εντεινόμενο είναι το ζήτημα της λειτουργίας των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, για το οποίο άλλωστε θα κρίνονται οι διοικητές. Αυτές τις κατευθύνσεις υπηρετούν οι πρόσφατοι νόμοι για δυνατότητα απασχόλησης ιδιωτών γιατρών στο νοσοκομείο καθώς και για-

τρών του δημοσίου στον ιδιωτικό τομέα και για απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή. Στην ίδια κατεύθυνση οι σκέψεις για συνεργασία με το ιδιωτικό κεφάλαιο για το ΕΚΑΒ και το σύστημα διακομιδών, όπως και οι προτάσεις από «εμπειρογνώμονες» για συνεφημέρευση με ιδιωτικά και στρατιωτικά νοσοκομεία, δόθηκαν με σκοπό τη μείωση της αναμονής στα επείγοντα. Γίνεται σαφές ότι, ακόμη κι αν το υπουργείο αποφασίσει να μην προχωρήσει, τυπικά και ονομαστικά, σ' αυτή τη φάση σε μετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΙΔ, η επέκταση του πεδίου δράσης του ιδιωτικού κεφαλαίου στην περίθαλψη είναι κεντρική κατεύθυνση, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για ασθενείς κι εργαζόμενους.

Όσον αφορά στον υγειονομικό χάρτη, ο υπουργός Υγείας σημείωσε χαρακτηριστικά κατά τη διάρκεια των προγραμματικών δηλώσεων: «Στις υπηρεσίες υγείας εφαρμόζουμε δράσεις για την αναδιοργάνωση των παρεχόμενων υπηρεσιών. Καταρχήν ανασχεδιάζουμε τον χάρτη υγείας. Θα γίνει αποτύπωση των αναγκών του πληθυσμού ανά περιφέρεια και περιοχή. Προσδιορισμός του είδους της φροντίδας κάθε νοσοκομείου. Διασύνδεση των δομών και υπηρεσιών υγείας». Αυτή η δήλωση στην πράξη σημαίνει σύμπτυξη των δομών υγείας και συγχωνεύσεις κλινικών και τμημάτων, «αλλαγή χρήσης» σε νοσοκομεία που βρίσκονται στην περιφέρεια, έχουν «χαμηλή πληρότητα» και βρίσκονται σε «κοντινή απόσταση» με άλλα, καθώς και μετακινήσεις προσωπικού. Για να δικαιολογήσουν τα κλεισίματα και τις μετακινήσεις, προχωρούν σε «διαπιστώσεις» περί υποστελεχωμένων μονάδων υγείας που μάλιστα βρίσκονται και κοντά, και άρα «πρέπει» -σύμφωνα με τη λογική τους- να συγκεντρωθούν. Στην ουσία, αξιοποιούν τα τραγικά αποτελέσματα της δικής τους πολιτικής για να επιχειρηματολογήσουν την παραπέρα προώθησή της στην ίδια κατεύθυνση! «Παρακάμπτουν» φυσικά το γεγονός ότι πολλές περιοχές θα μείνουν χωρίς νοσοκομείο, με ακόμα πιο δύσκολη την πρόσβαση του λαού σε νοσοκομειακή περίθαλψη.

Εργαλείο στην ίδια κατεύθυνση, που έχει περιγραφεί και με το σχήμα «κόμ-

βος-ακτίνα», δηλαδή τη διατήρηση μόνο ενός νοσοκομείου ανά περιφέρεια και λειτουργία των υπολοίπων σε επίπεδο αποκλειστικά επείγοντων περιστατικών ή σαν κέντρα υγείας, αποτελεί το σύστημα αξιολόγησης των νοσοκομείων που έχει ήδη ξεκινήσει απ' τον Οργανισμό Διασφάλισης της Ποιότητας στην Υγεία (ΟΔΙΠΥ). Σ' αυτό έχουν οριστεί οι πρώτοι 29 δείκτες ποιότητας, που θα οδηγούν σε μπόνους για τις κλινικές και τους εργαζόμενους, αλλά ταυτόχρονα θα χρεώνουν με αρνητική βαθμολογία όσες κλινικές (και εργαζόμενους) δεν πληρούν τα κριτήρια και δεν φτάνουν τους στόχους. Αντί λοιπόν ο στόχος να είναι η ενίσχυση όλων των νοσοκομείων με προσωπικό και υποδομές ώστε ο λαός να απολαμβάνει περίθαλψη που αντιστοιχεί σ' αυτόν τον αιώνα, αυτό που απασχολεί το σύστημα είναι η ερημποίηση, τα κλεισίματα και τα εμπόδια στην πρόσβαση, ώστε ο λαός να καταλήγει (αν και όπως) σε ακριβές, ιδιωτικές επιλογές.

Στοίχημα για την κυβέρνηση είναι κι η επέκταση του «προσωπικού γιατρού», αφού η πλήρης εφαρμογή του έχει σκοντάψει στην άρνηση των γιατρών να ενταχθούν. Αποτελεί σημαντικό κομμάτι στα σχέδια της κυβέρνησης, καθώς βασικό στόχο έχει να κάνει πιο περίπλοκη, χρονοβόρα και τελικά δύσκολη την πρόσβαση των ασθενών στα νοσοκομεία, ενώ λειτουργεί και στη λογική της σύμπραξης δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Είναι εξάλλου διακηρυγμένο ότι οι «προσωπικοί γιατροί» θα λειτουργούν ως gatekeepers, «φύλακες των πυλών» των νοσοκομείων για να περιορίζουν τα περιστατικά που φτάνουν σ' αυτά. Προκειμένου να επεκταθεί ο θεσμός, μίλησαν ακόμα και για ένταξη των γιατρών του ΕΣΥ, παρότι γίνεται ολοφάνερη η αντίφαση με τον υποτιθέμενο σκοπό της «βελτίωσης της λειτουργίας» των νοσοκομείων.

Σημαντική πλευρά των σχεδιασμών και των μεταρρυθμίσεων αποτελεί και το ΕΚΑΒ. Σε μια περίοδο που ο λαός έχει θρηνησει πάρα πολλά θύματα λόγω της υπολειτουργίας, των τραγικών ελλείψεων και ανεπαρκειών του ΕΚΑΒ, η κυβέρνηση τον εμπνέει μιλώντας για ενίσχυση με προσωπικό από.. την πυροσβεστική

και τις ένοπλες δυνάμεις ή με επικουρικό προσωπικό. Η κατάσταση στο ΕΚΑΒ, εντωμεταξύ, παραμένει τραγική, καθώς στις περισσότερες περιοχές της χώρας βγαίνει ένα ασθενοφόρο ανά βάρδια λόγω έλλειψης προσωπικού, ενώ στην Αττική επιχειρούν πρωί και απόγευμα περίπου 50 ασθενοφόρα με αποτέλεσμα μεγάλες καθυστερήσεις, τις οποίες πληρώνει ο λαός συχνά με τη ζωή του. Ο υπουργός όμως αποκλείει την περίπτωση μόνιμων διορισμών προσωπικού.

Παράλληλα, η κυβέρνηση έχει δεσμευτεί για πρόσληψη 10.000 υγειονομικών (εκτός ιατρικού προσωπικού). Ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι δεν θα πρόκειται για ανακύκλωση του ίδιου προσωπικού που δουλεύει και σήμερα στα νοσοκομεία με κάποια μορφή ελαστικής σχέσης εργασίας (όπως συνέβη με τις «χιλιάδες προσλήψεις» της προηγούμενης τετραετίας), αυτός ο αριθμός απέχει πολύ για να καλύψει τις ανάγκες των νοσοκομείων. Μάλιστα, σε μια φάση που το προσωπικό ήδη δεν επαρκεί, δουλεύει με εξοντωτικούς ρυθμούς και έδωσε μεγάλη μάχη μέσα στην πανδημία, οι εργαζόμενοι με συμβάσεις ορισμένου χρόνου (ΣΟΧ) πετιούνται σαν την τρίχα απ' το ζυμάρι, αφού έχει ανακινωθεί η λήξη και μη ανανέωση των συμβάσεων τους στο τέλος Σεπτεμβρίου, με στόχο να ανατεθούν τα πόστα τους (πχ. καθαριότητα) σε εργολάβους.

Η μόνη λύση για τους εργαζόμενους στην υγεία αλλά και για το λαό είναι να οργανώσουν την πάλη τους και να αγωνιστούν ενάντια στην ερημποίηση και στο κλείσιμο νοσοκομείων και δομών. Να αγωνιστούν για μαζικές, μόνιμες προσλήψεις προσωπικού και ενίσχυση όλων των νοσοκομείων ώστε να μπορούν όλα να λειτουργούν σωστά. Να αγωνιστούν για μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων και μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα ενάντια σε ελαστικές σχέσεις εργασίας κάθε είδους. Να αγωνιστούν για ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη για όλους, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Η ισοπέδωση του δικαιώματος στην περίθαλψη που επιχειρείται απ' την πλευρά της κυβέρνησης πρέπει να συναντήσει την ισχυρή αντίσταση των σωματείων, των εργαζομένων και του λαού.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι μπροστά σε νέες προκλήσεις

Δεν πρόλαβε να ορκιστεί η νέα κυβέρνηση και έδειξε αμέσως τις προθέσεις της. Προτεραιότητά της το «νοικοκύρεμα» του δημοσίου, το περίφημο «σύγχρονο κράτος στην υπηρεσία του πολίτη».

Πρώτο δείγμα, η τοποθέτηση Κεραμέως στο υπουργείο Εσωτερικών. Η πρώην υπουργός Παιδείας είναι γνωστή για το «έργο» που άφησε στην εκπαίδευση. Υπηρέτησε πιστά το στόχο του συστήματος για ένα πιο ταξικό σχολείο, εφάρμοσε την ελάχιστη βάση εισαγωγής πετώντας χιλιάδες μαθητές έξω απ' την τριτοβάθμια εκπαίδευση, εγκατέστησε τα ΜΑΤ στα πανεπιστήμια και τις φοιτητικές διαδηλώσεις, επέβαλε την τηλεκπαίδευση και λύσσαξε για την εφαρμογή της αξιολόγησης στους εκπαιδευτικούς.

Δεύτερο δείγμα, η κατάθεση του -δήθεν- νέου μισθολογίου των δημοσίων υπαλλήλων. Το μήνυμα σαφές: ψίχουλα για την πλειοψηφία και «τυράκια» για τους λίγους κι εκλεκτούς. Μόλις 70 ευρώ μικτά το μήνα, για να καλυφθούν οι απώλειες 13 ετών σταθερών ονομαστικών μισθών, η κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού, οι υπέρογκες αυξήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης, την ενέργεια και την κατοικία, η φορολογία κι οι ληστρικές κρατήσεις. Την ίδια στιγμή, μπόνους και αύξηση των επιδομάτων ευθύνης για τα «στελέχη», με στόχο τη συντήρηση ενός μηχανισμού συναλλαγής και πιστής εφαρμογής της κυβερνητικής πολιτικής.

Τρίτο στοιχείο, τα κυβερνητικά στελέχη, προεξάρχοντος του πρωθυπουργού, όπου βρεθούν κι όπου σταθούν, δηλώνουν ότι η αξιολόγηση και η στοχοθεσία στο δημόσιο θα εφαρμοστεί. Το έδαφος έχει, ήδη, προετοιμαστεί απ' τον προηγούμενο υπουργό Βορίδη και τα εργαλεία υπάρχουν. Ένα νέο σύστημα

αξιολόγησης-στοχοθεσίας για το 2023 και μια σειρά καταδικαστικών αποφάσεων που έκριναν την απεργία-αποχή απ' την αξιολόγηση παράνομη.

Τέταρτο στοιχείο, οι δηλώσεις περί προσλήψεων και πιστής τήρησης της αναλογίας 1 πρόσληψη για 1 αποχώρηση. Κατ' αρχήν, και μόνο η χρήση του όρου «πρόσληψη» είναι ενδεικτική των προθέσεων. Η κυβέρνηση δεν μιλάει για διορισμούς, πόσο μάλλον μαζικούς, που διεκδικούν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο. Στην καλύτερη περίπτωση, υπόσχεται ελάχιστες και μετρημένες προσλήψεις με κάθε λογής ελαστικές μορφές απασχόλησης και αμοιβής. Η εντατικοποίηση στους χώρους δουλειάς θα παραμείνει, οι ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομές θα ενταθούν και οι νέοι εργαζόμενοι θα αποτελούν εύκολη λεία εκμετάλλευσης και ομηρίας.

Επόμενο και -μάλλον- όχι και τελευταίο στοιχείο, οι διώξεις κι οι απειλές. Κι εδώ το έδαφος έχει, ήδη, προετοιμαστεί: νόμος Χατζηδάκη, που ποινικοποιεί τη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση, και νόμος κατά των διαδηλώσεων, που ποινικοποιεί τη συλλογική αντίσταση και πάλη. 7 εκπαιδευτικοί, μία μόλις ημέρα πριν κλείσουν τα σχολεία, μέλη της ΕΛΜΕ Πειραιά, βρέθηκαν αντιμέτωποι με πειθαρχικές διώξεις για «ανάρμοστη και αναξιοπρεπή συμπεριφορά» και «άσκηση κακόβουλης κριτικής στη διοίκηση». Διώξεις πολιτικές και συνδικαλιστικές, με στόχο την τρομοκράτηση και τη φίμωση κάθε φωνής αντίστασης. Και, κυρίως, όχι τυχαίες, αλλά στοχοποιημένες και μέρος μιας συντονισμένης προσπάθειας με αποδέκτες όλους τους εργαζόμενους, όλους τους δημοσίου υπαλλήλους και, εν τέλει, όλο το λαό.

Όλα αυτά μας ανησυχούν ακόμα πε-

ρισσότερο, όταν βλέπουμε, για άλλη μια φορά, πώς στάθηκαν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των δημοσίων υπαλλήλων μπροστά στην πρώτη κιάλα μάχη που κλήθηκαν να δώσουν απέναντι στη νέα κυβέρνηση, αυτή του μισθολογίου. «Απάντησαν» με μια, τελείως υπονομευμένη, συγκέντρωση και στάση εργασίας, που «κλιμάκωσαν» μετά από μια εβδομάδα, με ακόμα μικρότερη μαζικότητα.

Κατεύθυνση του συστήματος και προτεραιότητά του, είναι να «σπάσει» ο συνδικαλισμός στο δημόσιο, να σταματήσει αυτό το «αγκάθι» για το σύστημα και τις κυβερνήσεις του, που θέλουν να προωθούν απρόσκοπτα την πολιτική τους. Ακόμα κι αυτές οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που υπάρχουν, με όλα τους τα προβλήματα, αποτελούν πρόβλημα και πιθανό εμπόδιο.

Το επόμενο διάστημα θα είναι δύσκολο και απαιτητικό. Οι δημόσιοι υπάλληλοι θα έρθουν πολύ σύντομα αντιμέτωποι τόσο με την επίθεση της κυβέρνησης, όσο και με τις αδυναμίες των συνδικαλιστικών τους οργάνων. Πρέπει όμως ν' αντισταθούν, να βρουν το δρόμο της οργάνωσης και του αγώνα. Να ενισχύσουν πολιτικά τα σωματεία και τους συλλόγους τους. Να εμπιστευτούν τη δύναμη της συλλογικής τους δράσης. Σ' αυτή τη μάχη πρέπει να διεκδικήσουν τη στήριξη του λαού. Ο οποίος βιώνει την ίδια επίθεση, δεν «τσιμπάει» στον «κοινωνικό αυτοματισμό» γιατί γνωρίζει ότι, όταν η κυβέρνηση κάνει λόγο για μεταρρυθμίσεις, προσπαθεί να κρύψει την επίθεση στα δικαιώματα και τις κα-
τακτήσεις του.

Πολλαπλά τα προβλήματα των εργαζόμενων σε συνεργεία του οπτικοακουστικού κλάδου

Μια ανελέητη επίθεση στα εργασιακά τους δικαιώματα καλούνται ν' αντιμετωπίσουν οι εργαζόμενοι στον οπτικοακουστικό κλάδο. Είναι γεγονός πως την τελευταία τετραετία έχει αυξηθεί ραγδαία η παραγωγή του οπτικοακουστικού προϊόντος στην Ελλάδα, με κινηματογραφικά γυρίσματα εκατοντάδων διεθνών και εγχώριων παραγωγών να λαμβάνουν χώρα. Η έξαρση αυτή ταυτίζεται με εμφάνιση του ΕΚΟΜΕ (Εθνικό Κέντρο Οπτικοακουστικών Μέσων και Επικοινωνίας) απ' το 2017, του φορέα που ιδρύθηκε με σκοπό τη χρηματοδότηση μέσω προγραμμάτων της οπτικοακουστικής παραγωγής για την προσέλκυση διεθνών παραγωγών και τη μετατροπή της Ελλάδας σ' ένα μεγάλο κινηματογραφικό σεντ.

Χρηματοδοτικό εργαλείο του ΕΚΟΜΕ αποτελεί το πρόγραμμα «cash rebate» (2020), της φορολογικής επιστροφής δηλαδή του 40% των επιλέξιμων επενδύσεων και της απλοποίησης των διαδικασιών για κινηματογραφικές παραγωγές, έτσι ώστε να το καθιστά ένα απ' τα ανταγωνιστικότερα στον κόσμο. Ενδεικτικά, όπως αναφέρουν δημοσιεύματα, «για το χρονικό διάστημα από την Άνοιξη του 2018 έως και το 2022 το συνολικό ποσό που διατέθηκε για τη χρηματοδό-

τηση των ταινιών ξεπέρασε το «φράγμα» των 600 εκατ. Ευρώ».

Το όφελος των ξένων παραγωγών που επιλέγουν τη χώρα για γυρίσματα είναι πολλαπλό, συνυπολογίζοντας στην εξίσωση το φτηνό εργατικό δυναμικό του οπτικοακουστικού κλάδου στη χώρα, με τα χαμηλά κατακρευσημένα μεροκάματα του συνεργείου έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί σήμερα. Παράλληλα, ντόπιοι παραγωγοί και παράγοντες της ελληνικής κινηματογραφικής «βιομηχανίας» πανηγυρίζουν και τρέχουν να προλάβουν ένα μερίδιο απ' την πίτα της φούσκας του ΕΚΟΜΕ, που εξαρχής έχει ημερομηνία λήξης.

Την ίδια στιγμή λοιπόν που εταιρίες παραγωγής, επενδυτές και φορείς θησαυρίζουν, οι εργαζόμενοι βιώνουν ένα απόλυτα μαύρο εργασιακό τοπίο, με φόντο την αδρή χρηματοδότηση. Απέναντι στις ορέξεις της εργοδοσίας, διαπραγματεύονται μόνοι τους όρους δουλειάς (ελλείπει συλλογικών συμβάσεων) και με συνθήκες που παραπέμπουν σε σύγχρονο κάτεργο. Το ξεχειλωμένο ωράριο αποτελεί καθεστώς με 10ωρα -στην καλύτερη- γυρίσματα, συχνά σε εξωτερικούς χώρους κάτω απ' τον ήλιο ή τη βροχή, και πάντα υπό εντατικοποιημένους ρυθμούς.

Με εργαλείο τους χαμηλούς προϋπο-

λογισμούς των παραγωγών, τόσο ως προς τον αριθμό των εργαζόμενων για τα διάφορα πόστα όσο και ως προς τον εξοπλισμό, οι εργαζόμενοι φορτώνονται με εξοντωτική δουλειά. Με κεντρικό στόχο την κάλυψη όσο το δυνατό μεγαλύτερου ωφέλιμου κινηματογραφημένου υλικού, διαμορφώνονται μόνιμα ανασφαλείς συνθήκες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα που βγήκε στη δημοσιότητα στα γυρίσματα της αμερικάνικης παραγωγής «Γάμος αλά ελληνικά» το καλοκαίρι του 2022, όπου από τύχη δεν θρηνήσαμε νεκρό όταν συγκρούστηκαν δύο πλωτά φουσκωτά γεμάτα με κόσμο του συνεργείου.

Παρότι λοιπόν στον κλάδο ανοίγουν θέσεις εργασίας, αυτό που κυριαρχεί είναι η εργασιακή περιπλάνηση των εργαζόμενων στα συνεργεία. Ατομική διαπραγμάτευση του ημερομισθίου με την εργοδοσία, εικονικές συμβάσεις κομμένες και ραμμένες στις ορέξεις των παραγωγών, αμφισβήτηση ακόμα και της ασφάλισης με ένσημα 12ης κλάσης που δικαιούται ο κλάδος. Η πραγματικότητα που έχει δημιουργηθεί για τους εργαζόμενους σ' αυτόν τον κλάδο που αναπτύσσεται ραγδαία είναι μια απίστευτη επισφάλεια, κάτω απ' το διαρκή φόβο της απόλυσης (και της ένταξης σε «μαύρη λίστα») αν τυχόν «τολμήσουν» να ζη-

τήσουν τα αυτονόητα δικαιώματά τους.

Καθοριστικό ρόλο σ' αυτή την εξέλιξη έχει παίξει η έλλειψη συλλογικού οργάνου των εργαζόμενων στον κλάδο, μιας και η ΕΤΕΚΤ έχει εξελιχτεί πλέον σε εργοδοτικό σωματείο, που απωθεί όποιον συνάδελφο δοκιμάσει να της απευθυνθεί, εξυπηρετώντας την κατεύθυνση της εργοδοσίας απέναντι στα συμφέροντα των εργαζόμενων. Η ανάγκη όμως συγκρότησης των εργαζόμενων στη βάση των κοινών τους συμφερόντων, ώστε ν' ανακόψουν όλη αυτή την επίθεση που δέχονται και να διαπραγματευτούν με καλύτερους όρους, οδηγεί εκ νέου σε αναζήτηση συλλογικών εργαλείων. Κενό που πρέπει επιτακτικά να καλυφτεί.

Σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται το τελευταίο διάστημα η πρωτοβουλία «Κίνηση Τεχνικών Κινηματογράφου και Τηλεόρασης». Τα πρώτα βήματα για δημιουργία σωματείου έγιναν στη σχετική συνέλευση που καλέστηκε, συγκεντρώνοντας τις πρώτες αναγκαίες υπογραφές και με σκοπό μέχρι το Σεπτέμβριο να προχωρήσει η κατάθεση καταστατικού κι η ίδρυση του σωματείου. Μια διαδικασία που πρέπει να πλατύνει και να ενισχυθεί, στην κατεύθυνση του μαζικού συλλογικού αγώνα των ίδιων των εργαζόμενων του κλάδου.

Ο εργασιακός μεσαίωνας δεν είναι «κανονικότητα»

Καθώς η νέα κυβέρνηση ξεμπερδεύει με τις πολιτικές ανάγκες της προεκλογικής περιόδου, αναδεικνύεται ξανά η ζοφερή πραγματικότητα για τους εργαζόμενους στη χώρα. Σταθερά αντιμετώπιη με τα ίδια προβλήματα αλλά σε ολοένα χειρότερο βαθμό βρίσκεται η μεγάλη πλειοψηφία, σε μια κατάσταση που, όσο κι αν πλάσεται σαν «κανονικότητα», δεν είναι βιώσιμη. Χαρακτηριστική η οικονομική αδυναμία για το 37% των εργαζόμενων να πάνε διακοπές φέτος. Η δε προοπτική, τώρα που η κυβέρνηση καυχιέται πως «υλοποίησε τις προεκλογικές της δεσμεύσεις», είναι η διάλυση και των όποιων κατακτήσεων έχουν απομείνει σε κοινωνικό επίπεδο και συντηρούν, έστω στο επίπεδο της επιβίωσης, ένα σημαντικό μέρος του λαού.

Οι μισθοί σε μόνιμη πτώση

Τεράστιο πρόβλημα παραμένει το επίπεδο των μισθών. Οι διάφορες μελέτες για το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων αποτυπώνουν καθυστερημένα τις συνέπειες της ακρίβειας σ' ένα περιβάλλον οριακά (ή και καθόλου) αυξημένων ονομαστικών μισθών. Με τον πληθωρισμό να παραμένει στα ύψη το 2023 και -πιθανότατα- το 2024 (σε αντίθεση με μια δεκαετία σχεδόν σταθερού δείκτη τιμών), το πραγματικό εισόδημα των εργαζόμενων μειώνεται διαρκώς. **Αποκαλύπτεται το μέγεθος του προβλήματος που προκαλεί η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, του βασικού δηλαδή εργαλείου για αυξήσεις σε μια προηγούμενη περίοδο.** Και μπορεί ένα μικρό μέρος της σχετικής νομοθεσίας να μοιάζει σαν να έχει «επιστρέψει» στις προ μνημονίων ρυθμίσεις, ο πραγματικός συσχετισμός όμως παράγει συγκεκριμένα αποτελέσματα. Οι εργοδοτικές ενώσεις αγνοούν τα συλλογικά όργανα των εργαζόμενων, ενώ κι όσες ΣΣΕ υπογρά-

φονται, στην πραγματικότητα είτε υπολείπονται των μεροκάματων στον κλάδο είτε απλά δεν τηρούνται, χρήσιμες μόνο για τις επικοινωνιακές ανάγκες των συνδικαλιστικών ηγεσιών και των υπουργείων. Οι «αυξήσεις» για τους δημόσιους υπαλλήλους, που δεν καλύπτουν ούτε τον πληθωρισμό, είναι ενδεικτικές για το πώς εννοεί η κυβέρνηση τους «καλούς μισθούς». Εξίσου ενδεικτική κι η δυνατότητα θέσης του προσωπικού σε **τρίμηνη αναστολή εργασίας για τις επιχειρήσεις σε πυρόπληκτες περιοχές, με τους εργαζόμενους να παίρνουν 534€ το μήνα, ανάγοντας την περίοδο της πανδημίας σε πρότυπο.**

Η ανεργία εργαλείο για το σύστημα

Και για τον κατώτατο μισθό, που τόσα ειπώθηκαν προεκλογικά, η πραγματικότητα ορίζεται βασικά απ' το **πάγωμα των τριετιών, με άλλοθι την ανεργία.** Ταυτόχρονα, **το πενιχρό επίδομα ανεργίας ξαναμπάνει στο στόχαστρο,** τόσο με τον εξαναγκασμό του άνεργου να κάνει οποιαδήποτε δουλειά του υποδείξει η ΔΥΠΑ (για «καταναγκαστική εργασία» έχουν μιλήσει οι πιο ειλικρινείς παράγοντες του συστήματος), όσο και με τη συζήτηση περί καταβολής του όχι σε χρήμα αλλά σε είδος, μέσω κάρτας για συγκεκριμένες κατηγορίες αγορών. Η ανεργία, που αναμένεται να ξανααυξηθεί στο περιβάλλον κρίσης που διανύει το σύστημα, χρησιμοποιείται ως όπλο της εργοδοσίας και μέσο πίεσης για όλους τους εργαζόμενους, είτε έχουν δουλειά είτε όχι.

Οι συνθήκες δουλειάς ακολουθούν την ίδια διαδρομή

Οι απλήρωτες υπερωρίες, τα ωρια-λάστιχο, η εντατικοποίηση κι οι εξοντωτικές απαιτήσεις της εργοδο-

σίας κάνουν την καθημερινότητα στη δουλειά μαρτύριο. Η έκθεση των εργαζόμενων σε κάθε είδους κίνδυνο κι η **δραματική αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων αποδεικνύουν τη θέση στην οποία έχουν οδηγηθεί οι εργαζόμενοι, κάτω απ' το βάρος των εκβιασμών.** Η αξία της ζωής του εργαζόμενου **βυθίζεται ταυτόχρονα με την αξία της εργατικής του δύναμης** κι εξαφανίζεται πίσω απ' το κυνήγι του μέγιστου κέρδους για τον κεφαλαιοκράτη.

Η κοινωνική ασφάλιση προς εξαφάνιση

Διαχρονικός στόχος του συστήματος και το **συλλογικό δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση.** Οι εργαζόμενοι βάζουν ολοένα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για να βρουν περιθάλψη, γεγονός που ισχύει και για όσους έχουν το «προνόμιο» των προγραμμάτων ομαδικής ιδιωτικής ασφάλισης που έχουν επεκταθεί τα τελευταία χρόνια. Η σύνταξη έχει ήδη απομακρυνθεί χρονικά, με όρια ηλικίας που για πολλούς κλάδους ισοδυναμούν με πλήρη σωματική και πνευματική εξάντληση, ενώ και το ύψος της μειώνεται διαρκώς. Προωθώντας «επαγγελματικά ταμεία» και «κεφαλαιοποιητικά συστήματα», το σύστημα ενισχύει την κατεύθυνση της «ατομικής λύσης» για όταν ο εργαζόμενος γεράσει τόσο ώστε να μην μπορεί να δουλέψει, αφαιρώντας όλο και περισσότερο «βάρος» κι ευθύνη απ' το κράτος και την εργοδοσία. **Τα προγράμματα εργασίας ηλικιωμένων 67-74 ετών που «δεν έχουν θεμελιώσει δικαίωμα στη σύνταξη», καθώς και το σπρώξιμο συνταξιούχων να ξαναμπούν στη δουλειά δείχνουν την κατεύθυνση τόσο για τα όρια ηλικίας όσο και για τα επίπεδα των συντάξεων που στοχεύει η κυβέρνηση.**

Ο αγώνας είναι η μόνη λύση

Το κράτος προπαγανδίζει πως διαθέτει «ισχυρούς ελεγκτικούς μηχανισμούς». Με «ψηφιακές κάρτες εργασίας», «αντικειμενικά κριτήρια διαμόρφωσης των μισθών» και «απαγορεύσεις κάθε είδους εξωτερικής εργασίας» στον καύσωνα, **επιχειρεί να κρύψει το ρόλο του στο πλευρό της εργοδοσίας.** Στην πραγματικότητα, την ενισχύει με κάθε τρόπο, νομικά και πρακτικά, στην χωρίς περιορισμούς εκμετάλλευση των εργαζόμενων, κάνει τα στραβά μάτια στην ασυδοσία της, την επιδοτεί, της χαρίζει απλήρωτες εισφορές, φόρους και δάνεια. **Βαφτίζει «αντικειμενική» και «καθολική» αλήθεια τα ταξικά συμφέροντα των κεφαλαιοκρατών.** Η αγωνία του είναι ν' αποτρέψει τους εργαζόμενους ν' αναζητήσουν ουσιαστική λύση στα προβλήματά τους στο πεδίο της ταξικής πάλης, το δρόμο του συλλογικού αγώνα. Έχει άλλωστε προνοήσει να βγάλει στην παρανομία κάθε ανεξάρτητη συνδικαλιστική οργάνωση και δράση που μπορεί ν' ασκήσει πραγματική πίεση. **Ο νόμος Χατζηδάκη караδοκεί για να «αποσαφηνίσει» τον πραγματικό ρόλο του κράτους: τη βίαιη καταστολή και την τιμωρία των εργαζόμενων που θ' αγωνιστούν ενάντια στην πολιτική κυβέρνηση και κεφαλαίου, που θα διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους σε όλα τα επίπεδα.**

Ανεξάρτητα απ' τις προσδοκίες του συστήματος όμως, η **προοπτική για τους εργαζόμενους βρίσκεται στον αγώνα τους.** Κι είναι η μόνη λύση απέναντι σ' ένα σύστημα που παράγει ολοένα μεγαλύτερη κρίση και καταστροφή.

Οι εργαζόμενοι στον τουρισμό-επισιτισμό ζουν μια κόλαση και η Ομοσπονδία... πίνει καφέ με τον υπουργό!

Ζοφερό είναι το σκηνικό που έχει διαμορφωθεί για τους εργαζόμενους στον τουρισμό-επισιτισμό και τη φετινή σεζόν. Η εργασιακή βαρβαρότητα, που επεκτείνεται με ιδιαίτερη ένταση, έχει οδηγήσει στα αποτρόπαια περιστατικά που βρήκαν το φως της δημοσιότητας το τελευταίο διάστημα. Δίκαια προκάλεσε οργή η εικόνα του σερβιτόρου στη Ρόδο που μετέφερε της παραγγελίες κολυμπώντας, αλλά και του μάγειρα στην Κρήτη που κήκε στη δουλειά και η εργοδοσία αντί να καλέσει ασθενοφόρο, τον έκλεισε στο δωμάτιο με τα ωμά κρέατα. Αντίστοιχες περιπτώσεις, μπορεί όχι τόσο κραυγαλέες αλλά εξίσου εξοργιστικές, υπάρχουν πολλές και φανερώνουν πως μόνο για μεμονωμένα περιστατικά δεν πρόκειται. Η λύσσα του κεφαλαίου για κέρδος, πατάει

πάνω στον αρνητικό ταξικό συσχετισμό που βαραίνει τους εργαζόμενους κι έχει απελευθερώσει την πιο μαύρη καθημερινότητα για τον κόσμο της δουλειάς.

Στο φόντο αυτό και τη στιγμή που **χιλιάδες εργαζόμενοι του κλάδου υποφέρουν, δεν είναι «απλά» κούφια λόγια η συνάντηση του νέου υπ. Εργασίας με το προεδρείο της Ομοσπονδίας Εργαζόμενων στον Τουρισμό-Επισιτισμό, αλλά ωμή κοροϊδία.** Ο Άδωνις «δεσμεύτηκε» πως «το γραφείο του θα είναι πάντα ανοιχτό» και η Ομοσπονδία μόνο που δεν τον ευχαρίστησε γι' αυτό. Κάπου εκεί η συνάντηση ολοκληρώθηκε κι η κόλαση που βιώνουν οι εργαζόμενοι συνέχισε να εξελίσσεται. Ακόμη πιο προκλητικές ήταν οι δηλώσεις του υπουργού που ακολούθησαν, στις οποίες λίγο-πολύ ομολόγησε πως **το ζήτημα τον**

απασχολεί μόνο και μόνο γιατί τέτοιες ντροπιαστικές εικόνες μπορεί να τσαλακώσουν την εικόνα της βαριάς βιομηχανίας της χώρας, πόσο μάλλον όταν η φετινή τουριστική σεζόν δεν προχωρά με την επιτυχία που υπολόγιζαν.

Καρφί δεν τους καίγεται για τις απάνθρωπες συνθήκες που αντιμετωπίζουν οι χιλιάδες εποχιακοί εργαζόμενοι. Για τους μισθούς πείνας που παίρνουν, την εντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς και τις απανωτές απειλές των εργοδοτών, που τους εκμεταλλεύονται χωρίς όριο. **Η ίδια η κυβερνητική πολιτική, άλλωστε, είναι που έχει δώσει τη δυνατότητα αυτή στην εργοδοσία, ώστε να ξεζουμίζει τους εργαζόμενους.** Είναι η ίδια πολιτική που έχει οδηγήσει τους εργαζόμενους να απομακρύνονται μαζικά απ' τον κλάδο και που κάθε φορά που αυτοί διεκδικούν,

τους καταστέλλει και τους τρομοκρατεί. Αν τώρα προσπαθούν να παραστήσουν πως νοιάζονται, είναι γιατί δεν μπόρεσαν να συγκαλύψουν τα εγκλήματα που βγήκαν στη δημοσιότητα.

Και οι εκπρόσωποι της Ομοσπονδίας απ' την άλλη δίνουν... όρκους καλοπιστίας στον νέο υπουργό κι **ενώ δεν απέσπασαν καμία δέσμευση από πλευράς του, παρουσιάζουν σαν θετική εξέλιξη τη συνάντησή τους.** Είναι οι ίδιοι που χρόνια τώρα καλλιεργούν την ηττοπάθεια και την απογοήτευση στους εργαζόμενους, ξεπουλάνε τους αγώνες τους και βάζουν πλάτη απ' το δικό τους μετερίζι στο βάθεμα της αντεργατικής πολιτικής. Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν απ' αυτούς οι εργαζόμενοι, μόνο πατώντας στα δικά τους πόδια μπορούν να βάλουν φραγμό στην επίθεση που δέχονται.

Πυρκαγιές σε όλη τη χώρα

Καίνε τις ζωές μας και το περιβάλλον

Ένοχες οι κυβερνήσεις και το σύστημα της εκμετάλλευσης

Η χώρα καίγεται εδώ και δέκα μέρες. Ρόδος, Κέρκυρα, Βελεστίνο, Λαμία, Σαρωνίδα, Κουβαράς, Καλύβια. Δερβενοχώρια, Μάνδρα, Λουτράκι και άλλες περιοχές στις οποίες ξέσπασαν μεγάλες πυρκαγιές. Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές, τα περισσότερα μέτωπα συνεχίζουν και καίγονται. Αναζωπυρώσεις, νέες πυρκαγιές που ξεσπούν κάθε ώρα και προβλέψεις για ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο πυρκαγιών για τις επόμενες ώρες. Καταγγελίες για εμπρησμούς, για ελλιπή προετοιμασία, κρουνοί χωρίς νερό, χαλασμένα πυροσβεστικά οχήματα, εργαζόμενοι, κάτοικοι και τουρίστες εγκαταλελειμμένοι στο έλεος της φωτιάς. Κυβέρνηση και αντιπολίτευση κοροϊδεύουν τον κόσμο, οι μεν επιβεβαιώνουν διαρκώς ότι ο κρατικός μηχανισμός δουλεύει οργανωμένα και ακούραστα και οι δε προσποιούνται ότι αντιπολιτεύονται από τα έδρανα της Βουλής αναζητώντας τα «σωστά» σχέδια δράσης, αλλά αφήνοντας στο απυρόβλητο τους πραγματικούς ενόχους.

Για ακόμα μια φορά θρηνούμε ανθρώπινες ζωές

Πέντε νεκροί άνθρωποι ως τώρα. Ένας 41χρονος κτηνοτρόφος και δυο νεκροί πιλότοι από τη συντριβή του Καναντέρ στην Κάρυστο, μια ηλικιωμένη γυναίκα στον Αλμιρό και ένας 45χρονος κτηνοτρόφος στο Βελεστίνο. Ενώ οι καταγγελίες για εγκλωβισμένους εργαζόμενους στην ΒΙ.ΠΕ. του Βόλου εντένουν την ανησυχία και τους φόβους όλων. Τις πρώτες μέρες των πυρκαγιών που μαινόταν τα Δερβενοχώρια, το Λουτράκι και τις υπόλοιπες περιοχές της Αττικής, ο πρωθυπουργός και τα στελέχη της κυβέρνησης είχαν τον θράσος να περιδιαβαίνουν τα κανάλια και να «καμαρώνουν» που δεν έχουμε νεκρούς. Τα κροκοδείλια δάκρυα για τους «εθνικούς ήρωες που πολεμούσαν με τις φλόγες» και η προσπάθεια να κρύψουν τους υπόλοιπους νεκρούς πίσω από αμφιβολίες σχετικά με τα αίτια του θανάτου τους δεν μειώνουν τον αριθμό των νεκρών ούτε και τις ευθύνες της κυβέρνησης. Φαίνεται πως η εκατόμηνη νεκρών στη φωτιά στο Μάτι επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ έχει βάλε το πήχη της κυβερνητικής και συστημικής εγκληματικότητας πολύ ψηλά. Σαν να αποτελεί το δείκτη ανοχής της λαϊκής οργής. Όποιο έγκλημα μετράει λιγότερους νεκρούς θεωρείται πλέον διαχειρίσιμο από το σύστημα και τους πολιτικούς του εκφραστές. Άλλωστε το σύστημα γνωρίζει πολύ καλά ότι θα συνεχίσει να εγκληματεί σε βάρος του λαού και μέσα από κάθε καταστροφή προσπαθεί να εξασφαλίσει κέρδη για το κεφάλαιο και να προετοιμάσει το έδαφος για τα επόμενα εγκλήματα.

Κατεστραμμένη γη

Εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα καμμένης γης, τεράστια οικολογική καταστροφή, καμένα δάση, νεκρά ζώα, κατεστραμμένη γη σε όλη τη χώρα. Πευκόφυτα Βουνά, παραλίες, καλλιεργήσιμη γη έγιναν στάχτη. Κάτοικοι και φορείς καταγγέλλουν εμπρησμούς σε Ρόδο, Κέρκυρα και αλλού. Μαρτυρίες για φωτιές που ξεκίνησαν ταυτόχρονα από διαφορετικά σημεία, στοιχεία και δεδομένα που οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι φωτιές προκλήθηκαν εσκεμμένα. Το κεφάλαιο και τα κέρδη του πίσω και από τις φωτιές. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που το κεφάλαιο κατευθύνει τους εμπρηστές σε περιοχές που θέλει να εκμεταλλευτεί οικονομικά και τα δάση αποτελούν εμπόδιο που πρέπει να φύγει από τη μέση.

Δασολόγοι και δασοπόνοι καλέστηκαν σε κανάλια και ραδιόφωνα να μιλήσουν για την ανάγκη πρόληψης των πυρκαγιών. Καταγγέλλουν τη διάλυση της δασικής υπηρεσίας και το γεγονός ότι δεν γίνεται καμία εργασία καθαρισμού των δασών κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Το ΚΚΕ από τη Βουλή καταγγέλλει την έλλειψη ολοκληρωμένου σχεδίου αντιμετώπισης των πυρκαγιών και κάπου εκεί εξαντλείται η 100% μαχητική αντιπολίτευση. Η απάντηση της κυβέρνησης ήταν άμεση, κάτι τέτοιες ευκαιρίες δεν τις αφήνει να πάνε χαμένες. Μέσα σε όλο το χαμό και ενώ ο αριθμός των πυρκαγιών αυξάνεται ώρα με την ώρα, η ανάθεση καθαρισμού-εκμετάλλευσης των δασών στο κεφάλαιο και ο επαναπροσδιορισμός της έννοιας του δάσους και της χρήσης του, προτείνονται ως το πάσο «ολοκληρωμένο» σχέδιο πυροπροστασίας. Αυτά για όσους εξακολουθούν να έχουν αυταπάτες για τον καπιταλισμό και τα όρια της καταστροφικής του πολιτικής και αναζητούν λύσεις και μάλιστα «ολοκληρωμένες» στα πλαίσιά του.

Εργαζόμενοι βρίσκονται στο δρόμο

Εν μέσω τουριστικής περιόδου και η «βαριά Βιομηχανία» του τουρισμού δέχεται βαρύ πλήγμα. Ιδιαίτερα στη Ρόδο, δεκάδες χιλιάδες τουρίστες έμειναν αβοήθητοι. Η κυβέρνηση άφαντη, πολλά από τα ξενοδοχεία που μπορούσαν να τους φιλοξενήσουν τριπλασίασαν τις τιμές των δωματίων γιατί έτσι επιβάλλουν οι νόμοι της αγοράς. Οι μεγάλες εταιρίες του εξωτερικού που διαχειρίζονται τη μερίδα του λέοντος της τουριστικής βιομηχανίας ακυρώνουν συμβόλαια και πτήσεις. Κάποια ξενοδοχεία κήκχαν ολοσχερώς και άλλα αναγκάστηκαν να κλείσουν λόγω του κινδύνου και των συνθηκών, προμηθύνοντας δύσκολο χειμώνα για τους εργαζόμενους στον του-

ρισμό. Ο υπουργός εργασίας ανακοίνωσε ότι θα δώσει επίδομα ύψους 534€ στους εργαζόμενους που θα μπουν σε τρίμηνη αναστολή. Προϋπόθεση είναι η δέσμευση του εργοδότη να τους επαναπροσλάβει σε τρεις μήνες. Αυτό σημαίνει ότι σε τρεις μήνες, δηλαδή το Νοέμβριο (!), τα ξενοδοχεία που κήκχαν θα έχουν ξαναφτιαχτεί και θα λειτουργήσουν για όσους τουρίστες θελήσουν να θαυμάσουν από κοντά τα καμένα δάση. Αυτό και αν είναι ολοκληρωμένο σχέδιο αποποίησης των ευθυνών απέναντι στους εργαζόμενους που θα μείνουν άνεργοι. Μάλλον θα ακολουθήσει ο υπουργός τουρισμού μετά το τέλος της πυρκαγιές που θα ανακοινωθούν τα RodosPass, CorfuPass, LoutrakiPass κ.λπ.

Κλιματική αλλαγή ή εγκληματική πολιτική

Από τις πρώτες μέρες των πυρκαγιών, ίσως και πριν από αυτές, σαν πρόβλεψη του κακού που έρχόταν, κυβέρνηση και πολύ περισσότεροι ειδικοί επιστήμονες και διεθνή ΜΜΕ βομβάρδισαν το λαό με δημοσιεύματα και συζητήσεις σχετικά με την κλιματική αλλαγή και πολύ περισσότερο την κλιματική κρίση. Το διοξείδιο του άνθρακα, οι πάγοι που λιώνουν, η θερμοκρασία του πλανήτη που ανεβαίνει, όλα συνηγορούσαν ότι μπορεί και να καεί όλη η χώρα, αλλά αυτό είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο και επομένως πολιτικής ορθό. Φταιμε όλοι, ευθυνόμαστε όλοι. Όλοι οι άνθρωποι, ανεξαιρέτως τάξης, φύλου και φυλής. Όλοι έχουμε καταστρέψει τη φύση και αυτή μας εκδικείται.

Υπάρχουν δεκάδες μελέτες που επικριρηματολογούν με λεπτομέρειες γιατί η θεωρία της κλιματικής αλλαγής είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η εξέλιξη της ζωής στον πλανήτη και η μελέτη αυτής της εξέλιξης αποδεικνύουν ότι οι αλλαγές στο κλίμα είναι περιοδικές, έχουν εξήγηση και οφείλονται στην κίνηση και τη θέση της γης σε σχέση με τον ήλιο. Αυτή όμως η συζήτηση δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο επί της ουσίας ανάλυσης στα πλαίσια αυτού του άρθρου.

Αξίζει όμως να επισημάσουμε την τόσο καλά οργανωμένη και συντεταγμένη προπαγάνδα του συστήματος προκειμένου να αποποιηθεί των ευθυνών του και να μεπιδέψει και να αποπροσανατολίσει το λαό ή μάλλον τους λαούς, αφού το φαινόμενο είναι παγκόσμιο. Παγκόσμια είναι και η καταστροφική μανία του καπιταλισμού που προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από αυτές τις θεωρίες. Ο καπιταλισμός είναι αυτός που καταστρέφει πλουτοπαραγωγικές πηγές, παρθένα δάση, ποτάμια και θάλασσες με την ίδια ευκολία που θυσιάζει ανθρώπινες ζωές στο βωμό του κέρδους και για τις ανάγκες του ξαναμοιράσματος του κόσμου και των αγορών. Αυτός ο καπιταλισμός και οι πολιτικοί του εκφραστές, οι κυβερνήσεις και

οι μηχανισμοί του προσπαθούν να μοιράσουν τις ευθύνες και να χρεώσουν το κακό σε μια αόρατη απειλή με όπλο την «επιστήμη», που χειρίζονται και αξιοποιούν όχι για την πρόοδο και το καλό των λαών, αλλά για να εξασφαλίσουν τα κέρδη τους και να υπερασπιστούν τα μεγάλα συμφέροντα που γιγαντώνονται και κερδίζουν και μέσα από την καταστροφή και το θάνατο.

Ο λαός να υπερασπιστεί το βιός και τον τόπο του

Εργαζόμενοι, αγρότες, κτηνοτρόφοι, νέοι δίνουν τη μάχη με τη φωτιά σε όλη χώρα. Προσπαθούν να σώσουν τα σπίτια, τα ζώα, τις καλλιέργειες, τις ζωές τους. Καταγγέλλουν εμπρησμούς, εγκατάλειψη και απουσία μέσων πυροπροστασίας και πυρόσβεσης. Μόνοι τους παλεύουν με μόνο όπλο την αλληλεγγύη του ενός προς τον άλλο. Χάνουν το βιός τους, κάποιιοι και τους ανθρώπους τους.

Και το ερώτημα είναι ως πότε; Το καλοκαίρι καίγουμε, το χειμώνα πνιγόμεστε και κάπου στο ενδιάμεσο τα Τέμπη, τα εργατικά εγκλήματα, η κρατική καταστολή και τρομοκρατία. Κάθε φορά ο λαός μετρά νεκρούς και απώλειες και το κεφάλαιο βγαίνει ενισχυμένο με νέες μπίζνες και εξασφαλισμένα κέρδη. Και το ερώτημα παραμένει, ως πότε; Τι έχουμε να περιμένουμε και από ποιον; Οι κυβερνήσεις πάντα ίδιες, ψευτικές υποσχέσεις, ο κρατικός μηχανισμός πάντα σε ετοιμότητα αλλά για να υπερασπιστεί ξένα συμφέροντα. Η αντιπολίτευση από υποκριτικά μαχητική ως ανύπαρκτη. Ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα από όλους αυτούς, μόνος του προσπαθεί να σωθεί από την καταστροφή.

Πρέπει να οργανώσει την πάλη του και να αγωνιστεί, να διεκδικήσει μια καλύτερη ζωή. Για να αποζημιωθούν άμεσα και πλήρως οι πληγέντες.

Για να εξασφαλιστεί άμεσα και για όσο χρειαστεί αξιοπρεπής στέγη για όσους ξεσπιτώθηκαν.

Για να μην μετατραπούν τα καμμένα δάση σε πεδίο εκμετάλλευσης για το κεφάλαιο.

Για να μην επιτρέψουμε να ξανασυμβούν τέτοια εγκλήματα!

ΑΜΕΣΕΣ ΠΛΗΡΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΠΛΗΓΕΝΤΕΣ!

ΕΠΑΡΚΗ ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΑΨΗΣ ΑΠΟ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ!

ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ!

Οι δύο βδομάδες καύωνα ήταν αρκετές για να αναδειχτεί για μια ακόμα φορά πόσο αναλώσιμους θεωρεί τους εργαζόμενους αυτό το σάπιο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, θυσιάζοντάς τους, με μοναδικό γνώμονα το κέρδος. Τα ελλιπή ή μηδενικά μέτρα προστασίας είχαν ως αποτέλεσμα μέσα σε μια βδομάδα να μεγαλώσει κι άλλο η μαύρη λίστα των εργοδοτικών εγκλημάτων.

Ο πρώτος εργαζόμενος, 46 χρονών, έχασε τη ζωή του από θερμοληξία ενώ διένειμε φραγμό για λογαριασμό γνωστού μαγαζιού στη Χαλκίδα, τις μεσημεριανές ώρες που απαγορεύονταν οι εξωτερικές εργασίες λόγω καύσωνα. Οι προσπάθειες συγκάλυψης του συγκεκριμένου εργοδοτικού εγκλήματος έφτασαν μέχρι το σημείο το δελτίο τύπου του νοσοκομείου να περιλαμβάνει διευκρίνιση ότι ο νεκρός δεν ήταν διανομέας. Βάλανε λιτούς και δεμένους για να συγκαλύψουν ότι ένας εργαζόμενος δούλευε ανασφάλιστος μέσα στον καύωνα και παρά τις απαγορεύσεις. Κάνανε ό,τι περνά απ' το χέρι τους για να αποκρύψουν ότι πλέον ακόμα και το αυτονόητο, το να γυρνά δηλαδή ασφαλής ο εργαζόμενος σπίτι του απ' τη δουλειά, είναι υπό αίρεση λόγω των άθλων εργασιών συνθηκών.

Στην Πάτρα, μόλις λίγες μέρες μετά και σε ώρα κατά τα άλλα υποκρευτικής παύσης εργασιών, οι εργασίες δεν σταμάτησαν ποτέ και

γέφυρα κατέρρευσε, με αποτέλεσμα έναν νεκρό και 10 τραυματίες. Στη μαύρη λίστα των εργοδοτικών εγκλημάτων ήρθε να προστεθεί ο 49χρονος εργαζόμενος στο Δήμο Καλλιθέας που κατέρρευσε ενώ πήγαινε να ανοίξει την παιδική χαρά το καταμώσημερο. Τι κι αν ανήκε σε ευπαθείς ομάδες και δεν θα έπρεπε να εργάζεται σε τέτοιες συνθήκες, «η δουλειά είναι δουλειά» και, σ' αυτό το σάπιο σύστημα που στηρίζεται στην καταπίεση, μπαίνει πάνω ακόμα κι από τη ζωή του εργαζόμενου.

Το ζήτημα είναι ότι όλα τα παραπάνω δεν ήταν τυχαία περιστατικά. Δεν έφταιγε η κακία η μοίρα των εργαζομένων. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα παραπάνω εγκλήματα ήταν λίγο πολύ φυσιολογικά ή και αναμενόμενα να συμβούν. Όπως μάλλον ήταν φυσιολογικό ενώ η πυρκαγιά ήταν σε εξέλιξη στη Μάνδρα, εταιρείες να μην επιτρέπουν στους εργαζόμενους να φύγουν, αλλά τους εξαναγκάζαν σε υπερωρίες...

Είναι προφανές ότι δεν είναι τα καιρικά φαινόμενα αυτά που δολοφονούν. Είναι η εγκληματική πολιτική της κυβέρνησης και του συστήματος συνολικά. Είναι η εργοδοτική ασουδοσία που κάνει ό,τι μπορεί για να αυξήσει τα κέρδη της πατώντας σε κάθε εργασιακό δικαίωμα. Δεν γνώριζε άραγε η κυβέρνηση ότι έρχεται μεγάλος καύσωνας; Απ' το πρωί μέχρι το βράδυ μιλούσαν για αυτό τα παπαγαλάκια της. Όχι μόνο το γνώριζε αλλά

φρόντιζε να αντιμετωπίσει την ακραία και έκτακτη -όπως τη χαρακτηρίζει- συνθήκη με προβλέψεις περί τηλεργασίας μόνο για τις ευπαθείς ομάδες και με συστάσεις (!) προς την εργοδοσία να τηρήσει τα μέτρα προστασίας. Συστάσεις σε μια εργοδοσία που έχει ξεσαλώσει και τσαλαπατήσει κάθε εργασιακό δικαίωμα, πατώντας ακριβώς πάνω στην ίδια την αντεργατική πολιτική που έχει προωθήσει τόσο αυτή όσο και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις.

Όλη αυτή η κατάσταση αναδεικνύει ότι αυτό το σύστημα δεν μπορεί να εξασφαλίσει στους εργαζόμενους ούτε τα βασικά και τα αυτονόητα. Δεν μπορεί να τους εξασφαλίσει ότι δεν θα σκοτώνονται στο μεροκάματο. Αυτή την πραγματικότητα θέλει το σύστημα να εδραιώσει ως κανονικότητα. Οι εργαζόμενοι όμως δεν είναι απλά αριθμός σε μακάβριες λίστες! Μπορούν και πρέπει να συγκροτηθούν και να διεκδικήσουν να εργάζονται με ουσιαστική ασφάλεια. Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν απ' την κυβέρνηση, τον κάθε υπουργό ή τον εκάστοτε εργοδότη. Μόνο οι ίδιοι μπορούν, μέσα απ' τη συλλογική πάλη και τον αγώνα τους, να βάσουν φραγμό στη μαύρη «κανονικότητα» που τους έχει επιβληθεί. Μέσα απ' τη συγκρότηση εργατικών αγώνων και την οργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς, να υπερασπιστούν τη ζωή τους και να εξασφαλίσουν ασφαλείς συνθήκες εργασίας.

«Μέτρα πρόληψης και προστασίας»

Απαγόρευση κυκλοφορίας σε πάρκα και άλση εν μέσω καύσωνα...

Στην ιστοσελίδα της Περιφέρειας Αττικής διαβάσαμε: «Ένα από τα προληπτικά μέτρα που εφαρμόζεται κατά την αντιπυρική περίοδο, σύμφωνα με τις οδηγίες της ΓΓΠΠ (σ.σ. Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας), είναι το μέτρο της προληπτικής απαγόρευσης κυκλοφορίας οχημάτων και παραμονής εκδρομών-περιπατητών σε εθνικούς δρυμούς, δάση και ευπαθείς περιοχές σε ημέρες και ώρες που θεωρούνται επικίνδυνες λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της κάθε περιοχής.», ενώ ο εκπρόσωπος της πυροσβεστικής συμπληρώνει στην ανακοίνωσή του ότι: «Μετά από συνεννόηση του Υπουργού Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας Βασίλη Κικιλία με τον Περιφερειάρχη Αττικής Γιώργο Πατούλη, για προληπτικούς λόγους και για την αποφυγή ενεργειών που μπορεί να προκαλέσουν πυρκαγιά, δόθηκε εντολή να παραμείνουν κλειστά όλα τα άλση και τα πάρκα της Περιφέρειας ενόψει των αναβάλλονται και οι πολιτιστικές εκδηλώσεις που έχουν προγραμματιστεί.».

1ο ζήτημα:

Δεν μοιάζει πολύ λογικό να αποκλείεις την πρόσβαση στους χώρους πρασίνου, όταν στα αστικά κέντρα οι θερμοκρασίες φτάνουν ή και ξεπερνούν τους 45 βαθμούς Κελσίου... Δεν θέλει πολύ μυαλό, αρκεί και η ανθρώπινη εμπειρία για να καταλάβει κανείς ότι οι θερμοκρασίες του περιβάλλοντος πέφτει δραστικά στις περιοχές όπου υπάρχει πράσινο. Παρ' όλα αυτά, ας παραθέσουμε ένα απόσπασμα

άρθρου από την ιστοσελίδα του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων: «Η αξία του δάσους [...] Αμβλύνει τις ακραίες θερμοκρασίες, μειώνει τις μεγάλες, αυξάνει τις μικρές και παρεμποδίζει το σχηματισμό δροσιάς και πάχνης. Το δάσος συγκρατεί μεγάλο μέρος της ηλιακής ακτινοβολίας και παρεμποδίζει τη γήινη ακτινοβολία. Έτσι το καλοκαίρι π.χ. η θερμοκρασία στο δάσος μπορεί να είναι μικρότερη και πάνω από 10 βαθμούς Κελσίου από ό,τι στο ύπαιθρο. [...]». Εντάξει, το Πάρκο Τρίτση και το Πεδίο του Άρεως δεν τα λες και δάση, αλλά στο Βαθύ που τους αντιστοιχεί την κάνουν τη δουλειά τους.

Ας μην είμαστε άδικοι όμως... Τόσους άλλους τρόπους προστασίας από τον καύωνα μας παρέθεσε η κυβέρνηση. Μεταξύ αυτών, δεσποζούν οι εξής: «παραμονή σε χώρους που κλιματίζονται» (αρκεί να μπορείς να πληρώσεις τη ΔΕΗ), «αποφυγή έκθεσης στον ήλιο» (αρκεί να μην είσαι κούριερ), «αποφυγή βαριάς σωματικής εργασίας» (αρκεί να μην σε κλειδώνει στη δουλειά ο εργοδότης), «αποφυγή πολύωρων ταξιδιών με μέσα συγκοινωνίας που δε διαθέτουν κλιματισμό» (αρκεί να είναι κοντά η δουλειά), «πολλά κλιάρ ντους κατά τη διάρκεια της ημέρας» (αρκεί να έχει... αποδυτήρια ο χώρος εργασίας)...

2ο ζήτημα:

Εξακολουθεί να επιλέγεται η πολιτική της «διαγραφής» του προβλήματος, έναντι της πραγματικής πρόληψης, προστασίας και αντιμετώπισης. Τι μπορεί να καεί; Τα δέντρα;

Απαγορεύεται η συνύπαρξη με αυτά. Πως κολλάει ο κορωνοϊός; Με την επαφή; Απαγορεύεται οποιαδήποτε επαφή. Πως ανατρέπονται οι πολιτικές; Με αγώνες; Απαγορεύονται οι αγώνες...

3ο ζήτημα:

Σε συνέχεια του 2ου: Γενικά, απαγορεύεται! Και πρέπει να συνηθίσουμε σ' αυτό, μαζί και στις επιπτώσεις που επιφέρει η κατά περίπτωση μη συμμόρφωση (λέγε με καταστολή και τρομοκρατία). Εδώ υπάρχει κράτος... Δεν γίνεται ο καθένας να περπατάει όποτε θέλει, όπου θέλει...

4ο ζήτημα:

Είναι σαφές ότι υπάρχουν δύο διαφορετικοί κόσμοι (και) στον τρόπο που αντιλαμβάνεται κανείς τους χώρους πρασίνου. Υπάρχει εκείνος ο κόσμος που τους θεωρεί από εμπόρευμα έως εμπόδιο στην ανάπτυξη, ενίοτε και αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης, και εκείνος ο κόσμος που τους βλέπει σε άμεση σύνδεση με την ίδια τη ζωή και την κοινωνική δραστηριότητα. Ο πρώτος κόσμος, μεταξύ άλλων, αδυνατεί να καταλάβει ότι δεν υπάρχει καλύτερη πρόληψη και προστασία για τους χώρους πρασίνου από τη ζωντάνια που τους δίνουν οι ίδιοι οι άνθρωποι...

5ο ζήτημα:

Η πολιτική τους είναι επικίνδυνη για την ανθρώπινη ζωή! Είναι ολοφάνερο, αποδεικνύεται κάθε μέρα και κάθε εποχή του χρόνου!

Ντιλάρειες

ιδεολογίας και πολιτικής

«Διαφορετικότητα – Ισότητα – Συμπερίληψη»: Το νέο «ιερό δισκοπότηρο» της αμερικανικής κουλτούρας

Σε μια από τις τελευταίες σκηνές της «αποχαιρετιστήριας» ταινίας του Indiana Jones, η συμπρωταγωνίστρια του ηλικιωμένου Χάρισον Φορντ, του ρίχνει μια μεγαλοπρεπή γροθιά φωνάζοντας «Me Too». Η δε επικεφαλής πράκτορας της CIA είναι αфро-αμερικανή, ενώ η ταινία διαδραματίζεται στην Αμερική του '60, την εποχή δηλαδή που δολοφονούσαν τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, τους Μαύρους Πάνθηρες και η ΚΚΚ δρούσε ανεξέλεγκτα. Μπορεί να μην είναι ιστορικά ακριβές, είναι όμως «συμπεριληπτικό». Στην διπλανή αίθουσα, ένα κοριτσίστικο κυρίως κοινό παρακολουθεί την εμβληματική κούκλα της πολυεθνικής Mattel, Barbie, να μετατρέπεται από σύμβολο της κατανάλωσης σε όψιμη φεμινίστρια που ανακαλύπτει την πατριарχία. Αλλά και στο σαλόνι του σπιτιού μας, στο Netflix δηλαδή, η πολυδάπανη παραγωγή «The Last of Us» κάνει μεγάλο ντόρο κυρίως λόγω της gender-fluid πρωταγωνίστριάς της.

Μήπως, λοιπόν, ήρθε η ώρα να αφήσουμε στην άκρη τις καχυποψίες και να παραδεχτούμε ότι οι διαμορφωτές της αμερικανικής κοινής γνώμης απέκτησαν επιτέλους ευαισθησίες και επιθυμούν να προωθήσουν την πραγματική ισότητα όλων των ανθρώπων; Ας ρίξουμε μια ματιά κάτω από το ροζ περίβλημα.

Το τρίπτυχο «Διαφορετικότητα - Ισότητα - Συμπερίληψη», είναι το «ιερό δισκοπότηρο» της αμερικανικής κουλτούρας. Ορίζει με αποκλειστικό τρόπο το σωστό και το λάθος, το καλό και το κακό, ενώ ό,τι ξεπερνάει τα όρια του είναι απλά αόρατο ή αδιάφορο. Οι ταινίες του Χόλιγουντ δεν είναι παρά ο μηχανισμός προπαγάνδας και η κορυφή του παγόβουνου. Κάθε πολιτικός παράγοντας, κάθε φορέας εξουσίας, κάθε πολυεθνική, κάθε εκπαιδευτικό ίδρυμα αρκεί να δεσμευτεί, έστω προσχηματικά, σε αυτές τις αρχές και τάσσεται αυτομάτως με την «σωστή πλευρά της Ιστορίας» ακόμα κι αν πουλάει όπλα, πυροδοτεί πολέμους, απολύει εργαζόμενους, αφήνει τους άνεργους να πεθαίνουν ανασφάλιστοι και στέλνει στο περιθώριο χιλιάδες φτωχούς μαθητές.

Χαρακτηριστική η περίπτωση της νέας εκπροσώπου του Λευκού Οίκου, Karine Jeanne-Pierre. Γυναίκα, αфро-αμερικανή, ακτιβίστρια, ΛΟΑΤΚΙ+. Κι ο πιο καχύποπτος δημοκράτης θα μπορούσε να συγκινηθεί. Μόλις πριν λίγες μέρες, με αφορμή την επίθεση του Ισραήλ στην πόλη Τζενίν της Δυτικής Όχθης που κόστισε τη ζωή σε δεκάδες Παλαιστίνιους, δήλωσε ανερευθρίαστα: «Υποστηρίζουμε την ασφάλεια του Ισραήλ και το δικαίωμα να υπερασπιστεί το λαό του από τρομοκρατικές οργανώσεις». Μέσα σε λίγες λέξεις, πάνε περίπατο οι δημοκρατικές αρχές και αποκαλύπτεται η υποκρισία ενός συστήματος που συμπεριλαμβάνει όλες τις διαφορετικότητες εκτός από την διαφορετική πολιτική άποψη. Καμία συμπερίληψη δεν προβλέπεται για κάποιον που θα υποστήριζε τα δικαιώματα των Παλαιστινίων και των όπου γης κατατρεγμένων από τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού. Ακόμα κι αν μιλάμε για τον πρώτο μαύρο πρόεδρο των Η.Π.Α.

Αλλά και για κάθε αμερικανική πολυεθνική που σέβεται τον εαυτό της, η δέσμευση στις πολιτικές της συμπερίληψης και της διαφορετικότητας είναι αυτονόητη. Στην ιστοσελίδα της Amazon, για παράδειγμα, φιγουράρει σε περίοπτη θέση. Αυτό βέβαια δεν την εμποδίζει να απολύει μερικές χιλιάδες εργαζόμενους όταν οι περιστάσεις το απαιτούν. Ούτε να μπλοκάρει κάθε προσπάθεια δημιουργίας σωματίου, να απειλεί και να απολύει όσους συμμετέχουν σε απεργίες. Δεν υπάρχει συμπερίληψη αρκετά πλατιά ώστε να χωρέσει αυτούς που διεκδικούν τα δικαιώματά τους κι αυτό δεν έχει να κάνει με το χρώμα, το φύλο ή τον αυτοπροσδιορισμό.

Χρειάζεται να ξεδευτούν τόνοι από ροζ περιτυλίγματα και τόνοι πολιτικής υποκρισίας για να μην αντιληφθεί ο λαός ποιος είναι ο πραγματικός του αντίπαλος, ποιος ευθύνεται για την συνεχή επιδείνωση της ζωής του, για την αυξανόμενη ανεργία, τους άστεγους, τους ανασφάλιστους. Για να μην καταλάβουν οι γυναίκες, οι μαύροι αμερικανοί, οι ΛΟΑΤΚΙ+, πού βρίσκεται η πραγματική ρίζα των προβλημάτων τους. Για να παραμείνουν δηλαδή αόρατες και στο απυρόβλητο οι ευθύνες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού, των πολιτικών που αφανίζουν χώρες και φτωχοποιούν λαούς, χωρίς να εξαιρείται ο αμερικανικός λαός. Το σίγουρο είναι πως όσο «ροζ» κι αν ξεδευτεί, το σύστημα από κάτω εξακολουθεί να σαπίζει, κι όταν οι καταπιεζόμενοι αυτού του κόσμου ξεγεγερθούν εναντίον του, δεν υπάρχει τίποτα και κανείς που να το κάνει αόρατο. Υπό τον ήλιο των λαϊκών αγώνων, ουδέν κρυπτόν.

K.A.

Οι Πρυτάνεις αρωγοί της κυβέρνησης στην προώθηση της επίθεσης στα Πανεπιστήμια

Με την ολοκλήρωση της Συνόδου Πρυτάνεων γίνεται απόλυτα ξεκάθαρο ότι η επίθεση του συστήματος στο δικαίωμα στις σπουδές θα συνεχιστεί με οξυμένους ρυθμούς. Η επιγραμματική (έως και απύσχα) αναφορά στις διατάξεις των νόμων Κεραμέως και την αντιδραστική αναθεώρηση του άρθρου 16 είναι χαρακτηριστικά της απόλυτης ευθυγράμμισης των πρυτανικών αρχών στις κυβερνητικές κατευθύνσεις μεταμόρφωσης της τριτοβάθμιας εκπαιδευτικής διαδικασίας -όπως την γνωρίζουμε- σε μία νέα συνθήκη. Συγκεκριμένα, η Σύνοδος επικεντρώθηκε σε «ντιλάρια» κονδυλίων και απολαβών με τον νέο υπουργό Παιδείας Κυριάκο Πιερρακάκη για τη χρηματοδότηση των διοικητικών και ερευνητικών τομέων των τμημάτων, αλλά και την παρέμβαση του Συνδέσμου Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών (ΣΕΒ) στο πλαίσιο της απόλυτης σύνδεσης της εκπαίδευσης με την ντόπια αγορά εργασίας.

Η στελέχωση και οι αυξήσεις σε κον-

δύλια και απολαβές του καθηγητικού κατεστημένου και των πρυτανικών αρχών αποτελούν εργαλεία πλήρους ευθυγράμμισης του στρώματος αυτών που υλοποιούν την επίθεση του συστήματος στα πανεπιστήμια. Η κυβέρνηση της ΝΔ κάνει ξεκάθαρο ότι, σε αντίθεση με μία προηγούμενη περίοδο (π.χ. διαμαρτυρίες των πανεπιστημιακών διοικητικών μηχανισμών για τα Συμβούλια Διοίκησης του νόμου Κεραμέως), δεν πρόκειται να ανεχθεί κολλήματα στα βήματα εξάλειψης κάθε «αναχρονισμού» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα. Η ανάρτηση του Πιερρακάκη: «Μέσα από την εφαρμογή του νομοθετικού πλαισίου για τα ΑΕΙ, θα έχουμε στενή συνεργασία με τις Πρυτανικές Αρχές και θα προβούμε σε οποιαδήποτε βελτιωτική ρύθμιση κριθεί απαραίτητη, με στόχο την εύρυθμη λειτουργία των πανεπιστημίων μας και τη διαρκή αναβάθμισή τους», επισημαίνει την ένταση της κρατικής παρέμβασης που πρόκειται να ακολουθήσει η κυβέρνηση για την πλή-

Ενώ η χώρα καίγεται, οι πυροσβέστες στην Αθήνα συνδράμουν τα ΜΑΤ σε επιχείρηση έξωσης στα Άνω Πατήσια!

Η κινητοποίηση του κόσμου απέτρεψε την έξωση!

Για δεύτερη φορά, την Πέμπτη 27/7 στις 7 το πρωί, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις έζωσαν την οδό Πολυλά 4-6 στα Άνω Πατήσια, συνοδεύοντας τον δικαστικό επιμελητή και τον εισαγγελέα, με σκοπό να πραγματοποιήσουν έξωση μονογονεϊκής οικογένειας από την πρώτη κατοικία της, για χρέος κοινοχρήστων ύψους 880 ευρώ!

Δυνάμεις των ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ένστολοι και με πολιτικά αστυνομικοί απέκλεισαν τον χώρο, θυμίζοντας σκηνές αντιτρομοκρατικής επιχείρησης! Δύο τουλάχιστον περιπολικά της αστυνομίας, μοτοσυκλέτες αλλά και 3 πυροσβεστικά οχήματα (!) με πάνω από 10 πυροσβέστες, μαζί με δύο απλά οχήματα της πυροσβεστικής «επιχείρησαν» στο σημείο αυτό της γειτονιάς. Περαιτέρω και κάτοικοι νόμιζαν ότι κάπου πήρε φωτιά.

Γρήγορα άρχισαν να συγκεντρώνον-

ται αλληλέγγυοι της οικογένειας, και μέλη αριστερών οργανώσεων που με συνθήματα απαίτησαν να φύγουν οι δυνάμεις καταστολής και να μην πραγματοποιηθεί η έξωση. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι κρατικοί μηχανισμοί ούτε στον γιο της οικογένειας δεν επέτρεπαν να πλησιάσει στο διαμέρισμά του, παρότι τους δήλωσε ότι πρέπει να πάρει τα φάρμακά του από το σπίτι. Ενώ οι συγκεντρωμένοι αυξάνονταν απαιτώντας να πλησιάσουν στην πολυκατοικία, έγινε απώθηση από τα ΜΑΤ με χρήση ασπίδων και χημικών. Από την αστυνομική τρομοκρατική ενέργεια ένας από τους συγκεντρωμένους λιποθύμησε και πέφτοντας χτύπησε στο χέρι, με αποτέλεσμα να διακομισθεί από το ΕΚΑΒ σε νοσοκομείο.

Γύρω στις 2 μ.μ. και κάτω από την επιμονή του κόσμου που είχε μαζευτεί,

ρη προώθηση της επίθεσης στη δημόσια-δωρεάν παιδεία. Για ακόμα μία φορά, οι υποσχέσεις του συστήματος για βελτίωση, χρηματοδότηση και αναβάθμιση της λειτουργίας των πανεπιστημίων δεν έχουν σχέση με τις αγωνίες των λαϊκών στρωμάτων, που βιώνουν έναν πρωτοφανή, βίαιο, ταξικό αποκλεισμό από την εκπαίδευση.

Στο ίδιο πλαίσιο, οι απαιτήσεις του ΣΕΒ για μεταρρυθμίσεις των προγραμμάτων σπουδών, ώστε η εκπαίδευση να συνδεθεί στενότερα με την αγορά εργασίας, προδιαγράφουν μία περαιτέρω σκλήρυνση των όρων σπουδών. Η προτροπή για τη μεγαλύτερη ενσωμάτωση των ευρωπαϊκών προτύπων για τη δια βίου μάθηση στη λειτουργία των πανεπιστημίων εντάσσεται στην πολιτική του συστήματος της διάλυσης των ενιαίων πτυχίων και της μετατροπή των κατοχυρωμένων επαγγελματικών δικαιωμάτων σε ένα αιώνιο κυνήγι πιστωτικών μονάδων, σεμιναρίων, μεταπτυχιακών. Συντηρείται και οξύνεται η πολιτική των ήδη υπάρχοντων συνθηκών εντατικοποίησης και ταξικών φραγμών. Ιδιαίτερα, η απαίτηση του ΣΕΒ για την αναβάθμιση του θεσμού της πρακτικής άσκησης στο σύνολο των τμημάτων καταδεικνύει την ανάγκη του κεφαλαίου να εκπαιδεύσει τη σπουδάζουσα νεολαία στις συνθήκες εργασιακής γαλέρας που έχουν διαμορφωθεί στην αγορά εργασίας. Οι δηλώσεις πως «η διασύνδεση των πανεπιστημίων και επιχειρήσεων είναι αναγκαία, ώστε να

αμβλύνουμε τις δυσκολίες στη σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας κάτι που αποτυπώνεται στους δείκτες του ΟΟΣΑ [...] πρέπει "όλοι μας να αλλάξουμε πίστα" και να επαναπροσδιορίσουμε τη σχέση μεταξύ ακαδημαϊκής κοινότητας και επιχειρήσεων χωρίς στερεότυπα», ανταποκρίνονται σε αυτή την πολιτική τόσο του ντόπιου όσο και του ξένου κεφαλαίου.

Η προκλητική σιωπή των πρυτάνεων και των μεγαλοκαθηγητών για τις εξαγγελίες της Κυβέρνησης της ΝΔ για το άρθρο 16, την ανασύνταξη των ΟΠ-ΠΙ και την πλήρη προώθηση των αντιδραστικών διατάξεων των νόμων Κεραμέως και του νόμου-πλαίσιο υπογραμμίζει πόσο κόπτονται για τα φοιτητικά δικαιώματα. Αποδεικνύεται για ακόμα μία φορά ο πραγματικός ρόλος των πανεπιστημιακών μηχανισμών, με τρόπο που καταδεικνύει το αδιέξοδο των απόψεων του δρόμου της συνδιαλλαγής των φοιτητικής μαζών με αυτούς τους μηχανισμούς. Η συντεταγμένη καταστρατήγηση της δωρεάν στέγασης και σίτισης, των ανθρωπίνων ρυθμών και δωρεάν σπουδών οφείλει να βρει απέναντί της τους μαζικούς αγώνες της σπουδάζουσας νεολαίας. Η ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και η ανάπτυξη κινητοποιήσεων είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να θέσει αναχώματα στην κλιμάκωση της επίθεσης που προωθείται από το σύνολο των πρυτανικών αρχών, του υπουργείου, της κυβέρνησης και του κεφαλαίου.

Με επιτυχία η ΕΒΕ φέρνει τον όλεθρο στις Πανελλαδικές εξετάσεις

Τι έχουμε δει από την ΕΒΕ τα τρία αυτά χρόνια εφαρμογής της; Τον αποκλεισμό χιλιάδων μαθητών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το 2021, πρώτη χρονιά εφαρμογής της, έμειναν πάνω από 28.000 θέσεις κενές στα Πανεπιστήμια! Το 2022, λόγω ΕΒΕ, έμειναν 11.000 θέσεις κενές. Το 2023 εκτιμάται ότι θα μείνουν κενές πάνω από 9.000 θέσεις. Σε μια τριετία δηλαδή, θα μείνουν πάνω από 35.000 θέσεις κενές. Η ΕΒΕ είναι ο πιο αποτελεσματικός ταξικός κόφτης μαθητών από την τριτοβάθμια που έχει εφαρμοστεί μέχρι στιγμής στη χώρα. Ακόμη και με το ανταγωνιστικό μοντέλο των Πανελλαδικών εξετάσεων, οι θέσεις αυτές θα καλύπτονταν. Πριν την ΕΒΕ, αν μια σχολή όριζε ότι δέχεται 100 εισακτέους, θα εισάγονταν σε αυτή οι 100 μαθητές που συγκέντρωσαν την καλύτερη βαθμολογία σε σχέση με τους υπόλοιπους που δήλωσαν την ίδια σχολή. Πλέον, ακόμη και αν η σχολή ορίσει τις ίδιες 100 θέσεις, οι μαθητές δεν μπορούν να εισαχθούν αν δεν πετύχουν την ΕΒΕ, ακόμη και αν αυτό σημαίνει ότι το τμήμα θα καταλήξει να έχει κενές θέσεις!

Το 2021 περίπου 40 σχολές είχαν λιγότερους από 20 εισακτέους. Από τα πιο τρανταχτά παραδείγματα ήταν αυτά του Μαθηματικού Σάμου με 6 εισακτέους στις 305 θέσεις και της Αρχιτεκτονικής Σχολής Ξάνθης με 0 εισακτέους από ΓΕΛ στις 108 θέσεις. Το 2022 έλαχε στη σχολή Νοσηλευτικής στο Διδυμότειχο να έχει μηδενικό αριθμό εισακτέων. Δεν έχουν λείψει και άλλες παραφωνίες, από αυτές που καλάνε την εικόνα της ΕΒΕ και το αφήγημα της κυβέρνησης ότι οι «άξιοι» πετυχαίνουν. Υπήρξαν και μαθητές που -ενώ έγραψαν πολύ καλά- δεν περνούσαν λόγω ΕΒΕ στην πρώτη σχολή της επιλογής τους.

Ενώ τα Περιφερειακά Πανεπιστήμια είναι αυτά που έχουν δεχτεί μέχρι στιγμής το μεγαλύτερο πλήγμα με δραστηκή μείωση εισακτέων, πλέον και τα κεντρικά Πανεπιστήμια αύξησαν τον συντελεστή της ΕΒΕ την δεύτερη χρονιά, προκειμένου να περιορίσουν περισσότερο την είσοδο υποψηφίων σε αυτά. Το 2022, από τις 11.000 κενές θέσεις, οι 2.060 ήταν στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη.

Η ΕΒΕ φαίνεται να εξυπηρετεί πολύ ικανοποιητικά το στόχο του συστήματος για τον αποκλεισμό πλατιών κομματιών της νεολαίας από το Πανεπιστήμιο και ιδιαίτερα των παιδιών από τα πιο φτωχά στρώματα. Ταυτόχρονα, όπως γίνεται αντιληπτό, η ύπαρξη ακάλυπτων θέσεων ανοίγει το δρόμο για συγχωνεύσεις και λουκέτα σε σχολές και τμήματα. Κοινή διαπίστωση είναι ότι τα περιφερειακά Πανεπιστήμια θα είναι ο πρώτος «στόχος».

Μην ξεχνάμε ότι η ΕΒΕ -που πέρασε με τον νόμο 4777/2021 (νόμος Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη)- είναι ένα από τα κομμάτια του παζλ. Την κατεύθυνση που υπηρετεί η ΕΒΕ ήρθε να συμπληρώσει ο νόμος 4957/2022, « Νέοι Ορίζοντες στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα», που πέρασε τον Ιούλιο του 2022 και ο οποίος διευκολύνει τις συγχωνεύσεις των Πανεπιστημιακών τμημάτων. Νωρίτερα πέρασε και ο νόμος 4653/2020 που συνέδεσε απευθείας την χρηματοδότηση των ιδρυμάτων με τον συνολικό αριθμό

των εγγεγραμμένων φοιτητών ανά πρόγραμμα σπουδών! Άρα, η ύπαρξη περισσότερων ή λιγότερων φοιτητών σε ένα τμήμα επηρεάζει και το ποσό σταθερής χρηματοδότησής του από το κράτος.

Προεκλογικά σε συνέντευξή του, ο Κυριάκος Μητσοτάκης επανέλαβε ότι «δεν θα πάνε όλα τα παιδιά στο Πανεπιστήμιο» και ότι η Ελλάδα χρειάζεται χέρια σε τεχνικές δουλειές. Αυτή η πρόταση που έχει ακουστεί από διάφορους παράγοντες του συστήματος κατά καιρούς, αναδεικνύει μια βασική κατεύθυνση του συστήματος, μια αναπροσαρμογή της εκπαίδευσης στα δεδομένα της αγοράς εργασίας. Σε μια χώρα άλλωστε που έχει ως «βαριά βιομηχανία» τον τουρισμό, φαίνεται να υπάρχει ανάγκη για στροφή σε πιο... χειρωνακτικές δουλειές, όπου το πτυχίο του Πανεπιστημίου και τα επαγγελματικά δικαιώματα που αυτό εξασφαλίζει, δεν χρειάζονται. Η ίδια ακριβώς πολιτική που λέει ότι οι απόφοιτοι σχολών είναι πολλοί και δεν μπορούν να απορροφηθούν από την αγορά εργασίας επειδή... δεν υπάρχουν δουλειές, είναι αυτή που δημιουργεί το πρόβλημα. Διαλύει την περιθάλψη και αφήνει τον κόσμο να πεθάνει χωρίς ασθενοφόρα, αντί να ανοίξει νοσοκομεία και να στελεχωσει αυτά που υπάρχουν ήδη με γιατρούς, νοσηλευτές και εξειδικευμένο προσωπικό. Κλείνει και συγχωνεύει σχολεία ή τα αφήνει με τεράστιες ελλείψεις σε καθηγητές, αντί να προχωρά σε μαζικές προσλήψεις μόνιμου δυναμικού.

Το ερώτημα για τους μαθητές που μένουν εκτός τριτοβάθμιας είναι το που θα κατευθυνθούν. Σίγουρα ιδιωτικές σχολές και κολλέγια-παραρτήματα ξένων Πανεπιστημίων θα επενδύσουν στη διαφήμιση τους και θα εκμεταλλευτούν την ανάγκη των γονιών να εξασφαλίσουν ένα μέλλον για τα παιδιά τους. Ο μαθητής, όμως, του οποίου η οικογένεια δεν είχε εξ' αρχής να πληρώσει για φροντιστήρια προκειμένου να ανταπεξέλθει στις πανελλαδικές, δύσκολα θα βρει τα χρήματα να πληρώσει διδάκτρα σε κάποια ιδιωτική σχολή, το πολύ-πολύ να μπορεί να ανταπεξέλθει στα διδάκτρα κάποιου ΙΕΚ. Η βασική «διέξοδος» που του δίνεται είναι να βγει εσπευσμένα στην εργασιακή ζούγκλα.

Τα αποτελέσματα και των φετινών πανελλαδικών εξετάσεων θα φωτίσουν παραπάνω το ποια περιφερειακά πανεπιστημιακά τμήματα θα μπουν στο στόχαστρο, αλλά και ποιες επαγγελματικές ειδικότητες.

Ένα Πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς, με όριο φοίτησης και διαγραφές, φρενήρεις ρυθμούς σπουδών, πειθαρχικά, μετακύληση του κόστους σπουδών στον φοιτητή ακόμη και με διδάκτρα, ιδού το όνειρο της αστικής τάξης. Στον αντίποδα, το όνειρο κάθε νέου που τελειώνει το σχολείο -είτε δίνει εξετάσεις είτε όχι- είναι να ζήσει μια ζωή με δικαιώματα και προοπτική.

Προκειμένου να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στην εκπαίδευση πρέπει να παραμείνει ως στόχος η ανάπτυξη κινήματος για την ανατροπή της ΕΒΕ και όλων των νόμων που διαμορφώνουν αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο στην εκπαίδευση για την πλατιά πλειοψηφία.

η απόπειρα έξωσης σταμάτησε και δόθηκε εντολή στις δυνάμεις καταστολής να αποχωρήσουν! Τονίστηκε, βέβαια, στην οικογένεια ότι μπορεί να επιστρέψουν ανά πάσα στιγμή! Πίσω τους άφησαν την κατεστραμμένη πόρτα του διαμερίσματος, αλλά ταυ-

τόχρονα και την αυτοπεποίθηση τόσο της οικογένειας όσο και των σχεδόν 150 συγκεντρωμένων ότι η αλληλεγγύη είναι αυτή που μπορεί να σώσει τα σπίτια του λαού από τους αετονύχιδες πάσης φύσης και το κράτος που τους στηρίζει.

Πανελλαδικές για το “Εθνικό Απολυτήριο”! Ακονίζουν και άλλους κόφτες στην εκπαίδευση!

Οι δηλώσεις στελεχών του Υπουργείου το τελευταίο διάστημα και οι προγραμματικές δηλώσεις του νέου Υπουργού Πιερρακάκη επιβεβαιώνουν πως κυβέρνηση ετοιμάζεται να θεσπίσει νέο εξεταστικό σύστημα, με απροσπέλαστους ταξικούς φραγμούς για την εισαγωγή στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση και για την απόκτηση του Απολυτηρίου Λυκείου. Ετοιμάζονται να θεσμοθετήσουν το “Εθνικό Απολυτήριο” με τράπεζα θεμάτων και ενσωματωμένες Πανελλαδικές εξετάσεις σε τέσσερα μαθήματα. Οι Πανελλήνιες εξετάσεις έχουν γίνει απροσπέλαστες με την εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής και τώρα θα συνδεθούν και με το απολυτήριο Λυκείου. Ταυτόχρονα προαναγγέλλουν πως ο Γενικός Μέσος Όρος του Εθνικού Απολυτηρίου θα προκύπτει από τους βαθμούς και των τριών τάξεων του Λυκείου, με ειδικό συντελεστή ανά τάξη! Το Λύκειο θα γίνει αγώνας δρόμου και μετ’ εμποδίων! Εκτός από τον αποκλεισμό χιλιάδων μαθητών από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση που δρομολογείται τα τελευταία χρόνια, πλέον ακόμα και ο δρόμος προς το απολυτήριο θα γίνει απροσπέλαστος.

Όλες οι κυβερνήσεις εδώ και χρόνια προσπαθούν με απανωτές τροποποιήσεις σε Πανελλαδικές και ενδοσχολικές εξετάσεις να εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς και να ενισχύσουν τους αποκλεισμούς από την εκπαίδευση. Μεταπολιτευτικά έχουν επιδιωχθεί έως και 40 διαφορετικές και σημαντικές αλλαγές στο σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ολόκληρες γενιές μαθητών έχουν μετατραπεί σε πειραματόζωα για να εξυπηρετηθούν τα πιο μαύρα σχέδια των κυβερνήσεων για τη νεολαία. Οι βάνουσοι ταξικοί φραγμοί της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ) και της Τράπεζας Θεμάτων απηχούν το βαθύ ταξικό μίσος του συστήματος απέναντι στα παιδιά της εργατικής τάξης και του λαού, και από ότι φαίνεται το βαρέλι δεν έχει πάτο! Στήνουν σταδιακά όλο το νομικό οπλοστάσιο για να θε-

σμοθετήσουν τον αποκλεισμό από την εκπαίδευση των παιδιών από εργατικές και λαϊκές οικογένειες. Για να δημιουργήσουν μια γενιά που θα στερηθεί το δικαίωμα στις σπουδές και θα διοχετευτεί στο χώρο εργασίας με τους πιο σκληρούς όρους εκμετάλλευσης. Γι’ αυτό και το Λύκειο μορφοποιείται ώστε να είναι ένα Λύκειο-εξεταστικό κάτεργο, με απροσπέλαστους ταξικούς φραγμούς, ένα Λύκειο για λίγους. Δεν είναι τυχαίο επίσης ότι η κυβέρνηση -παράλληλα με αυτά τα μέτρα- έχει προχωρήσει στην θέσπιση “μαθητείας”, ουσιαστικά απλήρωτης παιδικής εργασίας αμέσως μετά το Γυμνάσιο, για μαθητές μόλις 15 χρονών!

Και φέτος ήταν πολλοί οι μαθητές που συμπληρώνοντας μηχανογραφικό βίωσαν τον αποκλεισμό από πολλές σχολές με την εφαρμογή της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ). Η ΕΒΕ αποκλείει κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδες υποψηφίους από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Φέτος τα στατιστικά συμμετοχής στις Πανελλήνιες εξετάσεις ανέδειξαν και αυξημένη αποχή από αυτές, κάτι που είναι ενδεικτικό της απογοήτευσης που έχει σπείρει αυτός ο βάνουσος ταξικός φραγμός στα παιδιά του λαού. Επιπρόσθετα, όπως δήλωσε ο Υπουργός, αναμένεται η έναρξη δημοσιοποίησης των επιδόσεων των μαθητών στις Πανελλαδικές ανά σχολική μονάδα, σύμφωνα με σχετική ευρωπαϊκή οδηγία. Κάτι τέτοιο φυσικά συνάδει με το αντιδραστικό μέτρο της αξιολόγησης εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων, που θα αποτελέσει το μοχλό της επίθεσης και της εδραίωσης όλων αυτών των βάνουσων μέτρων.

Στελέχη του Υπουργείου και αστικές φυλλάδες που προαναγγέλλουν τα νέα μέτρα στην εκπαίδευση δηλώνουν -ως πρόφαση για την περαιτέρω τροποποίηση του εξεταστικού συστήματος- πως “το λύκειο έχει μετατραπεί αποκλειστικά σε προθάλαμο της εισαγωγής στα ΑΕΙ, όπου οι μαθητές στις δυο τελευταίες τάξεις συμμετέχουν σε ένα «ράλι» (φροντιστηριακής κατά κανόνα) προετοιμα-

σίας για να καταφέρουν να εξασφαλίσουν μία θέση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, χωρίς να τους δίνεται δυνατότητα να εστιάζουν σε περισσότερα διδακτικά αντικείμενα”. Αυτά τα επιχειρήματα από την πλευρά του Υπουργείου διακρίνονται από σκληρό κυνισμό απέναντι σε όλες τις οικογένειες στη χώρα που αιμορραγούν οικονομικά στέλνοντας τα παιδιά τους στα φροντιστήρια, για να αντεπεξέλθουν στη δυσκολία των εξετάσεων, στην εντατικοποίηση και στους κόφτες που το ίδιο το Υπουργείο θέσπισε!

Δηλώνουν ρητά πως θέλουν να διατηρήσουν την τράπεζα θεμάτων, παρά τις αντιδράσεις εκπαιδευτικών και μαθητών. Η τράπεζα θεμάτων με τη δυσκολία των θεμάτων, σε συνδυασμό με τη δαιδαλώδη ύλη των εξεταζόμενων μαθημάτων, έχει δώσει στις ενδοσχολικές εξετάσεις χαρακτήρα Πανελλαδικών Εξετάσεων. Το Λύκειο έχει εντατικοποιηθεί τρομακτικά τα τελευταία χρόνια και πολλοί μαθητές με την είσοδο τους στο Λύκειο οδηγούνται στην απογοήτευση και εξωθούνται στην ουσία στον αποκλεισμό, ήδη από τις πρώτες τάξεις του. Επιπλέον, οι μαθητές της Γ’ Λυκείου ασφυκτιούν και βιώνουν επιπρόσθετο

άγχος με την τράπεζα θεμάτων στην πιο δύσκολη σχολική τους χρονιά. Οι ενδοσχολικές με τράπεζα θεμάτων και με “κόντρα μάθημα” προηγούνται των Πανελλαδικών εξετάσεων στη Γ’ Λυκείου και βάζουν ακόμα περισσότερα εμπόδια στον σκληρό αγώνα που έχουν να δώσουν αυτοί οι μαθητές.

Είναι ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται να σταματήσουν. Επιχειρούν να εδραιώσουν την τράπεζα θεμάτων και την ΕΒΕ, αλλά σχεδιάζουν και άλλους βάνουσους ταξικούς φραγμούς. Τα συνδικαλιστικά όργανα των εκπαιδευτικών, τα πενταμελή/δεκαπενταμελή των μαθητών και οι σύλλογοι γονέων πρέπει να αντισταθούν στα νέα αυτά μέτρα και να διεκδικήσουν απόσυρση της τράπεζας θεμάτων και της ΕΒΕ. Μόνο οι συλλογικοί, οργανωμένοι και ανυποχώρητοι αγώνες μπορούν να ανακόψουν την επίθεση και μόνο ένα μαχητικό μαθητικό και συνολικότερα νεολαιίστικο κίνημα μπορεί να παλέψει νικηφόρα για τα δικαιώματα στις σπουδές και στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, δικαιώματα που βάνουσα και συστηματικά ξηλώνονται από το σύστημα.

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε το 24ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης

Σε απεργιακό αγώνα οι νοσοκομειακοί γιατροί στη Βρετανία

Σε νέο γύρο απεργιακών κινητοποιήσεων προχωρούν οι ειδικευόμενοι γιατροί και οι νοσοκομειακοί οδοντίατροι στη Βρετανία, διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς που θα ανταποκρίνονται στις ανάγκες τους. Οι ειδικευόμενοι γιατροί έχουν ήδη αποφασίσει κινητοποιήσεις και τον Αύγουστο, ενώ κι οι ειδικευμένοι γιατροί θα προχωρήσουν σε 48ωρη απεργία.

Ο υπουργός Υγείας της Αγγλίας ζήτησε άμεσα την παύση των κινητοποιήσεων και υπόσχεται αύξηση 6% στους μισθούς των γιατρών, την ώρα που οι

μισθοί έχουν μειωθεί κατά 35% απ’ το 2008 ενώ ο πληθωρισμός αγγίζει το 7,9%. Με αφορμή τις ακυρώσεις και αναβολές εγχειρήσεων και ραντεβού, η κυβέρνηση καλεί τους γιατρούς να ξεχάσουν τις απεργίες και «να σκεφτούν τους ασθενείς τους», ενώ η ίδια η πολιτική του συστήματος έχει ρημάξει το σύστημα υγείας κι έχει οδηγήσει σε τεράστιες ελλείψεις προσωπικού και υποδομών. Οι νέοι γιατροί βιώνουν τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση καθώς λαμβάνουν 14 λίρες την ώρα σε μια χώρα που το ήδη μεγάλο κόστος ζωής αυξάνεται δραματικά. Ερ-

Ο νέος ΑΣΕΠ για την πρόσληψη εκπαιδευτικών δεν πρέπει να περάσει

Νέο σύστημα για μόνιμους διορισμούς σε Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση ανακοίνωσε ο νέος υπουργός Παιδείας και θα ψηφιστεί, όπως λένε, μέχρι τον Φλεβάρη του 2024. Αντικαθιστά το «προσοντολόγιο», που είχε ψηφιστεί το 2019 από την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά δεν σταματά το κυνήγι προσόντων. Το νέο σύστημα περιλαμβάνει γραπτό διαγωνισμό μέσω ΑΣΕΠ, μετά ακολουθεί κατάρτιση πίνακα μόνο για τους εκπαιδευτικούς που «πιάνουν» τη βάση και στη συνέχεια έρχεται και το προσοντολόγιο, δηλαδή μοριοδότηση από προϋπηρεσία, παιδαγωγική κατάρτιση, επιστημονική κατάρτιση και κοινωνικά κριτήρια. Όποιος δεν πιάσει τη βάση στον διαγωνισμό, πολύ απλά, ό,τι μάζευε επί χρόνια σε προϋπηρεσία, μεταπτυχιακά και σεμινάρια πάει στράφι.

Οι αλλαγές που εξαγγέλλονται δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Τα τελευταία χρόνια είχαν πυκνώσει οι φήμες και τα δημοσιεύματα για επαναφορά του ΑΣΕΠ. Όμως, η ανακοίνωση και μόνο της αλλαγής του τρόπου διορισμού ήταν αρκετή για να εξοργίσει τους χιλιάδες αναπληρωτές, που επί χρόνια μάζευαν κάθε είδους πιστοποίηση και έτρεχαν στις εσχαιές τις χώρες κάτω από αντίξοες συνθήκες, για να μπορέσουν να μαζέψουν τα μόρια που θα τους εξασφάλιζαν μια μόνιμη δουλειά. Αυτό ανάγκασε την κυβέρνηση να βγει να τους καθησυχάσει, λέγοντας πως δεν είναι στις προθέσεις της να φέρει ανατροπές στις ζωές τους, αλλά χωρίς να αναιρέσει τις δηλώσεις της.

Αλλάζοντας τον τρόπο διορισμού, το υπουργείο απαξιώνει τους κόπους χιλιάδων αναπληρωτών και παγώνει τις προσδοκίες τους για μόνιμη δουλειά. Ό,τι μάζευαν από επιμορφώσεις και προϋπηρεσία, μπαίνει σε δεύτερη μοίρα και λαμβάνονται υπόψη μόνο αν επιτύχουν στον ΑΣΕΠ.

Θέλουν υποταγμένους, ανασφαλείς

και αναλώσιμους όλους τους εκπαιδευτικούς και απαιτούν την πλήρη υποταγή και τη συμμόρφωσή τους. Γι' αυτό φροντίζουν ώστε οι νεοδιοριστοί να περνούν από μια σειρά δοκιμασίες, όπως εισαγωγική επιμόρφωση και ατομική αξιολόγηση. Από εδώ και πέρα θα είναι πολύ δύσκολο να διοριστεί κάποιος ως εκπαιδευτικός και θα γίνει εξίσου δύσκολο το να παραμείνει διορισμένος. Για να το πετύχει αυτό, δένει με το νήμα της αξιολόγησης όλες τις διαδικασίες στην εκπαίδευση. Επίσης, το πνεύμα της Δια Βίου Μάθησης διαχέεται παντού κι αποδεικνύεται για άλλη μια φορά πως πρόκειται για μια δια βίου καταδίκη συλλογής αποδείξεων πως αξίζει να εργάζεται και να πληρώνεται γι' αυτό.

Από το 1997, όταν ο Γεράσιμος Αρσένης, υπουργός Παιδείας της τότε κυβέρνησης Σημίτη του ΠΑΣΟΚ κατάργησε την επετηρίδα και καθιέρωσε τον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ μέχρι σήμερα, τα δικαιώματα που απορρέουν από τα πτυχία έχουν σχεδόν εξαφανιστεί. Από το 2008 που έγινε ο τελευταίος ΑΣΕΠ, υπάρχουν ακόμα επιτυχόντες που διεκδικούν την πρόσληψή τους. Ακολούθησε ένα αλαλούμ στις προσλήψεις, με διάφορους πίνακες αναπληρωτών και μηδενικούς μόνιμους διορισμούς επί πολλά χρόνια. Στα 25 τελευταία χρόνια, όλες οι κυβερνήσεις χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν τον τρόπο πρόσληψης για να περάσουν γενικότερες πολιτικές, να διασπάσουν και να απομονώσουν τους αναπληρωτές και συνολικά τον κλάδο. Ελέγχοντας την στρόφιγγα προσλήψεων, κατάφεραν μια σειρά ανατροπές στα εργασιακά δικαιώματα, όπως πολλαπλές αναθέσεις μαθημάτων στη δευτεροβάθμια, ελαστικοποίηση ωραρίου προκειμένου να λειτουργήσουν τα ολοήμερα σχολεία στα Δημοτικά, επέκταση ωραρίου στα Νηπιαγωγεία και πολλά ακόμη. Ο νόμος για το προσοντολόγιο του ΣΥΡΙΖΑ συνέδεσε την αξιολόγηση με τις προσλή-

ψεις. Τώρα, συνδέεται με την συνολική επίθεση τόσο στον χώρο της εκπαίδευσης και τους εκπαιδευτικούς, όσο και στο δικαίωμα των παιδιών του λαού στην εκπαίδευση.

Απότοκο των παραπάνω πολιτικών και της υποχώρησης του κινήματος ήταν η πολυδιάσπαση των αναπληρωτών. Δημιουργήθηκαν σύλλογοι με βάση τις κατηγορίες που τους χώριζε κάθε φορά η εκάστοτε κυβέρνηση για να τους τοποθετήσει στα σχολεία. Κυρίαρχη λογική είναι η δια-

πραγμάτευση με το υπουργείο των ιδιαίτερων αιτημάτων της ομάδας τους. Αυτή τη φορά, με την εξαγγελία των σχεδίων της κυβέρνησης, η αγανάκτηση της βάσης των αναπληρωτών ήταν τόσο μεγάλη που ανάγκασε τις ηγετικές ομάδες πολλών συλλόγων αναπληρωτών σε κοινή δήλωση, πως τάσσονται κατά του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ. Αυτό δεν σημαίνει πως άλλαξε αυτόματα η λογική τους. Ίσα-ίσα που και υπέρ της Δια Βίου Μάθησης τάσσονται, κάποιες φανερά και υπέρ της αξιολόγησης. Ο στόχος πάντως να μην περάσει ο ΑΣΕΠ είναι αυτός που ενώνει.

Με αυτόν τον στόχο είχε δοθεί η μάχη των εξεταστικών το 1998 αλλά σε εντελώς διαφορετικές συνθήκες. Τότε, οι δυνάμεις της «εκτός των τειχών» αριστεράς είχαν επί της ουσίας κοινή δράση και το βάρος της οργάνωσης το σήκωσε ο ενιαίος Σύλλογος Αδιοριστών. Σήμερα αυτά τα δύο δεν υπάρχουν. Επιπλέον, η εμπειρία από την αντίσταση στο Προσοντολόγιο το 2019, έδειξε πως δεν μπορεί να στηριχτεί κανένας αγώνας από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΟΛΜΕ/ΔΟΕ. Όμως η μάχη πρέπει να δοθεί, όχι εικονικά, με καταγγελίες απλά και συμβολικές κινησεις. Το ζητούμενο, για μια ακόμα φορά, είναι να δοθεί η μάχη πραγματικά με στόχο να μην περάσει η αλλαγή του τρόπου διορισμού. Αυτό σημαίνει μαζικές γενικές συνελεύσεις σωματείων, κινητοποιήσεις, απεργίες και διαδηλώσεις. Θα πρέπει να γίνει πράξη το σύνθημα «οι εκπαιδευτικοί να πάρουν την ζωή τους στα χέρια τους», μακριά από λογικές του «ή τώρα ή ποτέ». Οι αντιστάσεις, ακόμα και κάτω από πιο αντίξοες συνθήκες από τις σημερινές, μπορούν να συγκροτούνται και να νικούν.

γάζονται κάτω απ' τις δυσκολότερες συνθήκες με πρόσχημα «να μάθουν τη δουλειά» και δεν είναι λίγοι αυτοί που άφησαν πίσω το επάγγελμά τους λόγω της εξόντωσης που βίωσαν όλο το προηγούμενο διάστημα.

Το σύστημα υγείας στη Βρετανία δέχεται βαρύ χτύπημα, καθώς οι ελλείψεις τόσο σε υποδομές όσο και σε ιατρικό προσωπικό είναι τεράστιες. Ο μέσος όρος αναμονής ασθενοφόρου για ασθενείς κατηγορίας 2 (με καρδιαγγειακά επεισόδια) μπορεί να φτάσει τα 90 λεπτά, η αναμονή στα επείγοντα υπολογίζεται γύρω στις 12 ώρες, ενώ οι θέσεις προσωπικού που πρέπει να καλυφτούν ανέρχονται στις 130.000. Η πολιτική των εκάστοτε κυβερνήσεων έφερε την υποχρηματοδότηση και υποστελέχωση των νοσοκομείων, κάνοντας σαφές ότι η υγεία τόσο του λαού όσο και των εργαζομένων στα νοσοκομεία βρίσκεται σε δεύτερη μοίρα.

Το ιατρικό προσωπικό, έχοντας εργαστεί σε απάνθρωπες συνθήκες την περίοδο της πανδημίας κι έχοντας δει το μισθό του να καταβαρθώνεται την τελευταία χρονιά, πρόσθετα στις διαρκείς μειώσεις των προηγούμενων χρόνων, προχωράει σε πρωτόγνωρες κινητοποιήσεις (πρώτη φορά μετά από 10 χρόνια) και δείχνει επιμονή στον αγώνα. Παίρνει μ' έναν τρόπο τη σκυτάλη από πλήθος κλάδων στη χώρα που αγωνίστηκαν το προηγούμενο διάστημα, ενώ ορισμένοι, όπως οι μηχανοδηγοί, οργανώνουν αντίστοιχες απεργίες. Όλοι οι κλάδοι που κινητοποιούνται πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να προχωρήσουν ακόμα πιο μαζικά στη διεκδίκηση του κοινού τους αιτήματος για πραγματικές αυξήσεις και την κατάδειξη του κοινού τους εχθρού: το σύστημα και τις κυβερνήσεις του.

Σινοαμερικανικές σχέσεις

Τι σηματοδοτεί το ταξίδι Κίσινγκερ στη Κίνα;

Ο υπερωνόβιος Κίσινγκερ, (τον περασμένο Μάη έκλεισε τα 100), αποκαλούμενος και «μάγος της διπλωματίας», επισκέφτηκε την Κίνα στις 20 του Ιούλη. Η επίσκεψη του πραγματοποιείται -σχεδόν με ακρίβεια ημέρας- 52 χρόνια μετά την πρώτη επίσκεψή του στο Πεκίνο τον Ιούλιο του 1971. Έκτοτε βρέθηκε εκεί για περισσότερες από 100 φορές! Ο πρόεδρος της Κίνας Σι τον υποδέχθηκε στο κτίριο όπου είχε συναντηθεί με τους Κινέζους ηγέτες κατά την πρώτη επίσκεψή του, κίνηση που εγκριματίστηκε από τον Κίσινγκερ.

Ο αρχιτέκτονας της ιστορικής προσέγγισης μεταξύ των ΗΠΑ και της Κίνας τη δεκαετία του 1970, έχει αφήσει βαρύ αποτύπωμα στην πιο σκληρή φάση του Ψυχρού Πολέμου. Άνοιξε το δρόμο για την ιστορική επίσκεψη του τότε προέδρου των ΗΠΑ, Νίξον, στο Πεκίνο το 1972, πράγμα που είχε ιστορικές συνέπειες στους παγκόσμιους συσχετισμούς στη συνέχεια.

Η τελευταία επίσκεψη είχε συμβολισμούς και πολλά υπονοούμενα. Οι έπαινοι από τη ηγεσία της Κίνας περίσσεψαν! ...«Ο κινεζικός λαός δεν ξεχνά ποτέ τους παλιούς του φίλους, και οι σινοαμερικανικές σχέσεις θα συνδέονται πάντα με το όνομα του Κίσινγκερ», είπε ο Σι, συμπληρώνοντας πως η επίσκεψή του αυτή τη φορά έχει «ξεχωριστή σημασία». Από τη μεριά του ο ΥΠΕΞ, Γι, δήλωσε: «Η αμερικανική πολιτική προς την Κίνα χρειάζεται διπλωματική σοφία τύπου Κίσινγκερ και πολιτικό θάρρος τύπου Νίξον!» Ωστόσο η επίσκεψη Κίσινγκερ δε σηματοδοτεί μόνο μια «νοσταλγική εποχή» των σχέσεων. Γίνεται τη στιγμή που οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες βρίσκονται στο χαμηλότερο επίπεδο.

Ο Κίσινγκερ δεν συναντήθηκε μόνο με τον Σι, αλλά και με τον κορυφαίο διπλωμάτη της Κίνας, Γι, και τον υπουργό Άμυνας Λι. Η επίσκεψη συνέπεσε με αυτήν του απεσταλμένου των ΗΠΑ Κέρι, και ακολούθησε τις επισκέψεις υψηλόβαθμων Αμερικανών αξιωματούχων, όπως η

υπουργός Οικονομικών Γέλεν, ο υπουργός Άμυνας Όστιν, και ο υπουργός Εξωτερικών Μπλίνκεν. Από τους τέσσερις ο Κινέζος πρόεδρος συναντήθηκε μόνο με τον Μπλίνκεν. Ο εκπρόσωπος του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας του Λευκού Οίκου Κίρμπι χαρακτήρισε ...«ατυχές το γεγονός, ότι ένας ιδιώτης μπόρεσε να συναντήσει τον υπουργό Άμυνας», και όχι ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Όστιν!

Αντιπαραβάλλοντας την επίσκεψη Κίσινγκερ με αυτή των τεσσάρων κορυφαίων αξιωματούχων της κυβέρνησης Μπάιντεν, που χαρακτηρίστηκαν «αποτυχία», διακρίνει κανείς στοιχεία υπερβολής στη διπλωματική τακτική του Πεκίνου. Από την άλλη, για να κατανοήσουμε την τακτική του Πεκίνου, είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε το πολιτικό κλίμα στην Ουάσιγκτον. Παρ' ότι ακούγονται διάφορα για πόλωση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, ένας από τους λίγους τομείς της πρόσφατης δικομματικής συναίνεσης ήταν να θεωρηθεί η Κίνα ως αντίπαλος και όχι ως εταίρος.

Αυτό ξεκινά επί διακυβέρνησης Ομπάμα, και επιτείνεται από την κυβέρνηση Τραμπ, με υπογράμμιση των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ενίσχυση της υποστήριξης στην Ταϊβάν και με το ξεκίνημα ενός εμπορικού πολέμου με την Κίνα. Για τα επόμενα δύο χρόνια, η κυβέρνηση Μπάιντεν έκανε σαφές ότι έπαιρνε σοβαρά τον στρατηγικό ανταγωνισμό με την Κίνα, πράγμα που έδειχνε να σηματοδοτεί το τέλος της «στρατηγικής ασάφειας» των ΗΠΑ σχετικά με την Ταϊβάν, καθιστώντας ξεκάθαρο ότι οι ΗΠΑ θα παρέμβουν σε μια στρατιωτική επίθεση της ΛΔΚ. Οι ΗΠΑ ξεκίνησαν το Quad και κυκλοφόρησαν το Οικονομικό Πλαίσιο Ινδο-Ειρηνικού, δομές που είναι ξεκάθαρα σχεδιασμένες ενάντια στην Κίνα. Επίσης συχνά ο Μπάιντεν χαρακτηρίζει «δικτάτορα» τον Σι, το έκανε μάλιστα αμέσως μετά την επίσκεψη στο Πεκίνο του Υπουργού Εξωτερικών, Μπλίνκεν.

Σε ότι αφορά τον Κίσινγκερ, αποτελεί τον βετεράνο εκείνο της πολιτικής που

ακολούθησε το δικό του δρόμο! Η ανάμιξή του στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ είναι διαρκής. Πολλοί βετεράνοι της πολιτικής συνήθως γράφουν απομνημονεύματα ή κάνουν περιστασιακά ομιλίες για διάφορα θέματα ή τίθενται επικεφαλής μιας μη κερδοσκοπικής οργάνωσης ή ακολουθούν την παραδοσιακή οδό σε «δεξαμενές σκέψης». Ωστόσο, μια επιτυχημένη κερδοσκοπική εταιρεία συμβούλων είναι πολύ πιο ενεργή πολιτικά σε σχέση με όλα τα προηγούμενα.

Το 1982, ιδρύεται και διευθύνεται από τον Κίσινγκερ, η Kissinger Associates, Inc, μια διεθνής εταιρεία γεωπολιτικών συμβούλων που βοηθά τους πελάτες της στον εντοπισμό στρατηγικών εταίρων και επενδυτικών ευκαιριών, συμβουλευόντάς τους για τις κυβερνητικές σχέσεις. Βασικά εξειδικεύεται σε αυτούς που επενδύουν στην Κίνα. Το πλεονέκτημα του Κίσινγκερ ήταν η πρόσβασή του στους διαδρόμους της εξουσίας, όχι μόνο της Ουάσιγκτον, αλλά και του Πεκίνου.

Αυτό ερμηνεύει επίσης γιατί ο εν λόγω αντιστάθηκε στη στροφή στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ απέναντι σε Ρωσία και Κίνα. Ο Κίσινγκερ έχει κάνει πολλές φορές τα τελευταία χρόνια δηλώσεις για τη βελτίωση των σχέσεων με την Κίνα, όπως η πρόσφατη.. «Οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Κίνα πρέπει να ξεπεράσουν τις παρεξηγήσεις(;) , να συνυπάρξουν ειρηνικά και να αποφύγουν τη σύγκρουση. Η Ιστορία αλλά και η πραγματικότητα αποδεικνύουν διαρκώς πως ούτε οι ΗΠΑ ούτε η Κίνα έχουν το περιθώριο

να είναι εχθροί». Το βέβαιο είναι πως, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί σήμερα οι σινοαμερικανικές σχέσεις, δεν είναι ζήτημα «παρεξηγήσεων», αλλά ανταγωνισμού με αγεφύρωτες αντιθέσεις.

Πάντως το μήνυμα προς Πεκίνο είναι ότι υπάρχει και «άλλη Αμερική» που δεν ευθυγραμμίζεται απόλυτα με τις πολιτικές του Λ. Οίκου των τελευταίων ετών.

Για την Κίνα πάλι ήταν μια ευκαιρία να υποδείξει ότι θα ανταποκρινόταν καλύτερα, όχι ίσως στις πολιτικές των ΗΠΑ που προέκυψαν στην εποχή του Κίσινγκερ, αλλά σε αυτές που ίσχυαν μια-δυο δεκαετίες πριν. Και οι τιμές που επεφύλαξε το Πεκίνο στον Κίσινγκερ είναι ένας σχετικά «λεπτός τρόπος» να σηματοδοτήσουν την προτίμησή τους σε αυτή την επιστροφή.

Πάντως τα κίνητρα των κινήσεων τόσο του Κίσινγκερ όσο και της Κίνας βρίσκονται στο παρόν και όχι σε ένα παιχνίδι νοσταλγίας.

X.B.

Ισραήλ

Βαθαίνει η κρίση μετά την ψήφιση των αλλαγών στα δικαστήρια

Πραγματοποιήθηκε η συνεδρίαση της Κνέσεν τη Δευτέρα 24/7 η οποία ολοκλήρωσε τη διαδικασία ανάγνωσης του νομοσχεδίου (απαιτούνται τρεις) και ενέκρινε, όπως αναμενόταν, μέρος του σχεδίου για τη δικαστική μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Νετανιάχου. Αυτή τη φορά η αντιπολίτευση αποχώρησε από τη συνεδρίαση, κάτι που ανεβάζει το επίπεδο αντιπαράθεσης. Η πρώτη συνεδρίαση, μία εβδομάδα πριν, σηματοδοτήθηκε από δυναμικές κινητοποιήσεις, ενώ διαδηλωτές κατάφεραν και εισέβαλαν στην αίθουσα συνεδριάσεων.

Οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν στο μεσοδιάστημα και κορυφώθηκαν με τη μεγάλη διαδήλωση του Σαββάτου 22/7. Χιλιάδες κόσμος διαδήλωσαν για 29η φορά, ενώ αρκετοί από αυτούς πραγματοποίησαν πορεία περίπου 70 χιλιομέτρων στο δρόμο που συνδέει το Τελ Αβίβ με την Ιερουσαλήμ και κατασκήνωσαν στο χώρο μπροστά από το Κοινοβούλιο. Τελικά η αστυνομία διέλυσε τη συγκέντρωση χρησιμοποιώντας αντλίες νερού και χημι-

κά. Παράλληλα, 1.100 έφεδροι της ισραηλινής Πολεμικής Αεροπορίας διεμήνυσαν ότι δεν θα λάβουν μέρος στην εθελοντική τους θητεία, αν η Κνέσεν εγκρίνει το νομοσχέδιο. Ο αριθμός δεν είναι

αμελητέος και η κίνηση κάθε άλλο παρά συμβολική, με την κυβέρνηση να ανακοινώνει πως δεν θα ανεχθεί ανυποταξία.

Ο επικεφαλής του συνδικάτου Histadrut προειδοποίησε πως οι εργαζόμε-

νοι «θα παρέμβουν και θα χρησιμοποιήσουν τη δύναμή τους» σε περίπτωση που η δικαστική μεταρρύθμιση προχωρήσει. Καθώς δεν φαίνεται όμως να υπάρχει στο Ισραήλ δυνατό κίνημα, τέτοιο που να θέτει σε αμφισβήτηση και να αντιπαλεύει την κυβερνητική πολιτική υπερασπιζόμενο τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα, αυτές οι αντιδράσεις εντάσσονται στο πλαίσιο των ενδοαστικών αντιπαράθεσεων και δεν αντιπαρατίθενται με την πολιτική της κυβέρνησης, πόσο μάλλον καθώς δεν καταδικάζουν την ισραηλινή κατοχή της Παλαιστίνης. Είναι επίσης ενδεικτικό ότι για την αναβολή, το Μάρτη, της διαδικασίας της δικαστικής μεταρρύθμισης, δεν μέτρησε τόσο η πίεση του συνδικάτου που είχε προκηρύξει γενική απεργία, όσο το ένστικτο αυτοσυντήρησης της κυβέρνησης Νετανιάχου, που αντιλαμβάνεται ότι οι βαρύνουσες σημασίες διαφωνίες είναι αυτές του συστήματος. Δεν είναι τυχαίο ότι χρειάστηκε τη συμφωνία του Μπεν Γκβιβ, ο οποίος πήρε ως αντάλλαγμα την ίδρυση «εθνοφρουράς» υπό

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Πόσα πουλιά μπορούν να ξαποστάσουν πάνω σε ένα κλαδί δράκαινας; Όσα και να στριμωχτούν, δεν μπορούν να φτάσουν τον ανθρωπινό συνωστισμό που υπάρχει στην Μαθάρε, την παραγκούπολη στην βορειοανατολική πλευρά του Ναϊρόμπι. Γύρω στα τέσσερα χιλιόμετρα απόσταση από το κέντρο της πρωτεύουσας της Κένυα, σε μια έκταση περίπου 7,5 τετραγωνικών χιλιομέτρων, μέσα σε παραπήγματα από τσίγκο, χαρτόνι και ξύλο ζουν πάνω-κάτω πεντακόσιες χιλιάδες άνθρωποι! Η Μαθάρε, που στην γλώσσα γκικούγιου σημαίνει το δένδρο δράκαινα, είναι η πιο πυκνοκατοικημένη περιοχή της χώρας. Αντίθετα με τον εθνικό μέσο όρο των 82 ανθρώπων ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, εδώ κατοικούν 69 χιλιάδες στην ανάλογη έκταση! Η Μαθάρε δεν ήταν πάντα κοιλάδα. Έγινε ύστερα από συστηματικό σκάψιμο στα χρόνια της αποικιοκρατίας σε ένα λατομείο από το οποίο εξόρυσαν πέτρες. Εκεί άρχισαν από το 1920 να συγκεντρώνονται οικογένειες εργατών που έρχονταν από την επαρχία για να δουλέψουν στην πόλη. Είχαν το καθεστώς του προσωρινού κατοίκου και συχνά οι Βρετανοί τους έδιωχναν όταν δεν τους χρειαζόνταν. Από τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας, μετατράπηκε σε καταφύγιο των ανθρώπων που άρχισαν να συρρέουν από την ύπαιθρο αλλά και από γειτονικές χώρες αναζητώντας εργασία. Έχοντας δίπλα ένα κέντρο απομόνωσης για ασθενείς με ευλογιά, το οποίο εξελίχθηκε στο μεγαλύτερο ψυχιατρικό νοσοκομείο της χώρας, η Μαθάρε ταυτίστηκε με τους απόκληρους και τους απόβλητους. Όπως και οι υπόλοιπες παραγκούπολεις γύρω από το Ναϊρόμπι, η Μαθάρε αποτελεί σύμβολο της ανεξέλεγκτης αστικοποίησης, έμβλημα των αποτυχιών της περιόδου της υποτιθέμενης ανεξαρτησίας. Μια τυπική ανεξαρτησία, η οποία δεν διέκοψε τον έλεγ-

χο της χώρας από τα παλιά αφεντικά, σε συνεργασία αυτήν την φορά με μια διεφθαρμένη μαύρη πολιτική και οικονομική μειοψηφία. Στην Μαθάρε ενδημούν η φτώχεια, η αναδουλειά, οι μολυσματικές ασθένειες, οι άσχημες μυρωδιές, οι συμμορίες του δρόμου με επικεφαλής τους Μουνγκίκι, οι δυτικές ιεραποστολές με πιο δραστήριους τους Ευαγγελιστές, η βία κατά των γυναικών, τα ναρκωτικά και το φθηνό τοξικό ποτό Τσανγκάα. Λείπουν το πόσιμο νερό, το αποχετευτικό δίκτυο, οι υγειονομικές υπηρεσίες και τα σχολεία. Ολόκληρες οικογένειες ζουν σε ένα δωμάτιο και σε πρόχειρες κατασκευές από χαρτόνι καταμεσής των στενών και βρώμικων δρόμων. Δεν είναι φημισμένη όπως η Κιμπέρα, που θεωρείται η Βασίλισσα των φτωχογειτονιών, αλλά δεν υστερεί καθόλου σε αθλιότητα.

Μάου-Μάου δεν σημαίνει τίποτε! Παρά τις κατά καιρούς προσπάθειες να αναζητηθεί μια εξήγηση σε φράσεις στα γκικούγιου ή σε άλλες τοπικές διαλέκτους, ήταν μια απαξιωτική βρετανική έκφραση για να συκοφαντήσουν το κίνημα των νεαρών, ανδρών και γυναικών από τις φυλές Κικούγιου, Έμπου και Μερου που πάλεψαν απεγνωσμένα για την ανεξαρτησία της Κένυα από την σκληρή κατοχή και την αποικιοκρατία. Μια ηρωική εξέγερση που ξέσπασε το 1952 με οργανωτή τον Στρατό για Γη και Ελευθερία (LFA), βάστηξε σχεδόν οκτώ χρόνια, πνίγηκε στο αίμα από τους Εγγλέζους αλλά κλόνισε την αποικιοκρατική εξουσία. Τα μαζικά εγκλήματα που διέπραξαν οι Βρετανοί αποικιοκράτες παραμένουν ακόμη ατιμώρητα και σε μεγάλο βαθμό άγνωστα στην διεθνή κοινή γνώμη. Η Μαθάρε ήταν ένα από τα προπύργια του απελευθερωτικού στρατού και τροφοδότης των ανταρτών που πολεμούσε γύρω από το Ναϊρόμπι πληρώνοντας βαρύ τίμημα. Για τον ρόλο τους στην εξέγερση, οι περισσότεροι κάτοικοι της

το δικό του υπουργείο, μιας στρατιωτικής δύναμης πλάι στον επίσημο στρατό, με σαφές ιδεολογικό (φασιστικό) πρόσημο, η οποία έδωσε δείγματα δράσης στις πρόσφατες επιχειρήσεις στη Τζενίν. Ο εκφασισμός της πολιτικής ζωής του Ισραήλ είναι μάλλον επικίνδυνος χαρακτηρισμός...

Η κυβέρνηση διατείνεται πως στόχος της μεταρρύθμισης είναι να διασφαλιστεί «ισορροπία» μεταξύ των εξουσιών (νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής). Στην πραγματικότητα όμως αυτό που επιτυγχάνεται είναι η ενίσχυση των δύο πρώτων. Γιατί είναι τουλάχιστον παράδοξο να καλείται η δικαστική εξουσία να αποφάσεται για το «λογικό χαρακτήρα» των αποφάσεων του υπουργικού συμβουλίου ή να «διαφυλάσσει» τη συνταγματικότητα όταν δεν υπάρχει το «μέτρο σύγκρισης», δηλαδή το Σύνταγμα. Αυτή είναι μια «λεπτομέρεια» για τη μοναδική «δημοκρατική χώρα» της περιοχής, αλλά και για τις χώρες-συμμάχους και υποστηρικτές της -κυρίως τις ΗΠΑ- οι οποίες, αντιλαμβανόμενες τη σοβαρότητα του πράγματος, συστήνουν «ευ-

ρεία συναίνεση» για «αποφυγή δικασμού» της ισραηλινής κοινωνίας.

Το διάστημα των τριάντα εβδομάδων που διαρκούν οι διαδηλώσεις είναι μεγάλο τόσο για το λαό όσο και για την κυβέρνηση. Μένει να φανεί αν όντως έχει ανοίξει ρήγμα στο πολιτικό σκηνικό και τι βάθος έχει αυτό, αν -και πόσο- θα επιμείνουν οι αντιδράσεις ή θα απορροφηθούν τελικά από κατευναστικές κινήσεις της κυβέρνησης (ή/και της αντιπολίτευσης). Ο Νετανιάχου εκτός από το δικό του παλμό (υποβλήθηκε σε επέμβαση βηματοδότη), θα πρέπει να «ρυθμίσει» και αυτόν της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Γνωρίζει ότι δεν μπορεί και δεν γίνεται να υποχωρήσει, πιθανόν να καταφέρει να αμβλύνει τις γωνίες. Κάτι τέτοιο ήδη διαφαίνεται στις «διορθωτικές» κινήσεις σε κάποιες διατάξεις της δικαστικής μεταρρύθμισης. Και παρά τις όποιες «τάσεις ανυπακοής» (επίσημη επίσκεψη στην Κίνα, μη συμμετοχή στον πόλεμο στην Ουκρανία) το Ισραήλ παραμένει πιστό στο μεγάλο ιμπεριαλιστικό αφεντικό, κερδίζοντας επάξια το χαρακτηρισμό του κράτους-τρομοκράτη.

Μαθάρε, Ναϊρόμπι

Τα πέταλα ματώνουν ακόμη!*

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την ανάλυση του Stefano Bellucci “Not Yet Revolution!”: Socialism in Kenya from the 1960’s to the 1990’s” στο συλλογικό τόμο Socialismes en Afrique, books.openedition.org/editionsms/51375 και το κείμενο “MATHARE: An Urban Bastion of Anti-Oppression Struggle in Kenya” του Samuel Gathanga Ndung’u, www.theelephant.info/reflections/2021/11/12/mathare-urban-bastion-of-the-struggle-against-oppression-in-kenya/

atheatoskosmosps.blogspot.com

Μαθάρε υποχρεώθηκαν να ξεσπιτωθούν, να φύγουν από το Ναϊρόμπι και μοναχά μετά την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας, το 1964, κατάφεραν να επιστρέψουν. Η Κένυα εδώ και μήνες βρίσκεται σε μια διαρκή κοινωνική αναταραχή και η Μαθάρε έγινε και πάλι τις τελευταίες εβδομάδες αφετηρία οργισμένων διαδηλώσεων ενάντια στην κυβέρνηση του προέδρου Γουίλιαμ Ρούτο. Ακολουθώντας τις συνταγές του Δ.Ν.Τ., η κυβέρνηση επέβαλλε διπλάσιασμο του φόρου στα καύσιμα (από 8% σε 16%), άρση των επιδοτήσεων στους φτωχούς, φόρους στη ζάχαρη και το αλεύρι και μια έκτακτη εισφορά στους μισθούς του δημοσίου τομέα για να χρηματοδοτηθεί -υποτίθεται- ένα πρόγραμμα στέγασης στα πλαίσια συμπράξεων με ιδιώτες εργολάβους. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής που σιγόβραζε. Στα οικονομικά αδιέξοδα και στις επιπτώσεις από την πανδημία προστέθηκε μια παρατεταμένη ξηρασία που έφερε στα πρόθυρα επισιτιστικής κρίσης εκατομμύρια Κενυάτες. Ο ετήσιος πληθωρισμός εκτινάχθηκε στο 9,2% τον Φεβρουάριο, κυρίως λόγω της αύξησης του κόστους των τροφίμων, των μεταφορών και του ηλεκτρικού ρεύματος. Μειώθηκαν δραματικά τα συναλλαγματικά αποθέματα, υποτιμήθηκε το σελίνι και η χώρα βρίσκεται μπροστά σε μια κρίση χρέους. Τα εκατομμύρια των φτωχών Κενυατών δεν χρειάστηκαν παρά μόνο λίγες ημέρες για να καταλάβουν πως η κυβέρνηση, σε αντίθεση με τους όρκους για φιλολαϊκή πολιτική, είχε αποφασίσει να τους στείλει τον λογαριασμό. Βγήκαν στους δρόμους απαιτώντας να παρθούν τα μέτρα πίσω και εισέπραξαν την σκληρή βία της αστυνομίας και την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Ο ακριβής αριθμός των νεκρών είναι άγνωστος. Η κυβέρνηση μιλά για έξι νεκρούς, αλλά τα συνδικάτα και οι κοινω-

νικές οργανώσεις ισχυρίζονται πως ξεπέρασαν τους είκοσι!

Ο πληθυσμός της Μαθάρε είναι ανάμικτος. Στην παραγκούπολη οι Κικούγιου συγκατοικούν με μέλη των φυλών Λούο και Λούκια. Οι δυτικοί αναλυτές και οι καθεστωτικές δυνάμεις αποδίδουν τις πολιτικές συγκρούσεις και τις λαϊκές εξεγέρσεις αποκλειστικά στις φυλετικές αντιθέσεις. Η συνεχιζόμενη για δεκαετίες ενδοαστική πολιτική αναμέτρηση ανάμεσα στις ισχυρές πολιτικές δυνάμεις της μετα-αποικιακής εποχής, με πρωταγωνιστές τα τελευταία χρόνια τους γιους Οντίνγκα και Κενυάτα και τον Ρούτο μπορεί να επισκιάζει τις κοινωνικές αντιθέσεις, αλλά οι τελευταίες αποτελούν στην πραγματικότητα την κινητήρια δύναμη των νεαρών Κενυατών οι οποίοι ολοένα και πιο συχνά βγαίνουν στους δρόμους. Η Κένυα, χώρα-κλειδί για τους συσχετισμούς και πύλη εισόδου στην ανατολική Αφρική, αν και βρέθηκε από νωρίς στο πλευρό των Δυτικών στα χρόνια του Ψυχρού Πολέμου, συνεχίζει να αποτελεί πεδίο αναμέτρησης για την ξένη επιρροή. Σε αυτήν την αναμέτρηση, το μετα-αποικιακό καθεστώς, από τα χρόνια του Γιόμο Κενυάτα και την διάδοχη πολυετή δικτατορία του Ντάνιελ Αράπ Μόι μέχρι σήμερα, υπήρξε συνεταίρος στην λεηλασία του εθνικού πλούτου. Για τα εκατομμύρια των φτωχών Κενυατών, ο αγώνας για μια ριζική κοινωνική βελτίωση συνεχίζει να πληρώνεται με αίμα και διωγμούς.

* Ο τίτλος είναι δάνειο από το πιο γνωστό μυθιστόρημα του εξόριστου Κενυάτη συγγραφέα και αγωνιστή Νγκούγκι γουά Θιόνγκο “Πέταλα από αίμα”, το οποίο κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Καστανιώτη.

Ουκρανία

Αναβάθμιση του πολέμου και επέκταση των κινδύνων

Οι απειλές επέκτασης του πολέμου σε Λευκορωσία και Πολωνία, στο φόντο από τη μια της βαλτωμένης «ουκρανικής αντεπίθεσης» και των εμπρηστικών αποφάσεων της Συνόδου του NATO στο Βίλνιους και από την άλλη της αναβάθμισης των στρατιωτικών κινήσεων της Ρωσίας, προϊδεάζουν για την συνέχιση και κλιμάκωση της αιματηρής σύγκρουσης στα ουκρανικά εδάφη.

«Ουκρανική αντεπίθεση» - Ρωσικές κινήσεις

Εκτός ελαχίστων, άπαντες - από δυτικές μυστικές υπηρεσίες, «δεξαμενές σκέψης» και φημισμένα ΜΜΕ- αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι τα αποτελέσματα οκτώ εβδομάδων «ουκρανικής αντεπίθεσης», χωρίς καν να έχουν πλησιάσει την πρώτη από τις τρεις γραμμές άμυνας του ρωσικού στρατού, είναι οικτρά και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να ισοσκελίσουν τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες (πάνω από 30 χιλιάδες υπολογίζονται) και τις μεγάλες απώλειες σε δυτικό εξοπλισμό αλλά και στο ηθικό των ουκρανικών στρατευμάτων. Ακόμα και αυτά τα πολυδιαφημιζόμενα κέρδη κάποιων υψωμάτων κοντά στο Μπαχμούτ, μένει να αποδειχτεί εάν μπορούν να αντέξουν μπροστά στην ισχύ των συνδυασμένων κινήσεων πυροβολικού, ντρώουν και αεροπορίας των ρωσικών δυνάμεων. Πληροφορίες από πολλές πηγές αναφέρουν πως το καθεστώς του Κιέβου έχει ίσως μία ακόμη ευκαιρία αντεπίθεσης, με τις εναπομείνουσες καλές μονάδες του συν τις εφεδρείες, μέχρι το φθινόπωρο.

Πάντως βορειότερα, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν δημιουργήσει προγεφυρώματα και δημιουργούν άξονες επίθεσης προς τις κατευθύνσεις Κουπιάνσκ- Λίμαν- Σεβέρσκ. Έχοντας περάσει στην αντεπίθεση, βάζουν τις βάσεις για ανακατάληψη των εδαφών από τα οποία αποσύρθηκαν πέρυσι την άνοιξη στην περιοχή του Χάρκοβο, ενώ κάποιοι μιλούν ακόμη και για μια επανάληψη της πολιορκίας της ίδιας της πόλης του Χάρκοβο.

Ενδεικτική της δυσμενούς θέσης του Κιέβου είναι η άκρως τυχοδιωκτική επαναφορά στο προσκήνιο της φήμης για πιθανή ... ρωσική επίθεση στον πυρηνικό σταθμό της Ζαπορίζιε (που η Ρωσία κατέχει!), η οποία θα δικαιολογούσε την εμπλοκή του NATO στον πόλεμο. Για να μην σχολιάσουμε τις επιθέσεις με ντρώουν στην Μόσχα, που είναι περισσότερο πολιτικού παρά στρατιωτικού χαρακτήρα.

ΗΠΑ και Δύση: επιμονή στην γραμμή της όξυνσης παρά τα προβλήματα

Η εμπρηστική απόφαση της συγκρότησης δύναμης ετοιμότητας 300 χιλιάδων αντρών στα δυτικά σύνορά της Ρωσίας αλλά και ο νέος πακτωλός χρημάτων και πολεμικού εξοπλισμού προς το καθεστώς

Ζελένσκι, (μεταξύ αυτών και οι απαγορευμένες από διεθνείς συνθήκες, βόμβες διασποράς) που αποφασίστηκε στην πρόσφατη σύνοδο του NATO στο Βίλνιους δείχνει την κατεύθυνση όξυνσης του πολέμου.

Ωστόσο οι αποφάσεις αυτές δεν μπορούν να κρύψουν το γεγονός ότι οι εξελίξεις στο μέτωπο του πολέμου έχουν ανησυχήσει σφόδρα τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές ενώ έχουν εντείνει τους προβληματισμούς μέσα στους κόλπους της δυτικής συμμαχίας,!

Οι προβληματισμοί και οι εντάσεις για την ακολουθούμενη πολιτική εκφράζονται με διάφορους τρόπους και αφορές. Από την «απαισιοδοξία» για την έκβαση του πολέμου που εκδηλώνει δημόσια το CNN, τις αναφορές του Newsweek για τις πολλαπλάσιες -των επίσημων αναφορών- απώλειες των ουκρανικών στρατευμάτων, μέχρι τις δηλώσεις του Ρίτσαρντ Χάας, προέδρου του ισχυρού Council of Foreign Relations, για παροχή εγγυήσεων ασφαλείας στην Ουκρανία τύπου Ισραήλ, (που δεν θα αφορούν μια σαφώς οριοθετημένη επικράτεια στον χάρτη) και που θα αφήνουν ανοιχτό το ενδεχόμενο ενός μελλοντικού συμβιβασμού. Επιστέγασμα όλων, οι κατ' ιδίαν συνομιλίες δυτικών αξιωματούχων στο Φόρουμ Ασφαλείας στο Άσπεν των ΗΠΑ, στις οποίες εξέφραζαν την απογοήτευσή τους για την «ουκρανική αντεπίθεση», εκτιμώντας παράλληλα πως οι διαφωνίες δυτικών κρατών όσον αφορά την στήριξη της Ουκρανίας θα αυξηθούν κατακόρυφα τον χειμώνα που έρχεται.

Έτσι και αλλιώς οι δυτικοί, ευρωπαίοι και αμερικάνοι, συνεχίζουν να παίρνουν μια γεύση της αλλαγής της κατάστασης σε παγκόσμιο επίπεδο. Τα δείγματα πολλά: άρνηση των χωρών της Λα-

τινικής Αμερικής στην πρόσφατη Σύνοδο ΕΕ-Λατινικής Αμερικής και Καραϊβικής να καταδικαστεί η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, αδυναμία έκδοσης κοινού ανακοινωθέντος στην πρόσφατη Σύνοδο του G20 με επίδοκο το ίδιο ζήτημα, «συνωστισμός» στην πόρτα των BRICS μιας σειράς περιφερειακών χωρών, ένταξη του Ιράν ως πλήρες μέλος στον Οργανισμό Συνεργασίας της Σαγκάης.

Γι' αυτό και σε μια κίνηση επίδειξης ισχύος, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στέλνει στην περιοχή μαχητικά F-16 και F-35, μαζί με το πυραυλοφόρο αντιτορπιλικό «Thomas Hudner», με πρόσχημα την ανάγκη «αναχαίτισης των ιρανικών επιθέσεων εναντίον ξένων δεξαμενόπλοιων», ενώ αναπτύσσει αεροσκάφη F-22 «για να αντιμετωπίσουν τα ρωσικά μαχητικά, που σταθμεύουν στη Συρία». Με βάση αυτά που διακυβεύονται, θα πρέπει να περιμένουμε κι άλλες κινήσεις πολεμικού χαρακτήρα από τις ΗΠΑ.

Η συμφωνία για τα σιτηρά και οι μαζικές επιθέσεις της Ρωσίας

Αφού έδωσε δύο παρατάσεις, τελικά η Ρωσία απέσυρε στις 20 Ιουλίου τις εγγυήσεις ασφάλειας της ναυτιλίας και έκλεισε τον «ανθρωπιστικό διάδρομο», κατά μήκος του οποίου τα πλοία ταξίδευαν στο πλαίσιο της Πρωτοβουλίας της Μαύρης Θάλασσας. Ουσιαστικά, μεγάλα τμήματα της Μαύρης Θάλασσας είναι υπό ρωσικό ναυτικό αποκλεισμό. Η επίσημη δικαιολόγηση αφορά την μη τήρηση των δεσμεύσεων για την εξαγωγή ρωσικών προϊόντων αλλά και την χρησιμοποίηση του «ανθρωπιστικού διαδρόμου» για «τρομοκρατικές επιθέσεις» (αναφορά στην προ λίγων ημερών επίθεση που έγινε ξανά εναντίον της γέφυρας της Κρι-

μαίας αλλά και στις επιθέσεις στον ναύσταθμο της Σεβαστούπολης). Με την κίνησή της αυτή, η Ρωσία απαντάει άμεσα και στις πρόσφατες αποφάσεις του NATO όσον αφορά την στήριξη του καθεστώτος του Κιέβου και στέλνει μήνυμα στην Τουρκία, που επωφελοούνταν από την συμφωνία, ότι καμιά κίνηση δεν είναι χωρίς κόστος. Φυσικά, η ρωσική ηγεσία ήδη έχει δηλώσει πως θα αποκαταστήσει η ίδια τις ποσότητες σιτηρών που θα λείψουν από την αγορά, ενώ ειδικά για τις χώρες της Αφρικής και γενικά τις φτωχές χώρες, πως θα προβεί ακόμα και σε δωρεάν αποστολή σιτηρών από την πλευρά της Μόσχας. Συνεχίζει έτσι παράλληλα την αποδόμηση του «δυτικού παραδείγματος».

Κυρίως όμως -όπως έδειξαν και οι κατοπινές μέρες- ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δείχνει πως σε μια δύσκολη στιγμή για ΗΠΑ-NATO και το ενεργούμενό της καθεστώς του Κιέβου, μπορεί να κλιμακώσει την αντιπαράθεση σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα και να δημιουργήσει ακόμα μεγαλύτερα προβλήματα συνοχής, τόσο στο εσωτερικό του καθεστώτος του Κιέβου όσο και στους δυτικούς προστάτες του. Έτσι, με τις συνεχείς επίθεσεις μέρες μαζικές επιθέσεις στα λιμάνια της Οδησσού και του Νικολάεφ, στην αεροπορική βάση Κανάτοβο και στην σημαντική για την επιμελητεία του ουκρανικού στρατού γέφυρα Ζατόκα, αλλά και στα λιμάνια Ισμαήλ και Ρένι του Δούναβη (στα σύνορα Ουκρανίας - Ρουμανίας), ο ρωσικός στρατός κατέστρεψε με συστηματικό τρόπο εγκαταστάσεις στρατιωτικής βιομηχανίας (π.χ. θαλάσσιων ντρώουν), μεγάλες αποθήκες δυτικού εξοπλισμού, καυσίμων, πυρομαχικών και δημητριακών, τερματικούς σταθμούς σιτηρών και πετρελαίου. Οι μαζικές αυτές επιδρομές, όχι μόνο καθιστούν αδύνατη την μεταφορά σιτηρών, μιας και οι σταθμοί φόρτωσης είναι - στον ένα ή τον άλλο βαθμό- διαλυμένοι, αλλά λογικά θα δημιουργήσουν σοβαρά προβλήματα στην τροφοδοσία της ήδη βαλτωμένης «ουκρανικής αντεπίθεσης».

Καθόλου τυχαία επίσης, σε μια φάση που επιπλέον είχε αυξηθεί και η ένταξη με την Πολωνία, με περίεργη έκτακτη ανακοίνωση του στις 23/7, το ρωσικό υπουργείο Άμυνας ανακοίνωσε τον θάνατο εκατοντάδων στρατιωτών, μισθοφόρων, εκπαιδευτών του ουκρανικού Στρατού από Πολωνία και Γερμανία, από χτύπημα που έγινε δεκαπέντε μέρες πριν(!), στις 6/7, στην πόλη Λβιβ.

Λευκορωσία και Πολωνία: κίνδυνοι επέκτασης

Εν τω μεταξύ, η ρωσική ηγεσία δείχνει όχι μόνο να έχει συνέλθει από την «εκστρατεία του Πριγκόζιν», συνεχίζοντας τις κινήσεις αποκατάστασης του εσωτερικού μετώπου με εκκαθαρίσεις αυτών που βρίσκονταν πίσω από τον διοικητή της Βάγκνερ, αλλά να έχει καταφέρει να δημιουργήσει κάποια νέα δεδομένα στο πως θα χρησιμοποιήσει το «εργαλείο» Βάγκνερ στην σύγκρουση με την Δύση. Έτσι, η εγκατάσταση των δυνάμεων της Βάγκνερ στην Λευκορωσία, στις οποίες δόθηκε η προσωρινή «διέξοδος» να εκπαιδεύουν τις λευκορωσικές ειδικές δυνάμεις, εμφανίστηκε και ως ένα είδος απάντησης στην μεταφορά πολωνικών στρατευμάτων στην μεθόριο Πολω-

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Το Γάλλιο και το Γερμάνιο...

Περιορισμούς φαίνεται διατεθειμένη να θέσει η Κίνα στα δύο αυτά άκρως απαραίτητα για την... γαλλογερμανική μεταποιητική βιομηχανία υλικά.

«Το γερμάνιο και το γάλλιο είναι μέταλλα που δεν βρίσκονται στη φύση. Αντίθετα, σχηματίζονται συνήθως ως υποπροϊόν επεξεργασίας άλλων μετάλλων. Το γερμάνιο, ένα ασημί-λευκό μέταλλο, σχηματίζεται ως υποπροϊόν ψευδαργύρου. Το γάλλιο, μαλακό, ασημί μεταλλικό, είναι υποπροϊόν της επεξεργασίας μεταλλευμάτων βωξίτη και ψευδαργύρου. Το γερμάνιο έχει πολλές χρήσεις, συμπεριλαμβανομένων των ηλιακών προϊόντων και των οπτικών ινών. Το μέταλλο είναι διαφανές στην υπέρυθρη ακτινοβολία και μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε στρατιωτικές εφαρμογές, όπως γυαλιά νυκτερινής όρασης. Τα ηλιακά πάνελ που περιέχουν γερμάνιο έχουν εφαρμογές στο διάστημα. Το γάλλιο χρησιμοποιείται για την παραγωγή της χημικής ένωσης αρσενιδίου του γαλλίου, καθοριστικής σημασίας για τα τσιπ ραδιοσυχνότητας για κινητά τηλέφωνα και δορυφορικές επικοινωνίες. Αυτή η ένωση είναι επίσης βασικό υλικό στους ημιαγωγούς σε πάσης φύσεως ηλεκτρικές συσκευές.

Η Κίνα παράγει το 60% του παγκόσμιου γερμάνιου και το 80% του γαλλίου, σύμφωνα με την Critical Raw Materials Alliance. Το αρσενίδιο του γαλλίου είναι πολύπλοκο στην παραγωγή και μόνο λίγες εταιρείες στον κόσμο μπορούν να το παράγουν». Αυτά γράφει μεταξύ των άλλων η Ναυτεμπορική που ασχολείται με το θέμα (που είναι βέβαια και θέμα της παγκόσμιας οικονομικής ειδησιογραφίας).

Στην πραγματικότητα δεν είναι τόσο ότι η Κίνα ξεκίνησε τους περιορισμούς όσο είναι απειλή πως... θα τους επιβάλλει, καθιστώντας υποχρεωτικό τον έλεγχο σε κάθε εξαγωγή -ακόμη και από ιδιωτικές εταιρείες- αυτών των δύο μετάλλων προς ΗΠΑ και ΕΕ.

Δεν ξύπνησαν βέβαια κάποια μέρα οι ιθύνοντες της οικονομικής και εξωτερικής πολιτικής της Κίνας και αποφάσισαν να επιβάλουν περιορισμούς, καθώς μάλιστα, η Γερμανία κυρίως αλλά και η Γαλλία αποτελούν τους μεγαλύτερους εμπορικούς εταίρους της χώρας. Πρόκειται για τον εμπορικό πόλεμο ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα που τώρα επεκτείνεται και στην ΕΕ.

Πρόσφατο παράδειγμα, το μπλοκάρισμα της εισόδου των κινέζων στο λιμάνι του Αμβούργου που τελικά εξέθεσε και τον ίδιο τον πρωθυπουργό Σόλτς με τις όποιες δεσμεύσεις είχε αναλάβει στο σχετικά πρόσφατο -μέσα στη χρονιά που διανύουμε- ταξίδι του στην Κίνα.

Το 2002, όχι ένα αλλά πέντε(!) ολόκληρα υπουργεία της κυβέρνησης συνασπισμού της Γερμανίας είχαν ξεσηκωθεί ενάντια στην παραχώρηση στο λιμάνι του Αμβούργου (το τρίτο μεγαλύτερο της Ευρώπης) του 35% της κίνησης εμπορευματοκιβωτίων και κύδην φορτίου σε κινέζικη εταιρεία.

Στη νέα πρόταση του πρωθυπουργικού γραφείου το ποσοστό έπεσε στο 25% αλλά ένας ... δευτερογενής οργανισμός διοικητικού χαρακτήρα που υπάγεται στο Υπουργείο Οικονομικών (που ελέγχουν οι Σοσιαλδημοκράτες) κατάφερε να μπλοκάρει τουλάχιστον προσωρινά ολόκληρη την παραχώρηση! Και -προφανώς- δεν είναι ο ρόλος του γερμανικού κράτους, που λειτουργεί δήθεν ανεπηρέαστα και μπορεί να μπλοκάρει κεντρικές πολιτικές.

Κάτι τέτοιο είναι δηλωτικό για το βαθύ διχασμό της ιθύνουσας Γερμανικής τάξης, ακόμα και των ίδιων των Σοσιαλδημοκρατών, που ενστερνίζονται -υποτίθεται- μία συντηρητική και σταδιακή

«επούλωση» και «αποδέσμευση» από τις κινέζικες εισαγωγές, απέναντι στους πιο επιθετικούς Φιλελεύθερους και Πράσινους. Διχασμός τέτοιος που μπορεί να αφήνει και έκθετο τον -σταθερά- αμύχανο Σόλτς.

Όλες αυτές οι αντιδράσεις δεν αποτελούν όμως στην ουσία παρά προσεισμούς που ανήγγειλαν τη χάραξη -ύστερα από πολλές αντιπαραθέσεις- της νέας εθνικής στρατηγικής απέναντι στην Κίνα που τελικά εξήγγειλε ο πρωθυπουργός

Η αντίφαση αυτή εκδηλώνεται και μέσα στις γραμμές της επιχειρηματικής αστικής τάξης. «Η αναπροσαρμογή της στρατηγικής απέναντι στην Κίνα είχε καθυστερήσει πολύ», δήλωσε ο πρόεδρος της Ομοσπονδιακής Ένωσης Χονδρικής Πώλησης, Εξωτερικού Εμπορίου και Υπηρεσιών (BGA) Ντιρκ Γιαντούρα, επισημαίνοντας ότι «είναι καλό που τα ομοσπονδιακά υπουργεία κατόρθωσαν να συμφωνήσουν σε μια κοινή πορεία και είναι σωστό να εξετάσουμε τις αλυσίδες εφοδιασμού». Η Ασία είναι πολλά περισσότερα από την Κίνα, είπε χαρακτηριστικά ο κ. Γιαντούρα και τόνισε ότι «η πανδημία, αλλά και η ρωσική επίθεση στην Ουκρανία έδειξαν ότι το λογικό είναι να περιοριστούν οι εμπορικοί κίνδυνοι» και να επανεξεταστεί η γερμανοκινεζική γέφυρα. «Θα ήταν όμως λάθος να την γκρεμίσουμε», προειδοποίησε ο πρόεδρος της BGA και διευκρίνισε ότι «ελαχιστοποίηση των κινδύνων δεν σημαίνει και εγκατάλειψη όλων των επιχειρηματικών σχέσεων, καθώς η γερμανική και η κινεζική οικονομία είναι πολύ στενά συνδεδεμένες για να συμβεί κάτι τέτοιο».

Ο θρίαμβος των αντιφάσεων!

Πάντως σε αντιστοιχία με το γερμάνιο και το γάλλιο οι ειδήσεις για την μεταποίηση δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικές για Γερμανία και Γαλλία που δεν έχουν πια την πολυτέλεια απορρίψεων: Στη Γερμανία, η αρνητική ένδειξη προήλθε από τη μεταποίηση, η οποία ήταν κάτω από τις 50 μονάδες για περισσότερο από ένα χρόνο και τώρα πλησιάζει τα επίπεδα που παρατηρήθηκαν τελευταία φορά στην αρχή της πανδημίας το 2020. Η ανάπτυξη των υπηρεσιών επιβραδύνθηκε για δεύτερο μήνα.

«Η μεταποίηση εξακολουθεί να είναι η αχίλλειος πτέρνα της ευρωζώνης», δήλωσε ο Σάιρους ντε λα Ρούμπια, επικεφαλής οικονομολόγος της Hamburg Commercial Bank.

«Οι παραγωγοί μείωσαν και πάλι την παραγωγή τους με επιταχυνόμενο ρυθμό τον Ιούλιο, ενώ η δραστηριότητα του τομέα των υπηρεσιών εξακολουθεί να επεκτείνεται, αν και με πολύ βραδύτερο ρυθμό από ό,τι στις αρχές του έτους». Αυτά διαβάσαμε στον διαδικτυακό Οικονομικό Ταχυδρόμο

Όσο για την Γαλλία, τόσο η μεταποίηση όσο και οι υπηρεσίες ήταν και πάλι σε συρρίκνωση, με την πρώτη να είναι σε σαφώς χειρότερη κατάσταση.

«Τα στοιχεία σηματοδοτούν μια αξιοσημείωτη χαλάρωση της οικονομίας, δείχνοντας την πιο απότομη μείωση της επιχειρηματικής δραστηριότητας από τον Νοέμβριο του 2020, η οποία προηγήθηκε της συρρίκνωσης του ΑΕΠ» στη Γαλλία, δήλωσε ο Norman Liebke, οικονομολόγος της Hamburg Commercial Bank.

Πάντως η είδηση είναι ότι ο όμιλος Μυτιληναίου, ύστερα από έκκληση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, είναι πιθανό να αναλάβει να παράγει γάλλιο (είναι ο διάδοχος της γαλλικής Πεσινέ) από τα υπολείμματα της κατεργασίας του αλουμίνιου.

Αυτά για να πειστούν όσοι ειρωνεύονται τις... ιμπεριαλιστικές αλυσίδες!

νίας - Λευκορωσίας. Στην συνέχεια όμως, οι δηλώσεις του Λουκασένκο («κρατάω με "νύχια και με δόντια" τους Βάγκνερ στη Λευκορωσία, θέλουν να πάνε... "εκδρομή" στην Πολωνία» αλλά και η επικίνδυνη αναφορά του στην πολωνική πόλη Ρζεσζόφ ως «πηγή του κακού») έδωσαν την ευκαιρία στον Πούτιν, με βάση και τις εξελίξεις, να στείλει σοβαρή προειδοποίηση στην Πολωνία σε περίπτωση που η ηγεσία της αποπειραθεί να εμπλακεί άμεσα στην σύγκρουση. Κι αυτό διότι πληθαίνουν οι φήμες για την συγκρότηση κοινού ουκρανικού-πολωνικού-λιθουανικού σώματος που πρόκειται να εγκατασταθεί στην Δυτική Πολωνία. Επίσης γράφονται διάφορα για συνεχείς προκλήσεις εναντίον της Λευκορωσίας στην μεθόριο με την Πολωνία. Οι δηλώσεις Πούτιν, είχαν ως εξής:

«Οι Δυτικοί πέταξαν την Πολωνία στα χέρια των Ναζί. Ο Κόκκινος Στρατός της απελευθέρωσε και αποκατέστησε την Πολωνική κυριαρχία. Τώρα η Πολωνία σχεδιάζει να επιτεθεί στην Λευκορωσία και την Ουκρανία και να κατακτήσει ολόκληρη τη δυτική Ουκρανία. Οι Πολωνοί φαίνεται πως ξεχνούν ότι η δυτική Πολωνία ήταν δώρο του Στάλιν στους Πολωνούς. Σύντομα θα τους το υπενθυμίσουμε με τον κατάλληλο τρόπο. Οι Δυτικοί σχεδιάζουν να στείλουν Πολωνούς και Λιθουανούς να πολεμήσουν στην Ουκρανία, καθώς οι Ουκρανοί αποδεκάζονται. Διατάζω τον επικεφαλής των Ρωσικών μυστικών υπηρεσιών, Ναρούσκιν, να "παρακολουθεί" τα σχέδια των Πολωνών για προσάρτηση εδαφών της Ουκρανίας.»

Αυτές οι δηλώσεις, αφήνοντας κατά μέρος τις ανιστόρητες αντικομμουνιστικές αναφορές, στην καλύτερη των περιπτώσεων αποτελούν προσπάθεια αποτροπής τυχόν τυχοδιωκτικών σχεδίων κάποιων δυτικών χωρών και στην χειρότερη, δημιουργία εδάφους για πιο αναβαθμισμένες κινήσεις της Ρωσίας (π.χ. κατάληψη του «διάδρομου Σουβάκι» ή ακόμα και εισβολή σε Δυτική Ουκρανία). Οι δηλώσεις αυτές προοιωνίζουν άσχημες εξελίξεις και -σε κάθε περίπτωση- είναι ένα ακόμη δείγμα των οριακών καταστάσεων που διαμορφώνονται σ' αυτήν την αιματηρή και άδικη σύγκρουση.

Το ίδιο άσχημες εξελίξεις που εγγίζουν όρια προοιωνίζουν οι ειδήσεις της τελευταίας στιγμής για σύγκλιση του Συμβουλίου NATO- Ουκρανίας, με επίδικο τον ρωσικό αποκλεισμό στην Μαύρη Θάλασσα, την ίδια μάλιστα στιγμή που ο πρώην διοικητής του NATO στην Ευρώπη, ναύαρχος Σταυρίδης, δηλώνει πως πρέπει το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ να συνοδεύσει πλοία από και προς ουκρανικά λιμάνια και να προειδοποιήσει ότι αν απειληθεί θα απαντήσει με πυρά!

50 χρόνια από τον θάνατο του Νίκου Ζαχαριάδη

Συμπληρώνονται φέτος 50 χρόνια από τον θάνατο του ιστορικού ηγέτη τού ΚΚΕ Νίκου Ζαχαριάδη, μιας ηρωικής μορφής που ανέλαβε την ηγεσία τού Κόμματος σε μια δύσκολη εποχή. Μια εποχή όξυνσης της ταξικής πάλης. Μια εποχή με διώξεις, φυλακίσεις, εξορίες. Μια εποχή ανόδου του φασισμού, μέσα στη δίνη ενός παγκόσμιου πολέμου, ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και εμφυλίου.

Γεννήθηκε στις 27 Απρίλη του 1903 στην Αδριανούπολη. Από μικρός αναγκάστηκε να δουλέψει ως λιμενεργάτης και ναυτικός και ήρθε σε επαφή με το εργατικό κίνημα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και αργότερα στην Σοβιετική Ρωσία όπου και ανέπτυξε πλούσια συνδικαλιστική δράση. Το 1922 έγινε μέλος της Ομοσπονδίας Κομμουνιστικών Νεολαίων και σπούδασε στο Κομμουνιστικό Πανεπιστήμιο Εργαζομένων της Ανατολής (ΚΟΥΤΒ). Αργότερα θα γίνει και μέλος του Μπολσεβίκου Κόμματος.

Το 1924 ήρθε στην Αθήνα και ανέλαβε τη θέση τού Γραμματέα της ΟΚΝΕ. Τα επόμενα 5 χρόνια πέρασε από διάφορες καθοδηγητικές θέσεις σε όλη την Ελλάδα. Συνελήφθη και φυλακίστηκε πολλές φορές και άλλες τόσες κατάφερε να αποδράσει. Το 1929 ξαναπήγε στη Μόσχα για σπουδές, και το 1931 με απόφαση της Κομμουνιστικής Διεθνούς ξανάρχεται στην Ελλάδα αναλαμβάνοντας επικεφαλής της ηγετικής ομάδας του ΚΚΕ και Γραμματέας της ΚΕ. Ήταν η εποχή που το ΚΚΕ σπαρασσόταν από εσωκομματικές διαμάχες και φραξιοριστικές κινήσεις και η ΚΔ με την επιλογή της αυτή αποσκοπούσε στον τερματισμό τους.

Μέχρι και την δικτατορία του Μεταξά (4/8/1936) το Κόμμα είχε μεγάλη οργανωτική ανάπτυξη, ανασυγκροτήθηκε, αύξησε σημαντικά την επιρροή του στην ελληνική κοινωνία αποκτώντας δεσμούς με πρωτοπόρα στοιχεία της εργατικής τάξης και καθοδήγησε πολλές και σημαντικές απεργίες. Το 1934, στην 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, εκλέχτηκε Γενικός Γραμματέας. Στις αποφάσεις της Ολομέλειας αυτής γινόταν μια ταξική ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας. Αναγνωριζόταν το μέσο επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού, ο ανολοκλήρωτος αστικοδημοκρατικός μετασχηματισμός και η εξάρτηση της χώρας από το ξένο κεφάλαιο. Η 6η Ολομέλεια καθόριζε ότι κινητήριες δυνάμεις της επανάστασης ήταν το προλεταριάτο

Ο Ζαχαριάδης ήταν ένας γνήσιος λαϊκός ηγέτης, ένας ακατάβλητος κομμουνιστής που έμεινε πιστός και αφοσιωμένος στις μαρξιστικές - λενινιστικές ιδέες και υπηρέτησε το επαναστατικό-κομμουνιστικό κίνημα μέχρι το τέλος της ζωής του. Σίγουρα είναι πολλά και σημαντικά αυτά για τα οποία θα μπορούσε κάποιος να του επιρρίψει την ευθύνη. Όμως τα λάθη, οι αντιφάσεις και οι αδυναμίες του αντανακλούν την κατάσταση του κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας στις εξαιρετικά δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες της εποχής εκείνης.

και η φτωχή αγροτιά, με ηγετικό το ρόλο του προλεταριάτου και προσδιόριζε ότι η Ελλάδα ανήκε στην κατηγορία των χωρών στις οποίες επίκειται μια πορεία γρήγορου περάσματος της αστικοδημοκρατικής επανάστασης σε σοσιαλιστική.

Σχεδόν αμέσως μετά την εγκαθίδρυση της μεταξικής δικτατορίας, ο Ζαχαριάδης συνελήφθη και φυλακίστηκε στην Κέρκυρα. Εκεί τον βρήκε η ιταλική εισβολή στη Ελλάδα τον Οκτώβρη του 1940 και από εκεί έστειλε τα περίφημα γράμματα με τα οποία καλούσε τον ελληνικό λαό να πολεμήσει με όλες του τις δυνάμεις. Αργότερα μεταφέρθηκε στην Αθήνα και με την κατάληψη της πρωτεύουσας από τη Βέρμαχτ το 1941, παραδόθηκε στους Γερμανούς και κλείστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Νταχάου, όπου -παρά τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης- δεν λύγισε και κατάφερε να επιβιώσει.

Το 1945, μετά την λήξη του πολέμου, επέστρεψε στην Ελλάδα και ανέλαβε ξανά την ηγεσία του Κόμματος. Από τότε μέχρι και την έναρξη του εμφυλίου υπήρξε μια περίοδος λανθασμένων και αντιφατικών αποφάσεων του Ζαχαριάδη και της ηγεσίας σχετικά με μια σειρά ζητήματα (συμφωνία Βάρκιζας, Βελουχιώτης, θεωρία δύο πόλων κ.α.)

Μέσα στο κλίμα της τρομοκρατίας που είχε επιβληθεί σε όλη τη χώρα μετά τη Βάρκιζα, η απόφαση του Κόμματος -αν και με καθυστέρηση- για ένοπλη επαναστατική αντιπαράθεση με το καθεστώς, η έναρξη δηλαδή του εμφυλίου πολέμου, συσπείρωσε χιλιάδες μαχητές, άνδρες και γυναίκες, κάτω από τη σημαία του ΔΣΕ. Καθοριστική ήταν η συμβολή τού Ζαχαριάδη στην καθοδήγηση του τριχρονου αυτού αγώνα.

Μετά την ήττα του εμφυλίου διέφυγε όπως και άλλοι μαχητές στις ανατολικές χώρες. Παρέμεινε Γραμματέας και αγωνίστηκε για την διατήρηση και ενδυνάμωση των παράνομων κομματικών οργανώσεων στην Ελλάδα, σε μια περίοδο διώξεων και εκτελέσεων των λαϊκών αγωνιστών.

Το 1956, μετά την ρεβιζιονιστική στροφή στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα και με την πραξικοπηματική 6η Πλατιά Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ, καθαιρέθηκε από Γενικός Γραμματέας. Ένα χρόνο αργότερα, στην 7η Πλατιά Ολομέλεια, διαγράφηκε και από μέλος του ΚΚΕ. Κατηγορήθηκε από τη νέα ηγεσία ως αντικομματικό στοιχείο και εξορίστηκε. Όμως, ακόμα και σ' αυτές τις συνθήκες, συνέχισε να έχει επαφές με διαγραμμένα μέλη και στελέχη του Κόμ-

ματος, να παλεύει ενάντια στη ρεβιζιονιστική κλίκα του ΚΚΣΕ και τη νέα ηγεσία του ΚΚΕ. Αυτός ήταν και ο λόγος που εξορίστηκε ακόμα πιο μακριά, στο Σουργκούτ της Σιβηρίας. Όμως κι εκεί, στην απομόνωση, συνέχισε τον αγώνα του. Με διαμαρτυρίες, ακόμα και με σκληρές απεργίες πείνας, απαιτούσε την απελευθέρωσή του. Την 1η Αυγούστου του 1973 ανακοινώθηκε ο θάνατος του Νίκου Ζαχαριάδη. Αρχικά η επίσημη ανακοίνωση των Σοβιετικών αναφερόταν σε φυσικό θάνατο, αργότερα όμως υποστηρίχτηκε η εκδοχή της αυτοκτονίας.

Τα τελευταία χρόνια οι ηγεσίες τού ΚΚΕ, στα πλαίσια μιας υποτιθέμενης επιστημονικής μελέτης και αποτίμησης της ιστορίας του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, αποφάσισαν να αποκαταστήσουν τον Ζαχαριάδη, κόβοντας και ράβοντας κατά πώς τις συμφέρει γεγονότα, πολιτικές θέσεις και καταστάσεις. Τόσο η απόφαση για την λεγόμενη αποκατάσταση όσο και οι κατά καιρούς τοποθετήσεις είναι γεμάτες παραποιήσεις, αποσιωπήσεις και συνεχείς προσπάθειες να ελαφρύνουν οι ευθύνες των δοτών ηγετών του ΚΚΕ μετά την επέμβαση των Σοβιετικών το 1956. Αλλά και να προσαρμοστούν όλα στις σημερινές πολιτικές θέσεις και θεωρητικές προσεγγίσεις. Χαρακτηριστική η προχθεσινή ομιλία της Παπαρήγα στον Περισσό, στην εκδήλωση για τον Ζαχαριάδη, στην οποία, -ενώ τάχα είχε σκοπό να τον υπερασπιστεί- έφτασε στο σημείο να τον ρίξει έμμεσα και ευθύνη για τον θάνατο του! Ανέφερε λοιπόν ότι ο Ζαχαριάδης αρνήθηκε την προσφορά του Φλωράκη να τον φέρει στο Βουκουρέστι από την εξορία στο Σουργκούτ, πρόσκληση η οποία -για την επιστήμονα ιστορικό Παπαρήγα- ισοδυναμούσε με αποκατάσταση! Ο Ζαχαριάδης όμως ήθελε επίσημη αποκατάσταση και γι' αυτό -κατά την Παπαρήγα- αυτοκτόνησε! Τέτοια αχαριστία και ξεροκεφαλιά!

Ο Ζαχαριάδης ήταν ένας γνήσιος λαϊκός ηγέτης, ένας ακατάβλητος κομμουνιστής που έμεινε πιστός και αφοσιωμένος στις μαρξιστικές -λενινιστικές ιδέες και υπηρέτησε το επαναστατικό-κομμουνιστικό κίνημα μέχρι το τέλος της ζωής του. Σίγουρα είναι πολλά και σημαντικά αυτά για τα οποία θα μπορούσε κάποιος να του επιρρίψει την ευθύνη. Όμως τα λάθη, οι αντιφάσεις και οι αδυναμίες του αντανακλούν την κατάσταση του κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας στις εξαιρετικά δύσκολες και απαιτητικές συνθήκες της εποχής εκείνης.

Η «Δίκη των Πιθήκων» και οι ελληνικές εκδοχές της

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΚΟΔΡΑΝΗ

Τον Ιούλη του 1925 στην πολιτεία του Τενεσί των ΗΠΑ εκδικάστηκε μια υπόθεση, με κατηγορούμενο έναν καθηγητή σε δημόσιο σχολείο. Το... παράπτωμά του ήταν ότι δίδαξε στους μαθητές του τη θεωρία του Δαρβίνου για την καταγωγή των ειδών και του ανθρώπου.

Δαρβινισμός και δημιουργισμός

Στα μέσα του 19ου αιώνα ο Κάρολος Δαρβίνος διατύπωσε την επιστημονική θεωρία που αφορούσε την καταγωγή των ειδών και την εξέλιξη (δαρβινισμός). Αφού ταξίδεψε σε πολλά μέρη και μελέτησε επί σειρά ετών ζωντανούς οργανισμούς, απολιθώματα αλλά και ομάδες ιθαγενών, ο μεγάλος φυσιολόγος, γεωλόγος και βιολόγος υποστήριξε την κοινή καταγωγή των ειδών, ότι δηλαδή όλα τα είδη κατάγονται από έναν κοινό πρόγονο. Τα διάφορα είδη, με τον μηχανισμό της φυσικής επιλογής και τις γενετικές μεταλλάξεις, εξελίσσονται αργά και συνεχώς. Η σημερινή βιοποικιλότητα οφείλεται ακριβώς σ' αυτόν τον μηχανισμό. Όπως είναι φυσικό, ούτε ο άνθρωπος δεν βρίσκεται έξω από την εξελικτική διαδικασία. Όπως πολύ εύστοχα έγραψε ο Δαρβίνος το 1871, «ο άνθρωπος εξακολουθεί να κουβαλάει στο σώμα του το ανεξίτηλο στίγμα της χαμηλής του καταγωγής».

Η θεωρία του ήρθε σε σφοδρή αντιπαράθεση με τις επικρατούσες θρησκευτικές αντιλήψεις (δογματικές και άρα άνευ απόδειξης) περί δημιουργίας του κόσμου από μια ανώτερη οντότητα πέρα από την ύλη, μια οντότητα «θεϊκή», που δημιούργησε το σύμπαν και τον άνθρωπο εκ του μηδενός (δημιουργισμός). Βέβαια στη σημερινή εποχή που είναι γενικότερα αποδεκτές -τουλάχιστον στους επιστήμονες και στο χώρο της εκπαίδευσης- οι διαδικασίες εξέλιξης του σύμπαντος, ο δημιουργισμός αναγκάστηκε να επαναποθετηθεί επί του ζητήματος. Έτσι στις ΗΠΑ είναι αρκετά διαδεδομένη η θεωρία του «ευφυούς σχεδιασμού», που αναφέρεται σε ένα παρεμβατικό σχέδιο του Θεού στην αρχή της δημιουργίας του σύμπαντος. Σημαντική στήριξη έχει αυτή η εκδοχή και από την επικρατούσα θεωρία του big bang, που είναι αποδεκτή και από την Εκκλησία -τουλάχιστον στις δυτικές χώρες- και που αφήνει αρκετά περιθώρια για μια τέτοιου είδους παρέμβαση. Άλλωστε η θεωρία του big bang διατυπώθηκε από τον κληρικό Ζ. Λεμαίτρ.

Η δίκη

Στο Τενεσί, μια από τις υπερσυντηρη-

τικές πολιτείες του Νότου των ΗΠΑ, στη «Ζώνη της Βίβλου» όπως λέγονταν, εκεί δηλαδή που κυριαρχούσε η θρησκοληψία και ο ρατσισμός, τον Μάρτη του 1925 ψηφίστηκε ο νόμος Μπάτλερ, που απαγόρευε τη διδασκαλία του δαρβινισμού και οποιασδήποτε θεωρίας αμφισβητούσε την επικρατούσα παραδοχή της θεϊκής καταγωγής του ανθρώπου. Η μοναδική εκδοχή που μπορούσαν να διδάθουν οι μαθητές για το ζήτημα ήταν αυτή της Βίβλου. Ο Τζον Σκόουπς, καθηγητής στο Ντέιτον του Τενεσί, ερχόμενος σε συνεννόηση με την Αμερικανική Ένωση για τις Πολιτικές Ελευθερίες σχετικά με τη νομική και οικονομική υποστήριξή του, δίδαξε τον δαρβινισμό στο σχολείο του. Η αντίδραση των γονιών ήταν άμεση. Ο Σκόουπς καταγγέλθηκε και οδηγήθηκε στο δικαστήριο. Η εκδίκαση της υπόθεσης -«η δίκη των πιθήκων» όπως έμεινε στην ιστορία των ΗΠΑ- ξεκίνησε στις 10 Ιούλη του 1925 και απέκτησε μεγάλη δημοσιότητα, αφού μεταδιδόταν ζωντανά από το ραδιόφωνο. Δικηγόρος του Σκόουπς ήταν ένας πολύ γνωστός ποινικολόγος, ο Κλάρενς Ντάρου και συνήγορος της πολιτικής αγωγής ο Γουίλιαμ Μπράιαν, φανατικός υποστηρικτής της Βίβλου, πρώην υπουργός Εξωτερικών και πολλές φορές υποψήφιος πρόεδρος των ΗΠΑ.

Η υπεράσπιση αρχικά κατήγγειλε τον νόμο Μπάτλερ για καταπάτηση της ελευθερίας του λόγου και προσπάθησε να τον προσβάλει ως άδικο και αντισυνταγματικό, με το σκεπτικό ότι υποστήριζε μια συγκεκριμένη θρησκεία με αποτέλεσμα να υπονομεύει την ισότητα μεταξύ θρησκειών και να υποθάλλει τις θρησκευτικές εντάσεις. Επίσης ζήτησε να προσέλθουν ως μάρτυρες υπεράσπισης επιστήμονες σχετικοί με τη θεωρία της εξέλιξης. Ο δικαστής απέρριψε όλα τα αιτήματα του Ντάρου, αναγκάζοντάς τον να καταφύγει στο ύστατο μέσο υπεράσπισης, να καλέσει δηλαδή σε κατάθεση τον ίδιο τον Μπράιαν, που δήλωνε ειδήμων στη μελέτη της Βίβλου. Στην αντιπαράθεση των δύο δικηγόρων και χωρίς να αναφερθεί ο Ντάρου ευθέως στη θεωρία της εξέλιξης, αποδείχθηκε περίτρανα η αδυναμία του θρησκόληπτου συνηγόρου να υπερασπιστεί τις αντιεπιστημονικές του απόψεις.

Στις 21 Ιούλη βγήκε η απόφαση του δικαστηρίου. Ο Σκόουπς κρίθηκε ένοχος και του επιβλήθηκε πρόστιμο 100 δολαρίων (ποσό σημαντικό για την εποχή). Το

πρόστιμο ακυρώθηκε αργότερα στο εφετείο, όχι όμως επειδή ο Σκόουπς κρίθηκε αθώος, αλλά για κάποια νομικά κωλύματα. Ο σκοταδιστικός νόμος Μπάτλερ εξακολουθούσε να ισχύει μέχρι και το 1967. Όμως ήδη από το 1958 είχε αρχίσει να υπερτερεί σε όλες τις ΗΠΑ ο δαρβινισμός, καθώς οι Αμερικανοί δεν ήθελαν το εκπαιδευτικό τους σύστημα να υπολείπεται σε επιστημονικότητα από αυτό της Σοβιετικής Ένωσης. Μάλιστα, το 1960 η δίκη έγινε κινηματογραφική ταινία («Inherit the Wind») μεταφέροντας στη μεγάλη οθόνη και σε ένα ευρύτερο κοινό πολλές από τις λεπτομέρειες της δίκης και των καταπληκτικών διαλόγων της.

Για την ιστορία να αναφέρουμε ότι ο Μπράιαν πέθανε λίγες μέρες μετά τη δίκη, καθώς έπασχε από διαβήτη αλλά η θρησκόληπτη κοινωνία του Ντέιτον κατηγορήσε ακόμα και για αυτό τον Ντάρου, επειδή δήθεν τον πίεσε υπερβολικά στην δικαστική τους αντιπαράθεση.

Οι ελληνικές εκδοχές

Στην Ελλάδα, με την τεράστια επιρροή της Εκκλησίας, δεν ήταν λίγες οι φορές που διάφοροι θρησκευτικοί, παραθρησκευτικοί και σκοταδιστικοί κύκλοι επιχειρήσαν κατά καιρούς να αντιδράσουν σε βασικές επιστημονικές αλήθειες.

Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή με τα «Αθεικά» του Βόλου. Το 1908, με εισήγηση του Δημητρίου Σαράτση ιδρύθηκε το Ανώτερο Δημοτικό Παρθενοναγωγείο του Βόλου, στο οποίο τοποθετήθηκε διευθυντής ο Αλέξανδρος Δελμούζος. Η απόφαση ήταν πρωτοπόρα για την εποχή, γιατί επιχειρήθηκε με οργανωμένο τρόπο η παροχή μέσης εκπαίδευσης σε κορίτσια. Μάλιστα επιλέχθηκε η χρήση και διδασκαλία της δημοτικής γλώσσας, καθώς και μια διαφοροποιημένη εκπαιδευτική διαδικασία που βασιζόταν στο μαθητοκεντρικό μοντέλο και τη διαλογική μέθοδο ανάμεσα στους εκπαιδευτικούς και τις μαθήτριες. Περιορίστηκε η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών και δόθηκε έμφαση στη νεοελληνική γλώσσα, τις θετικές επιστήμες, την οικονομική, την γυμναστική, την υγιεινή, τις καλές τέχνες, τα γαλλικά κ.α. Πολύ σύντομα άρχισαν επιθέσεις από φανατικούς εθνικιστικούς και θρησκευτικούς κύκλους, με κατηγορίες περί «μαλλιαρής» γλώσσας που διδάσκονται οι μαθήτριες, περί αθεΐας, μασονισμού, αντεθνικής και

αντιθρησκευτικής προπαγάνδας. Την επίθεση ενορχήστρωσε ο μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανός Μαυρομάτης. Στις 2 Μαρτίου του 1911 πραγματοποιήθηκε στο Βόλο λαϊκό συλλαλητήριο με αίτημα το κλείσιμο του Παρθενοναγωγείου και το Δημοτικό Συμβούλιο αποφάσισε τη διακοπή της λειτουργίας του. Ακολούθησαν δικαστικές διώξεις του Δελμούζου, του Σαράτση κ.α. Η δίκη τους πραγματοποιήθηκε τον Απρίλη του 1914 στο Ναύπλιο. Αξίζει να παραθέσουμε ένα μέρος του κατηγορητηρίου για να γίνει αντιληπτό το κλίμα της εποχής: «προσεπάθησαν δια ζώσης, δια διδασκαλίας και δι' εντύπων φυλλαδίων να ελκύνωσι προσηλύτους εις λεγόμενα θρησκευτικά δόγματα, τουτέστι την αθειάν, [...] διδάσκοντες ότι δεν υπάρχει θεός, ότι η θρησκεία αποτελεί την άρνησιν της σκέψεως, ότι, προ παντός πρέπει να εκριζωθεί η ρίζα του κακού η θρησκεία, ότι ο άνθρωπος εδημιουργήθη υπό πιθήκων, ότι ο θεός είναι αγγούρι, ότι η πατρίς είναι πόρνη και στρίγγλα μητριά και η θρησκεία μαστροπός». Μέσα στους μάρτυρες υπεράσπισης ήταν και ο Δημ. Γληνός. Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν αθωωτική.

Μια δεύτερη περίπτωση ήταν αυτή του βιβλίου «Ιστορία του ανθρώπινου γένους» (Α' Λυκείου) του Λεωτ. Σταυριανού το 1985. Ίσως το μοναδικό βιβλίο στην ιστορία της εκπαίδευσης της χώρας μας που αναφερόταν στην εξέλιξη των ανθρώπινων κοινωνιών με όρους που άγγιζαν τη θεωρία του ιστορικού υλισμού (ταξικές κοινωνίες, ιμπεριαλισμός, ρόλος ιερατείου). Επίσης αποδεχόταν τη θεωρία του Δαρβίνου και γινόταν αναφορά στους Ανθρωπίδες και τον κοινό μας πρόγονο. Η ίδια η Ιερά Σύνοδος και ακροδεξιό κύκλοι κινήθηκαν εναντίον του συγγραφέα και απαίτησαν την απόσυρση του βιβλίου. Τον κατηγορήσαν για «αθεΐα» και «αντεθνική στάση» και κατήγγειλαν αναφορές του στο βιβλίο περί μη ύπαρξης γενετικής ανισότητας των δύο φύλων. Τελικά μέσα σε λίγα χρόνια το βιβλίο αποσύρθηκε από τα σχολεία.

Δεν έλειψαν βέβαια από τη σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας και οι καταδίκες της Εκκλησίας για λογοτεχνικά αριστουργήματα, όπως για την «Πάπισσα Ιωάννα» του Εμμανουήλ Ροΐδη, την «Ασκητική» και τον «Τελευταίο Πειρασμό» του Νίκου Καζαντζάκη.

Στη σημερινή εποχή η οπισθοδρόμηση και ο σκοταδισμός είναι χαρακτηριστικό πολλών χωρών και περιοχών. Στις ΗΠΑ πολλές πολιτείες εφαρμόζαν το νόμο απαγόρευσης των αμβλώσεων πριν ακόμα κι απ' την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Αλλά και στη «δημοκρατική» ΕΕ, η Πολωνία έχει απαγορεύσει τις αμβλώσεις και η Ουγγαρία θέτει περιορισμούς στο δικαίωμα των γυναικών στην άμβλωση. Στην Ελλάδα πληθαίνουν οι φωνές που προέρχονται από την Εκκλησία και την ακροδεξιά για τα «δικαιώματα του αγέννητου παιδιού». Και μπορεί βέβαια η θεωρία της εξέλιξης να υπάρχει στα σχολικά βιβλία, όμως, από τη μια το αναλυτικό πρόγραμμα με την πληθώρα της ύλης, καθώς και η τοποθέτηση των σχετικών κεφαλαίων πάντα στο τέλος της διδακτέας ύλης, αποτρέπουν κατ' ουσία τη σωστή διδασκαλία της στη μαθητική νεολαία.

Θεσπρωτία

Ιδιωτικοποίηση της παραλίας «ΕΛΙΑ» και ανεμογεννήτριες στα Όρη Σουλίου

Η παραλία «ΕΛΙΑ» ήταν η τελευταία παραλία που είχε μείνει ελεύθερη από τις πολλές της Θεσπρωτίας. Μια μικρή παραλία, κοντινή στην Ηγουμενίτσα, καταπράσινη και με κρυστάλλινα νερά. Όσοι ήρθε η ώρα να ιδιωτικοποιηθεί κι αυτή με παραχώρηση από το Δήμο προς εκμετάλλευση σε επιχειρηματία που στήνει ξενοδοχείο ακριβώς λίγο πιο πάνω...

Όπως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις, η κατάληψη ήταν καθολική και αστραπιαία. Σχεδόν αμέσως κόπηκαν δέντρα, στήθηκε η καντίνα, οι ξαπλώστρες και οι ομπρέλες σε όλο το μήκος της παραλίας και έμειναν τα βράχια - προς το παρόν - χωρίς «αξιοποίηση». Και λέμε προς το παρόν, γιατί έχουμε δει κι αυτά σε πολλές παραλίες να καλύπτονται με τεράστιες ξύλινες εξέδρες για να στηθούν πάνω τους τραπέζια, κρεβάτια κλπ.

Αυτό που έγινε στην ΕΛΙΑ εξόργισε τους κατοίκους της περιοχής, που χρόνια τώρα βιώνουν την εκδίωξή τους από τις παραλίες του τόπου τους. Δεν έχει μείνει καμιά χωρίς να πληρώνουν πανάκριβο αντίτιμο, οι περισσότερες έχουν τιμωροποιηθεί, το περιβάλλον έχει καταστραφεί ανεπανόρθωτα.

Μαζεύτηκαν εκατοντάδες υπογραφές με πρωτοβουλία πολιτών που απευθυνόμενοι σε Δήμο και Εισαγγελέα ζητούσαν να μείνει η παραλία

ελεύθερη. Τη σκυτάλη πήρε το ΚΚΕ, που μέσω της δημοτικής παράταξής του ζήτησε να μπει ως θέμα στη συνεδρίαση του Δ.Σ., χωρίς όμως να καλεί σε καμιά κινητοποίηση. Το κάλεσμα έγινε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή μέσω του Εργατικού Κέντρου και αφού είχε προηγηθεί η δική μας πλατιά απεύθυνση με ανακοινώσεις στα τοπικά μέσα και προκήρυξη που καλούσε σε μαζική παράσταση διαμαρτυρίας στο Δ.Σ. Η πρόθεσή του ήταν από την αρχή η άγρα εντυπώσεων και η προεκλογική αξιοποίηση του ζητήματος.

Οι εκατοντάδες πολίτες που συγκεντρώθηκαν, οι τοποθετήσεις τους και οι οργισμένες παρεμβάσεις τους έφεραν σε δύσκολη θέση όλες τις δυνάμεις, είτε πρόκεινται στην κυβέρνηση είτε στην αντιπολίτευση. Αποκαλύφθηκε ότι συνεργούν και διευκολύνουν με τον ένα ή τον άλλον τρόπο την καταστροφική επέλαση του κέρδους μέσω των δήμων. Οι πρώτες υπερασπιζόμενες την ευλαβική εφαρμογή του πλούσιου νομικού οπλοστασίου, έργο όλων των κυβερνήσεων των τελευταίων 20 χρόνων, που θωρακίζει από όλες τις μεριές και διασφαλίζει την παραχώρηση κάθε ελεύθερου χώρου, παραλίας, αιγιαλού, όχθης λιμνών και ποταμών στην επιχειρηματική αδηφαγία. Και οι δεύτερες μέσω διαχειριστικών προτάσεων, που ψάχνουν να διορθώ-

σουν τις παρατυπίες και επικεντρώνουν σε επιμέρους ζητήματα παρανομιών, αφήνοντας στο απυρόβλητο τους αντιλαϊκούς νόμους, οι οποίοι άλλωστε βάζουν και το πλαίσιο για να καλύπτονται οι οποιοσδήποτε παρανομίες.

Μόνο η κατεύθυνση της συνέχισης και μαζικοποίησης των κινητοποιήσεων κόντρα και ενάντια στους νόμους και στις αποφάσεις των κυβερνήσεων, των κρατικών υπηρεσιών και των δημοτικών επιτροπών αλλά και στις λογικές των ρεφορμιστών, μπορούν να αποτρέψουν την ιδιωτικοποίηση της ΕΛΙΑΣ και να διεκδικήσουν ελεύθερες παραλίες.

Όσον αφορά στο ζήτημα των ανεμογεννητριών οι εξελίξεις τρέχουν...

Σχεδιάζονται συνολικά δύο αιολικά πάρκα με 41 ανεμογεννήτριες και 5 εμπλεκόμενους Δήμους στην Ήπειρο. Για το Σούλι σχεδιάζεται Αιολικός Σταθμός Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΣΠΗΕ) ισχύος 117,6 MW στη θέση ΟΡΗ ΣΟΥΛΙΟΥ - ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ ΟΡΗ (ΠΕΛΕΚΗΤΟΝ) - ΚΑΚΟΥΡΙ.

Έχουν φτάσει δεκάδες ακόμα αιτήσεις, κυρίως για την περιοχή της Κόνιτσας και έρχεται αρμαγεδώνας ΑΠΕ, ενώ ταυτόχρονα υπάρχει ΥΠΕΡΠΑΡΑΓΩΓΗ και ΥΠΕΡΦΟΡΤΩΣΗ του Δικτύου, εξαιτίας της εξάρτησης, που επιβάλλει την πώληση αιολικών, εξοπλισμού και μεγάλων φ/β πάρκων. Είναι ήδη συ-

χνές οι διακοπές ρεύματος και στην Ήπειρο που οφείλονται σε αυτό.

Το 99% των τοπικών κοινοτήτων γνωμοδότησε αρνητικά, επίσης και τα Δημοτικά Συμβούλια και η Επιτροπή Περιβάλλοντος, έχοντας επιχειρήματα περί παραβιάσεων του νόμου, γνωρίζοντας όμως ότι αυτό δεν παρακωλύει τις κεντρικές αποφάσεις.

Με την ίδια λογική γέμισε η κορυφογραμμή του Κασσιδιάρη. Ο ρόλος της Λαϊκής Συμπέριωσης (ΚΚΕ) ήταν καθοριστικός, εξαιτίας της ανάθεσης και των εκλογικών αυταπατών που καλλιεργούν, καθώς και της γραμμής του Κεντρικού Σχεδιασμού σχετικά με την ενέργεια.

Άμεσα θιγόμενοι κτηνοτρόφοι και μελισσοκόμοι βλέπουν την επιβίωσή τους να χτυπιέται βάνουσα. Παρόλα αυτά δεν υπάρχει αντίσταση αντίστοιχων απαιτήσεων με ευθύνη των πολιτικών δυνάμεων.

ΥΓ. Το απόγευμα της Τετάρτης 26/7 έγινε από δεκάδες πολίτες λαϊκή συνέλευση στην κεντρική πλατεία της Ηγουμενίτσας, όπου συγκροτήθηκε ανοιχτή επιτροπή αγώνα με το όνομα «**Κίνηση Πολιτών για να μείνει ελεύθερη η παραλία ΕΛΙΑ**», και αποφασίστηκε αρχικά:

1. Έκδοση ανακοίνωσης με τις θέσεις της Επιτροπής.
2. Μαζική διαμαρτυρία στον χώρο της παραλίας και ενημέρωση των πολιτών.
3. Διοργάνωση συλλαλητηρίου στο κέντρο της πόλης.

Άνθρωποι καριέρας

Πρόκειται για «αποστολή εθνικού χαρακτήρα», για ένα «κρίσιμο για την δημοκρατία ζήτημα», για κάτι που «αναφέρεται στο πυρήνα του ευρωπαϊκού συστήματος αξιών»!

Δεν μπορεί, κάτι μεγάλο και σημαντικό συμβαίνει εδώ. Κάτι που αφορά τη ζωή όλων μας, την ίδια την δημοκρατία και τις ευρωπαϊκές αξίες, την πορεία μας ως λαός, ως έθνος, ως Ευρώπη.

Κι όμως. Μιλάμε απλώς για διορισμούς με έντονο το στοιχείο του πολιτικού καριερισμού, που κρύβεται πίσω από μεγάλα λόγια. Μιλάμε για μια ακόμη «πετυχημένη ψαριά» του Κυρ. Μητσοτάκη σε «αντίπαλη ιχθυοκαλλιέργεια», αυτή τη φορά από το ΠΑΣΟΚ.

Από την κολυμπήθρα του σημαντικού ΠΑΣΟΚ και του εσωκομματικού αγώνα υπέρ Ανδρουλάκη, αναδύθηκε το μετέπειτα λιβανιστήρι του Κυρ. Μητσοτάκη, Γ. Φλωρίδης, που κάθισε στην καρέκλα του υπουργείου Δικαιοσύνης για να φέρει... δικαιοσύνη παντού. Μόλις ανέλαβε, ανήγγειλε με φόρα την κατάργηση της ασυλίας των τραπεζικών στελεχών, για να μαζευτεί, άρον άρον, καθώς δοκίμαζε τα όρια της δημαγωγίας και το μήκος του συστημικού και κυβερνητικού λουριού.

Στην άλλη περίπτωση, από όπου και το αρχικό απόσπασμα περί της «κρυσμότητας» του διορισμού της, η μέχρι πρότινος «φανατική αντιδεξιά», μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ και αντιπρόεδρος των γυναικών Ευρωσοσιαλιστών, Ζέφη Δημαδάρα, ανέλαβε καθήκοντα Γενικής Γραμματέα Ισότητας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην κυβέρνηση της ΝΔ. Πριν διοριστεί στην «κρίσιμη θέση», ανέμιζε παντίερα ενάντια στο «παρακράτος της ΝΔ, που θυμίζει δικτατορία» και με το οποία δεν υπάρχει «κανένα περιθώριο συνεργασίας». Διαλαλούσε σε όλους τους τόνους ότι στις εκλογές ψηφίζουμε για το καλό της χώρας, όχι για να βολευτούμε σε κομματικές ή κυβερνητικές καρέκλες. Κι ως απόδειξη έδειχνε τον εαυτό της, καθώς δεν θα ήταν υποψήφια στις εκλογές του 2023, αφού η πολιτική αφορά «μόνο τους πλούσιους ή του γό-

νους», αλλά παραμένει «στρατιώτης» του ΠΑΣΟΚ. Είχε προφανώς μεγαλύτερα σχέδια.

Η πολιτικής αναξιοπιστία των συστημικών κομμάτων και των εκπροσώπων τους χτύπησε πάλι κόκκινο. Αν και τίποτα δεν μπορεί να συγκριθεί με την αρμονική συνύπαρξη των τριών πρώην γραμματέων, του ΠΑΣΟΚ (Χρυσοχοϊδης), της ΕΠΕΝ (Βορίδης) και της ΚΝΕ (Θεοδωρικάκος) στο ίδιο «πολιτικό ενυδρείο» του Μητσοτάκη, μαζί με Άδωνη και Πλεύρη. Βασική αρχή όλων στην χωρίς αρχές πολιτική τους είναι η εξυπηρέτηση με το αζημίωτο των συμφερόντων του συστήματος και της πλουτοκρατίας, παρά τις προφάσεις για «προσφορά και συμβολή» για το «καλό της χώρας».

Ο πολιτικός τυχοδιωκτισμός είναι απαραίτητος και πρέπει να «μυρίζεται» τις ευκαιρίες, κατά τα πρότυπα της αγοράς. Κι αν η συμπεριφορά των «μεταλλαγμένων» που... αλλαξοπίστησαν (;) κάτι λέει για τους ίδιους, λέει πολλά περισσότερα για όσους τους επιλέγουν, για τα αστικά κόμματα, τις κυβερνήσεις και τους πρωθυπουργούς. Με τον Κυρ. Μητσοτάκη, ως αρχηγό των «άριστων» και των «καριεριστών» να αποδεικνύεται ιδιαίτερα αποτελεσματικός στην... αποστασία των άλλων. Αξιοποίησε, βέβαια, στο έπακρο τον κανόνα των συγκοινωνούντων δοχείων, μιας και επί της ουσίας όλα τα αστικά κόμματα ακολουθούν την ίδια πολιτική υπέρ της αστικής τάξης. Τι σοί αστικά κόμματα θα ήταν, διαφορετικά...

Ο καπιταλισμός, εκτός από εμπορεύματα, παράγει και τους αντίστοιχους καταναλωτές εμπορευμάτων. Παράγει ιδεολογία και ένα σύστημα «αξιών», καθώς και τους ανθρώπους που ενστερνίζονται αυτές τις αξίες. Παράγει το ανάλογο «ανθρωπολογικό μοντέλο». Οι άνθρωποι ως άτομα υπάρχουν μόνο μέσα από την αλληλεπίδραση και τις μεταξύ τους σχέσεις. Οι σχέσεις που δομούν οι άνθρωποι της κυρίαρχης τάξης καθορίζονται από τη θέση τους στην κοινωνική παραγωγή και την εξουσία που κατέχουν. Είναι φορείς και εκπροσωπούν τις συστημικές «αξίες»: την «αξιοκρατία»-

αριστοκρατία, το ατομικό συμφέρον και το συμφέρον της τάξης που το επιβάλλει, τον αυταρχισμό, την πειθαρχία, την (βολική) νομιμότητα, την ψευδοεπίγραφη κοινωνικότητα, την αυτοπροβολή, τον εγωισμό και την εγωπάθεια, τον αμοραλισμό. Βλέπουν τους άλλους ως μέσο κοινωνικής ανέλιξης και δεν είναι παρά δημοσιοσχεσίτες. Αξία τους δίνει η θέση που κατέχουν. Τα παραπάνω, δεν είναι μια ηθικοπλαστική προσέγγιση ή κριτική, αλλά απαραίτητες ιδιότητες του καπιταλιστικού «ανθρωπολογικού μοντέλου», εξίσου αναγκαίου για την αναπαραγωγή του καπιταλισμού.

Με τον ίδιο τρόπο οι κυριαρχούμενες τάξεις δομούν τις δικές τους μεταξύ τους σχέσεις. Έχουν ανάγκη από άλλες αξίες για να επιβιώσουν, να αποκτήσουν κοινωνικό ρόλο, να απελευθερωθούν: την συλλογικότητα, την αλληλεγγύη, το ταξικό συμφέρον και το κοινό καλό, την ισότητα, την αλληλοφύση, την ελευθερία, την αλληλοκατανόηση, τη φιλία των λαών και των ανθρώπων, το κοινωνικό όραμα, τον αλληλοσεβασμό, την αυτοπειθαρχία, την αίσθηση της κοινότητας και της κοινοκτημοσύνης και -άρα- του κομμουνισμού.

Προφανώς, δεν υπάρχουν στεγανά στις αντίπαλες ταξικές και ανταγωνιστικές σχέσεις, αξίες και ιδεολογίες. Αρκεί το ότι ζούμε στο ίδιο σύστημα και στην ίδια ιστορική εποχή, όπου κυριαρχούν οι «αξίες» των κυρίαρχων. Ωστόσο, η αντιπαράθεση «αξιών» μεταξύ κυρίαρχου-κυριαρχούμενου ορίζεται από τους ταξικούς συσχετισμούς και τις κοινωνικές-οικονομικές συνθήκες.

Σήμερα, που οι ταξικοί συσχετισμοί είναι αρνητικοί για το λαό και η σύγκυση λόγω ήττας μεγάλη, οι πολιτικές και ιδεολογικές «μετακινήσεις», ηθελήμενα ή μη, έχουν, συνήθως, μια «δεξιόστροφη τάση» (και δεν αναφερόμαστε μόνο στους πολιτικάντηδες και στο πολιτικαντισμό). Για όλα, όμως, υπάρχει και μια αντίθετη πορεία, μια μετακίνηση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Γιατί η εξέλιξη του «συνετού ανθρώπου» δεν είναι ο «άνθρωπος της καριέρας».